

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ 47' (93) - ΤΕΥΧΟΣ 10 - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2016
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ**

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Κλάδος Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καί Μορφωτικῆς
Ἑπιμελείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ κ. Κύριλλος
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ὙΛΗΣ: Κωνσταντῖνος Χολέβας

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΔΟΚΙΜΙΩΝ: Κωνσταντῖνος Χολέβας, Λίτσα Ἰ. Χατζηφώτη, Βασίλειος Τζέροπος, Δρ Θ.

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Χρ. Κωβαῖος, Ἰασίου 1 – 115 21 Ἀθήνα. Τηλ.: 210-8160127 – Fax 210-8160128

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Ἰωάννου Γεωραδίου 14, 115 21, ΑΘΗΝΑ. Τηλ: 210 72.72.253, Fax: 210 72.72.251
<http://www.ecclesia.gr> e-mail: periodika@ecclesia.gr

Γιά τήν ἀποστολή ἀνακουνώσεων καί εἰδήσεων ἀπευθύνεσθε:

- γιά τό περιοδικό **ΕΚΚΛΗΣΙΑ**: periodika@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό **ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ**: efimerios@ecclesia.gr
- γιά τό περιοδικό **ΘΕΟΛΟΓΙΑ**: theologia@ecclesia.gr

Περιεχόμενα

ΤΕΥΧΟΣ – 10^ο,
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2016

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ	884
ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ	
Πορίσματα τοῦ ΙΣΤ΄ Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου μέ θέμα: Τό Ἄγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας	885
Ἡ ἔναρξι τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ε΄ Ἐπιστημονικοῦ Συμποσίου γιά τήν Ἑλληνική Ἐπανάστασι καί τόν Φιλελληνισμό	892
Ἡ Β΄ ἡμέρα τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου γιά τήν Ἑλληνική Ἐπανάστασι καί τόν Φιλελληνισμό	895
<i>Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου,</i> Μήνυμα πρός τό Ε΄ Διεθνές Ἐπιστημονικό Συνέδριον γιά τό 1821	900
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Ἰγνατίου,</i> Χαιρετισμός στό Ε΄ Διεθνές Ἐπιστημονικό Συνέδριον γιά τό 1821	901
Πορίσματα τῆς ΚΗ΄ Πανορθοδόξου Συνδιασκέψεως Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα Αἰρέσεων καί Παραθρησκείας	902
ΟΜΙΛΙΑΙ	
<i>Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καί Νιγρίτης κ. Θεολόγου,</i> Οἱ Νεομάρτυρες	905
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	919
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ	965
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	967
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ	975

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΣΤΟ ΠΑΡΟΝ τεύχος τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ μπορεῖτε νά διαβάσετε τά Πορίσματα τοῦ ΙΣΤ΄ Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως καί τῆς ΚΗ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἰρέσεων.

Θά βρεῖτε ἐπίσης τά Πεπραγμένα τοῦ Ε΄ Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου γιά τό 1821, τό ὁποῖο διοργάνωσε ἡ Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή Πολιτιστικῆς Ταυτότητος, καί τούς σχετικούς χαιρετισμούς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερωνύμου καί τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου, Προέδρου τῆς Ἐπιτροπῆς.

Στή στήλη τῶν Ὁμιλιῶν δημοσιεύουμε τήν εἰσήγηση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καί Νιγρίτης κ. Θεολόγου γιά τούς Νεομάρτυρες, ἡ ὁποία παρουσιάσθηκε στό ΙΣΤ΄ Πανελλήνιο Λειτουργικό Συμπόσιο.

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους συμπληρώνεται, ὡς συνήθως, μέ τά ὑπηρεσιακά κείμενα τῶν Κανονισμῶν καί τῶν Προκηρύξεων, καθὼς καί μέ τίς εἰδησεογραφικές στήλες τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν καί τῶν Διορθόδοξων καί Διαχριστιανικῶν.

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Πορίσματα τοῦ ΙΣΤ΄ Πανελληνίου Λειτουργικοῦ Συμποσίου,
μέ θέμα: Τό Ἀγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας

(Λαμία, 19-21 Σεπτεμβρίου 2016)

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Συνοπτικῶς οἱ θέσεις, οἱ ὁποῖες διατυπώθηκαν
στὶς εἰσηγήσεις τοῦ Συμποσίου εἶναι οἱ ἀκόλου-
θες:

Α΄ ΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΘΕΣΕΙΣ

1. Ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τοὺς Ἁγίους ἀπὸ τοὺς πρώ-
τους χριστιανικοὺς αἰῶνες. Ἡ παράδοση τῆς Ἐκ-
κλησίας ἐκφράσθηκε συνοδικῶς (Ζ΄ Οἰκουμενική
Σύνοδος) ὡς ἑξῆς:

«τιμᾶν καὶ μεγαλύνειν ἐδιδάχθημεν πρώτον μέν
τὴν κυρίως καὶ ἀληθῶς Θεοτόκον, τὴν ἀνωτέραν
πασῶν τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων, τὰς τε ἁγίας
καὶ ἀγγελικὰς δυνάμεις, τοὺς τε μακαρίους καὶ
πανευφήμους ἀποστόλους, προφήτας τε, τοὺς
ἐνδόξους καὶ τοὺς καλλινίκους καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ
ἀθλήσαντες μάρτυρας καὶ τοὺς ἁγίους καὶ θεοφό-
ρους διδασκάλους καὶ πάντας τοὺς ὁσίους
ἄνδρας, καὶ ἐξαιτεῖσθαι τὰς τούτων πρεσβείας, ὡς
δυναμένας ἡμᾶς οἰκειῶσαι τῷ παμβασιλεῖ τῶν
ὄλων Θεῷ, φυλάττοντας δηλαδή τὰς αὐτοῦ ἐντο-
λάς καὶ ἐναρέτως βιοῦν προαιρουμένους ἔτι γε
μὴν ἀσπαζόμεθα καὶ τὸν τύπον τοῦ τιμίου καὶ ζω-
ποιοῦ σταυροῦ καὶ τὰ ἅγια λείψανα τῶν ἁγίων,
καὶ τὰς ἁγίας καὶ σεπτὰς εἰκόνας ἀποδεχόμεθα
καὶ ἀσπαζόμεθα καὶ περιπτυσσόμεθα, κατὰ τὴν
ἀρχῆθεν παράδοσιν τῆς ἁγίας του Θεοῦ Καθο-
λικῆς Ἐκκλησίας». (J. Harduin, *Acta Conciliorum*
IV, 265. Ἴδε καὶ Πρακτικά τῶν Ἁγίων καὶ Οἰκου-
μενικῶν Συνόδων..., Ἔκδοση Καλύβης Τιμίου

Προδρόμου Ἱερᾶς Σκῆτης Ἁγίας Ἄννης Ἁγίου
Ἰεροσ, τόμος Γ΄, σελ. 413).

2. Ἡ τιμὴ καὶ ἡ ἐπίκλησις τῶν Ἁγίων οὐδόλως
ἀντιβαίνει ἢ ἀκυρώνει ἢ ὑποκαθιστᾷ τὸ μεσιτικόν
ἔργον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος παρα-
μένει, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον Παῦλον, ὁ κατε-
ξοχὴν μεσίτης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων κατὰ
τὸ ἀποστολικόν λόγιον: «εἷς γὰρ Θεός, εἷς καὶ με-
σίτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Χριστός
Ἰησοῦς» (Πρὸς Τιμόθεον Α΄, β΄ 5). Διὰ τοῦτο ἡ
Θεοτόκος καὶ ὄλοι οἱ Ἁγιοὶ καλοῦνται πρέσβεις
καὶ ἰκέται τῶν πιστῶν πρὸς τὸν Θεόν ὅπως ἀναφέ-
ρονται στὰ τροπάρια:

Διὰ τὴν Θεοτόκον «Πρεσβεία θερμῆ, καὶ τεῖχος
ἀπροσμάχητον, ἐλέους πηγὴ, τοῦ κόσμου καταφύ-
γιον, ἐκτενῶς βοῶμέν σοι· Θεοτόκε Δέσποινα
πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ἡ
μόνη ταχέως προστατεύουσα» ἢ διὰ τοὺς λοιποὺς
Ἁγίους «Ἰκετεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι
καὶ ἅγιοι πάντες, ἵνα ρυσθῶμεν κινδύνων καὶ θλί-
ψεων· ὑμᾶς γὰρ θερμοὺς προστάτας, πρὸς τὸν
Σωτῆρα κεκτήμεθα».

3. Ἡ Ἀγιότητα εἶναι ἡ κατεξοχὴν ιδιότητα τοῦ
Τριαδικοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία
μας, εἷς Ἁγιος, εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός εἷς
δόξαν Θεοῦ Πατρός». Ὅμως, ἡ Ἀγιότητα εἶναι
καὶ (ἡ) κλήση τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους κα-
τὰ τὸ ἀγιογραφικόν λόγιον «ἅγιοι γίνεσθε ὅτι
ἅγιός εἰμι» (Λευιτικοῦ ιθ΄ 2, Α΄ Πέτρου α΄ 16)
καὶ «ἔσεσθε μοι μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ καὶ
ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ καὶ ἕως ἐσχά-
του τῆς γῆς» (Πράξεων Ἀποστόλων Α΄, 8).

4. Ἦδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης,
τονίζεται ἀπὸ τὸν Προφήτη Μιχαῖα πρὸς τοὺς

εὐσεβείς Ἰουδαίους ὅτι γιὰ νὰ πετύχουν τὴν ἀγιότητά τους πρέπει: α) Νὰ εἶναι δίκαιοι πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· β) νὰ ἀγαποῦν ὅλους· καὶ γ) νὰ εἶναι πρόθυμοι νὰ πράττουν ὅ,τι θέλει ὁ Θεός («εἰ ἀγγεγέλη σοι ἄνθρωπε τί καλόν ἢ τί Κύριος ἐκζητεῖ παρὰ σοῦ ἄλλ' ἢ τοῦ ποιεῖν κρῖμα καὶ ἀγαπᾶν ἔλεον καὶ ἔτοιμον εἶναι τοῦ πορευέσθαι μετὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου;», Μιχ. 6,8). Ὅλες αὐτές οἱ προτροπές ἀνακεφαλαιώθησαν καὶ ἐτελειοποιήθησαν ἀπὸ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος τόνισε, ὅτι ἡ ἀρετὴ τῶν μαθητῶν Του πρέπει νὰ εἶναι ἀνώτερη αὐτῶν πού ἐξῆσαν στό καιρὸ τῆς Π.Δ. (Ματθαίου ε' 20).

5. Μὲ τὴ σάρκωση τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἡ Καινὴ Διαθήκη ἀφ' ἑνὸς μὲν ἀφομοίωσε τὴν περὶ ἀγιότητας πλούσια διδασκαλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἀφ' ἑτέρου δὲ προχώρησε, προσδιορίσασα καὶ ἀποκρυσταλλώσασα περισσότερο τὸ θέμα τοῦ ἀγιασμοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου, μὲ ἀποκορύφωμα τὴ θυσία-αὐτοπροσφορὰ στὸν Θεὸ καὶ στὸν κόσμον τοῦ σαρκωθέντος Λόγου, πράξη πού θυμόμαστε στὴ θεία Λειτουργία, ὅπως προσέφερε τὴ ζωὴ Του θυσία στό Θεὸ ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας.

6. Κάθε Ἅγιος μὲ ὀλόκληρο τὸν βίον του καὶ ἰδιαιτέρα μὲ τὸν τρόπο τῆς τελευτῆς του, εἴτε μαρτυρικός εἶναι αὐτὸς εἴτε εἰρηνικός, δίδει τὴν μαρτυρία περὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πού ἀναγεννᾷ καὶ δοξάζει τὸν ἄνθρωπον. Ὁ κάθε ἄνθρωπος καλεῖται νὰ γίνῃ ἅγιος καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ παρέχει ὅλα τὰ μέσα καὶ κυρίως τὰ Μυστήρια Τῆς.

Β' ΧΟΡΟΙ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

1. Μερικὰ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας τιμῶνται γιὰ τὴν ἀρετὴ τους καὶ προβάλλονται πρὸς οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν, κατόρθωση τῶν ἀρετῶν καὶ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Σὲ ὅλους τοὺς ἁγίους ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει ἕνα γνήσιο καὶ ἀληθινὸ φίλον τοῦ Θεοῦ πού δοξάσθηκε ἀπὸ Αὐτόν μὲ διαφορετικὸ τρόπο, στὸν ὁποῖον φανερόνται μὲ ποικίλους καὶ θαυμαστοὺς τρόπους τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

2. Ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει χορούς Ἁγίων. Κατὰ τὸν Μέγα Βασίλειο, ὁ Θεός «Τιμήσει γὰρ τοὺς μὲν μείζοσι τιμαῖς, τοὺς δὲ ὑποδεεστέρας,

ἐπειδὴ ἀστὴρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ» (Α' Κορινθίους ιε' 41) καὶ ἐπειδὴ πολλαὶ μοναὶ παρὰ τῶ πατρὶ, τοὺς μὲν ὑπερεχούσας καὶ ὑψηλότερας καταστάσεσι τοὺς δὲ ὑποδεεστέρας ἀναπαύσει». (Εἰς Ἡσαΐαν κεφ 247 Migne P.G. 30:556)

Ὑπεραγία Θεοτόκος

3. Ἡ τιμὴ πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον ἐπισφραγίσθηκε μὲ τίς ἀποφάσεις δύο Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῆς Γ' ἐν Ἐφέσῳ (431) καὶ τῆς Δ' ἐν Χαλκηδόνι (451) «ἡ μετὰ Θεόν Θεός, τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος κατέχουσα», κατὰ τὸν ἅγιον Ἀνδρέα Κρήτης, (τρίτο προσόμοιο τοῦ δευτέρου κανόνος τοῦ πλαγίου πρώτου ἡχου τοῦ Θεοτοκαρίου), διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει:

α. Τὴν προσωπικὴν ἀγιότητά Της «ἡ μόνη ὄντως τιμημένη ὑπὲρ πᾶσαν κτίσιν» κατὰ τὸν ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν (Ἐκδοσις Ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως παραγραφ. 56), ἔνεκα τῆς ὁποίας ἐκλέχθηκε ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ γίνῃ μητέρα Του.

β. Τὴν ἐθελούσια συνεργασία Της στὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ τὴν συμβολὴ Της - διακονία Της στό μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας καὶ ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

γ. Τὴν κεντρικὴ θέση Της στό μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας, στὴν προσευχὴ τῶν πιστῶν. Ἡ θέση τῆς Πλατυτέρας στηρίζεται σ' αὐτὴ τὴν πίστη.

Ἅγιοι Ἄγγελοι

4. Οἱ ἅγιοι Ἄγγελοι ἀναφέρονται στὴν Παλαιὰ καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη ὡς οἱ πιστοὶ ὑπηρέτες τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο ὑμολογοῦν τὸν Θεὸν καὶ διακονοῦν στό ἔργο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων «Εἰσὶ λειτουργικά πνεύματα εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν» (Πρὸς Ἐβραίους 1,14).

Τίμος Πρόδρομος

5. Ὁ Τίμος Πρόδρομος τιμήθηκε καὶ ἐπαινέθηκε ἤδη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριό μας, ὡς ὁ Μείζων τῶν Προφητῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν γιὰ τὴν ἀγία ζωὴν του (Ματθαίου ια' ,11) ἀφ' ἑτέρου δὲ γιὰ τὴν διακονία του νὰ προετοιμάσει τὸν κόσμον γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Μεσσία.

Ἀπόστολοι, Προφῆτες, Ἱεράρχες,
Μάρτυρες καί πάντες Ἅγιοι

6. Ἀκολούθως ἡ Ἐκκλησία κατέταξε τούς Ἅγίους σέ Χορούς Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Μαρτύρων (Ἱερομαρτύρων, Ὁσιομαρτύρων, Νεομαρτύρων), Ὁσίων καί Δικαίων. «Καί αὐτός ἔδωκε τούς μέν ἀποστόλους, τούς δέ προφήτας, τούς δέ εὐαγγελιστάς, τούς δέ ποιμένας καί διδασκάλους, πρὸς τόν καταρτισμόν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Πρὸς Ἐφεσίους δ', 11-12) «Διαιρέσεις δέ χαρισμάτων εἰσὶ, τό δέ αὐτό Πνεῦμα· καί διαιρέσεις διακονιῶν εἰσὶ, καί ὁ αὐτός Κύριος· καί διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσὶν, ὁ δέ αὐτός ἐστὶ Θεός, ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πάσιν» (Α' Κορινθ. 12, 4-6) «Καί οὕς μέν ἔθετο ὁ Θεός ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν» (Α' Κορινθ. 28)

Τίμος Σταυρός

7. Μαζί μέ τούς Ἅγίους τιμᾶται καί ὁ Τίμος Σταυρός μέ τίς πέντε ἑορτές τοῦ ἑορτολογίου, ἐγκωμιαστικούς λόγους καί ὕμνους.

Νεομάρτυρες

8. Ξεχωριστή θέση μέσα στό πολύφωτο νοητό στερέωμα τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας κατέχουν οἱ πολυάθλοι Νεομάρτυρες, οἱ ὁποῖοι στήν μακρὰ καί ἀσέληνη νύκτα τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου, πού ξεκίνησε μετά τήν πώση τῆς Βασιλίδος στούς Ὀθωμανούς Τούρκους, ἀνεδείχθησαν τὰ ἔμψυχα ἐκεῖνα λυχνάρια πού ἐφώτισαν παρακλητικῶς τήν ζωή τοῦ ὑπόδουλου Γένους.

9. Οἱ Μάρτυρες καί οἱ Νεομάρτυρες συνιστοῦν χαρισματικές προσωπικότητες μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

10. Κατ' ἐξοχήν στό χορὸ τῶν Ἁγίων ἡ Ἐκκλησία κατέτασσε τούς Νεομάρτυρες. Διατυπώθηκε δέ ἡ γνώμη καθ' ἣν οἱ Νεομάρτυρες ἔδει νά τιμῶνται ὡς ἅγιοι καί ἄνευ εἰδικῆς αὐτῶν ἀνακηρύξεως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Πρὸς ὑποστήριξιν δέ τῆς γνώμης ταύτης ὁ Ἀθανάσιος ὁ Πάριος (†1813) συνέγραψε πραγματεία, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «ὅτι οἱ νέοι μάρτυρες εἰσὶν ἅγιοι καί πρέπει νά

τιμῶνται ὡς τοιοῦτοι καί ἄνευ κανονικῆς διαγνώσεως τῆς Μεγάλῆς Ἐκκλησίας», ἀλλὰ παρὰ τὴν ὀρθὴν ταύτην γνώμην ἐξεδίδοντο καί ἐπίσημοι πράξεις ἀνακηρύξεως τῶν Νεομαρτύρων ὡς ἁγίων. Ἐπειδὴ δέ ἡ Ἐκκλησία δέν ἠδύνατο πάντοτε περὶ πάντων τῶν Νεομαρτύρων νά προβαίνει εἰς ἔκδοσιν ἐπισημῶν κανονικῶν πράξεων, ἔνεκα τῆς ἀπειλῆς τῶν δυναστῶν, ἡ τιμὴ τῶν ἁγίων Νεομαρτύρων δέν ἐγενικεύθη, παρέμεινε δέ μᾶλλον τοπική.

11. Ὑφίσταται διάκρισις μεταξύ ἥρωος τῆς πατρίδος καί ἁγίου. Ὅλοι οἱ θυσιάσαντες ἑαυτοὺς πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος δέν δύνανται νά τιμηθοῦν ὡς Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας περὶ ὧν ὑφίστανται κριτήρια ἐκκλησιαστικά.

Γ' ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΑ - ΣΥΝΑΞΑΡΙΑ - ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ - ΜΗΝΟΛΟΓΙΑ

1. Ὡς πρῶτο Μαρτυρολόγιο θά μπορούσε νά χαρακτηρισθεῖ ἡ Ἁγία Γραφή (Παλαιὰ καί Καινὴ Διαθήκη) ἡ ὁποία ἐξιστορεῖ τὴν μαρτυρικὴ θυσία ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ ψυχῶν. Συνοπτικῶς ἀναφέρονται ἀπὸ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό οἱ μαρτυρήσαντες κατὰ τὴν περίοδο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, στοὺς λόγους Του μέ τούς ὁποίους εἶπε ὅτι θά ἐκζητηθῇ «πᾶν αἷμα δίκαιον ἐκχυνόμενον ἐπὶ τῆς γῆς ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἰαβὲλ τοῦ δικαίου ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου υἱοῦ Βαραχίου» (Ματθαίου 23,35). Εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην ἀναφέρονται τό μαρτύριον τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων, τοῦ Πρωτομάρτυρος καί Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου καί τῶν ἀναφερομένων πεπελεκισμένων στήν Ἀποκάλυψη: «καί εἶδον θρόνους, καί ἐκάθισαν ἐπ' αὐτούς, καί κοῖμα ἐδόθη αὐτοῖς, καί τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ καί διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Ἀποκάλυψη 20,4). Ἐκτός δέ τούτου ἡ Ἁγία Γραφή ἀναφέρει καί τούς προτρεπτικούς καί ἐνθαρρυντικούς λόγους τοῦ Κυρίου πρὸς τούς πιστοὺς γιὰ τό μαρτύριο.

2. Οἱ Βίοι τῶν Ἁγίων ἀποτελοῦν θαυμαστά παραδείγματα γιὰ τό πῶς μπορεῖ κάποιος νά φθάσει στήν ἀγιότητα καί ἀποτελοῦν ἄριστο μέσο παιδαγωγίας στὰ χέρια ἔμπειρων ποιμένων.

3. Ἐπισημαίνεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀποκάθαρε θεολογικῶς ἀπὸ παρεισφρούσεις αἰρετικῶν στοι-

χείων πού ἀλλοιώνουν τήν δογματική ἀκρίβεια καί τήν ιστορικότητα τῶν ἀγιολογικῶν κειμένων.

Ἡ σχέση ὕφους καί περιεχομένου τῶν βιογραφιῶν τῶν Ἁγίων διήλθε διά πολλῶν διακυμάνσεων στήν προσπάθεια τό «ὑψηλό» περιεχόμενο τοῦ θέματος νά παρουσιασθεῖ μέ ρητορικό καλλωπισμό. Ὁ συνδιασμός αὐτός ἀναδεικνύει τήν σπουδαιότητα τοῦ ρόλου τοῦ βιογράφου ἑνός Ἁγίου στήν συγγραφή ἑνός κειμένου. Ἡ τέχνη συγγραφῆς ἀποτελεῖ τό «ῥήγμα» καί ὁ βιογράφος τό μέσο διάδοσης τῶν ἁγίων στούς ἀναγνώστες ἢ τό ἀκροατήριο.

4. Στούς διαρρευσάντες αἰῶνες ἀνεδείχθησαν σπουδαῖοι βιογράφοι καί ἐγκωμιστές εἴτε μεμονωμένων Ἁγίων εἴτε συντάσσοντας καταλόγους Ἁγίων. Ἔτσι διεμορφώθησαν καί διεσώθησαν διάφορα Μαρτυρολόγια ὅπως π.χ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τό Παλαιστινιακό, τό Συριακό, τό Αἰγυπτιακό, τῆς Ρώμης κ.ά. Οἱ διακεκριμένοι καί ἐξέχοντες βιογράφοι τοῦ 1^{ου} αἰῶνος Συμεών Μεταφραστής (περὶ τό 960) καί Βασίλειος ὁ Πορφυρογέννητος (941-1028) προσπάθησαν νά καταγράψουν συντόμως καί οὐσιαστικῶς εἰς μία «συλλογή» βιογραφίες Ἁγίων τοῦ Μηνολογίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί νά χρησιμοποιηθοῦν στήν λατρεία.

5. Δύο εἶναι οἱ βασικές, ποιμαντικῆς φύσεως, λειτουργίες τῶν Ἐγκωμίων καί γενικώτερα τῶν Βίων ἁγίων: ἡ μίμηση καί ἡ μνήμη. Ὁ Ἰδιος ὁ Θεάνθρωπος ἔδωσε τό μέτρο μιμήσεως γιά τούς ἐν Χριστῷ πιστούς μέ τά κάτωθι λόγια: «*ὑπόδειγμα γάρ δέδωκα ὑμῖν, ἵνα καθὼς ἐγὼ ἐποίησα ὑμῖν, καί ὑμεῖς ποιῆτε*» (Ἰωάν. 13,15). Τό δέ ὑπόδειγμα πού ὑπέδειξε ὁ Χριστός στούς πιστούς εἶναι αὐτό τῆς θυσίας κατά τό Κυριακό λόγιο «*ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μοι*» (Μάρκ. Η΄ 34) καί τό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου «*οἱ δέ τοῦ Χριστοῦ τήν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις*» (Πρὸς Γαλάτας ε΄, 24)

Δ΄ ΙΕΡΑ ΛΕΙΨΑΝΑ

1. Ἡ δύναμη τῶν ἱερῶν λειψάνων συνδέεται ὄχι μέ τό λείψανο-νεκρό σῶμα χωρὶς ψυχή, ἀλλά μέ τήν ζωντανή ἐν οὐρανῷ ψυχή τοῦ μάρτυρα, ἢ

ὁποία διά τῆς σχέσεώς της μέ τόν Κύριο καί τῆς χάριτος πού ἔλαβε ἀπό τόν Θεό χαριτώνει καί τό λείψανό του, καθιστώντας το «ζῶν καί ἀνθοῦν» καί πηγὴ πολλῶν θαυμάτων.

2. Ἡ περὶ ἱερῶν λειψάνων θεολογία τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ἰσχυρή καί σαφῆ ἀπάντηση στούς ἀνά τούς αἰῶνες μέχρι σήμερα ἁγιομάχους, πού περιφρονητικά ἀποκαλοῦν τά ἱερά λείψανα «κόκαλα» καί μέμφονται τούς πιστούς, ὅπως οἱ ἐθνικοί, γιά εἰδωλολατρία.

Ε΄ ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

Στήν Ἐκκλησία μας δέν υἱοθετήθηκε ὁ ὅρος «ἁγιοποίηση» διότι ἡ Ἐκκλησία δέν «ποιεῖ», δέν «κατασκευάζει» ἁγίους οὔτε «ἀναγνωρίζει». Μόνο «διακηρύσσει», ἀναγγέλλει, ἀνακοινώνει στούς πιστούς τήν ἀγιότητα τῶν μελῶν Τῆς βάσει κριτηρίων πού εἶναι:

α. Τό μαρτύριον ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί ἡ διά τούτου τελείωσις τοῦ μάρτυρος πού ἀποτελεῖ δεῖγμα καί λόγον ἀγιότητος.

β. Ὁ ἅγιος κατά πάντα βίος, διά τε τήν καθ' ἑαυτὸν ἀξίαν αὐτοῦ καί διά τό ὑπόδειγμα ὅπερ συνιστᾷ πρὸς τούς λοιπούς ἀνθρώπους διά τήν κατά πάντα θεάρεστον βιωτήν, ἀποτελεῖ ἀσφαλῆ βᾶσιν ἀναγνωρίσεως τῆς ἀγιότητος.

γ. Ἐξέχουσαι ὅλως ὑπηρεσίαι πρὸς τήν χριστιανικήν θρησκείαν καί τήν ἐκκλησίαν, δι' ὧν αὐταὶ σημαντικῶς προήχθησαν καί ἀνεπτύχθησαν, (ἀναγνώρισις τοῦ χριστιανισμοῦ ὡς ἐπίσημου θρησκείας τοῦ κράτους ὑπὸ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καί ἀπόδοσις τῆς προσκυνήσεως εἰς τὰς ἰ. Εἰκόνας ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείας Θεοδώρας), ἀποτελοῦν σπουδαίους λόγους πρὸς ἀναγνώρισιν προσώπου τινός ὡς ἁγίου.

δ. Ἡ μαρτυρία διενεργηθέντων καί διενεργουμένων θαυμάτων ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τῇ μεσιτείᾳ τοῦ ἁγίου προσώπου εἴτε ἐν ζωῇ, εἴτε μετὰ θάνατον. Ταῦτα ἀνέκαθεν ἐδέχεται ἡ Ἐκκλησία, εἰς ὀλόκληρον δέ τήν πατερικὴν φιλολογίαν μαρτυροῦνται, χωρὶς νά ὑπάρχει ἀνάγκη νά ἀποδίδει τις αὐτὰ πάντοτε εἰς συναξαριστικὰς τάσεις καί εἰς τήν φανταστικὴν δημιουργίαν θαυματουργικῶν γεγονότων. Τὰ διάφορα θαύματα τῶν ἁγίων, τά κοινῶς πιστευόμενα ὡς ὑπὸ τούτων τελούμενα, κατά τήν ἀκριβῆ τῆς Ἐκκλησίας ἀντίληψιν, δέν τελοῦνται

ὕπ' αὐτῶν, ἀλλὰ ταῖς πρεσβείαις αὐτῶν ὑπὸ τῆς πανσθενουργοῦ θείας δυνάμεως, ὡς ὀρθῶς διατυπῶνται ἐν τῇ συνοδικῇ πράξει, δι' ἧς ἀναγνωρίζεται ὡς ἅγιος, ὁ Γεράσιμος ὁ νέος ἀσκητὴς Κεφαλληνίας: «πολλῶ μᾶλλον ἐπιβεβαιοῦνται καὶ ἐπισφραγίζονται καθ' ἑκάστην τοῖς θαύμασιν, ὅσα εἰς ὠφέλειαν τῶν δεδομένων καὶ καταφευγόντων εἰς τό θεῖον αὐτοῦ τέμενος ἢ μεγαλόδωρος τοῦ ἀγαθαρχικοῦ πνεύματος ἀπεργάζεται χάρις» (Παρά Χρυσοστόμῳ Παπαδοπούλῳ, ὁ ἅγιος Γεράσιμος κ.λπ. σελ., 25 καὶ ἀλλαγῶ).

Ἡ διατήρηση ἀκεραίου καὶ ἀλύτου του σώματος τῶν μαρτύρων ἢ τῶν ἁγίων δέν εἶναι ἀπαραίτητος, οὐδέ εἶναι πάντοτε δείγμα ἀγιότητος ἢ δέ Ἐκκλησία τιμᾶ καὶ τὰ μὴ ἀκέραια διατηρούμενα λείψανα τῶν ἁγίων, ἅτινα ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον εἶναι τεμάχια ὁσῶν φυλασσόμενα εἰς τὰς γνωστάς πολυτίμους κατὰ τό μᾶλλον καὶ ἥττον λειψανοθήκας.

Συνοδική πράξις (ὄρος ἢ τόμος) τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας Παϊσίου, Ἀντιοχείας Μακαρίου καὶ Μοσκοβίας Μακαρίου ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐν Μοσκοβίᾳ ἐν ἔτει ζροδ' μηνός Ἰανουαρίου ὀρίζει πλὴν ἄλλων, «...ὁμοίως καὶ τὰ τῶν νεκρῶν σώματα τὰ εὐρισκόμενα καὶ ἐν τοῖς καιροῖς τούτοις ἀκέραια καὶ ἅλντα μὴ τολμηζέτω τις ἀπό τοῦ νῦν ἄνευ ἀξιόπιστου μαρτυρίας καὶ συνοδικῆς ἀποφάσεως τιμᾶσθαι αὐτὰ καὶ σέβεσθαι ὡς ἅγια, διότι εὐρίσκονται πολλά σώματα ἀκέραια καὶ ἅλντα οὐχὶ ἀπό ἀγνωσύνης, ἀλλ' ὡς ὑπ' ἀφορισμοῦ καὶ κατάρας...» (παρά Κ. Δεληκάνη, *Πατριαρχικά ἔγγραφα*, τόμος Γ' σελ. 136,7).

Ἐπειδή ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀναπέμπει τὰ αἰτήματα τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων πρὸς τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο πρὸς ἀπόφασιν περὶ τῆς διακηρύξεως τῆς ἀγιότητος μελῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐντάξεως αὐτῶν εἰς τό ἑορτολόγιον καταχωροῦμεν καὶ τὰ τεθέντα ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κριτήρια:

«Κατὰ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως προκειμένου περὶ ἀναγνωρίσεως καὶ κατατάξεως εἰς τὸν χορὸν τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ δεδοξασμένων προσώπων, ἐφαρμόζονται αἱ ἐξῆς γενικαὶ ἀρχαί:

α) Ἡ ἐξέλεξις τῶν στοιχείων τῆς ἀγιότητος ὀφείλει γίνεσθαι διὰ Συνόδου, συγκροτουμένης

ἐξ ἀπάντων τῶν Μητροπολιτῶν, Ἀρχιεπισκόπων, Ἐπισκόπων καὶ ὀφφικιάλων κληρικῶν τῆς οἰκείας Ἐκκλησίας.

β) Ἡ ἐξέλεξις περιτετεύει τῶν ἱερῶν ἐκείνων προσώπων, ἅπερ ἢ γενική ἐκκλησιαστικὴ συνείδησις ποιμένων καὶ ποιμαινομένων ἀνεγνώρισεν ὡς ἁγίους καὶ ὡς τοιούτους ἐπὶ μακρόν ἤδη χρόνον τιμᾶ καὶ γεραίρει. Τῶν ἱερῶν τούτων προσώπων τῶν σιωπηρῶς μέχρι τοῦ νῦν ὡς ἡγιασμένων καὶ δεδοξασμένων παρὰ Θεοῦ τιμωμένων γίνεσθαι μόνον τυπικὴ ἀναγνώρισις ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰ ἀνωτέρω.

γ) Κατὰ τὴν ἀνακήρυξιν γίνεσθαι σχετικὴ ἐκκλησιαστικὴ πράξις, περὶ ἧς ὡς δείγμα τι δύναται χρησιμεῦσαι ἢ ἐν ἀντιγράφῳ ἐγκλειστος ὧδε πράξις τοῦ καθαγιασμοῦ τοῦ Ἁγίου Γερασίμου τοῦ νέου, τοῦ γενομένου ἐπὶ τοῦ μακαρίου Πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος.

δ) Ἡ πράξις τῆς ἀνακηρύξεως ὑπογράφεται πανηγυρικῶς ἐν τῷ ναῶ, γινομένης τῆς προσηκούσης ἐκκλησιαστικῆς τελετῆς ὡς ἐξῆς: Κατερχομένης δηλ. ἀπάσης τῆς Συνόδου εἰς τὸν ναόν καὶ τιθεμένου ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Εὐαγγελίου ψάλλονται τὰ τροπάρια «*Εὐλογητός εἶ , Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν...*», «*Ὅτε καταβάς...*» κ.τ.λ. Εἶτα ἀναγινώσκειται καὶ ὑπογράφεται ὑπὸ πάντων τῶν τῆς Συνόδου μελῶν, ἅτινα παρίστανται, ἢ πράξις τῆς ἀγιοποιήσεως, ἀμέσως δέ μετὰ τοῦτο ψάλλονται τὰ τροπάρια «*Ἁγιοὶ μάρτυρες οἱ καλῶς ἀθλήσαντες...*». «*Τὰς ἀληθόνας τῶν Ἁγίων ἅς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον...*». «*Τῶν ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ μαρτύρων σου ὡς πορφύραν καὶ βύσσον τὰ αἵματα...*».

ε) Εὐκαίρως περὶ τῶν ἀξιολογωτέρων ἐκ τῶν ἀνακηρυχθησομένων ἁγίων συντάσσεται, ὡς εἰκός καὶ ἰδιαίτερα ἀκολουθία πρὸς χρῆσιν εἰς τὰς ἐκκλησίας ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς ὑμνολογίας καὶ τελετουργίας τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

στ) Ἐπίσης ἀναγκαία εἶναι ἢ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων, ἂν ταῦτα σώζωνται, καὶ τό χρίσμα αὐτῶν δι' Ἁγίου Μύρου, κατὰ τὴν ἀνακομιδὴν δέ τῶν λειψάνων συνήθεις εἶναι παννυχίδες καὶ λειτουργίαι πανηγυρικαί» (Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου, *Περὶ τῆς ἀνακηρύξεως τῶν Ἁγίων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ*, ἐν ΕΚΚΛΗΣΙΑ 1934 (τ.12) σελ. 331-355).

Προσέτι, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τό θέμα τῆς ἀνακηρύξεως τῶν Ἁγίων εἶναι ἀξιοπρόσεκτα τά ἀκόλουθα τρία σημεῖα:

1. «Ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Νεκτάριος (1660-1669) ὡς βάσιν ἀνακηρύξεως ἁγίου λέγει, ὅτι «τρία θεωροῦνται τά μαρτυροῦντα τήν ἀληθῆ ἐν ἀνθρώποις ἀγιότητα: πρῶτον ὀρθοδοξία ἁμωμος, ἀρετῶν κατόρθωσις ἀπασῶν, ἐν αἷς ἔπεται ἡ περί τήν πίστιν μέχρις αἵματος ἀντικατάστασις καί τέλος ἡ παρά Θεοῦ ἐπίδειξις σημείων ὑπερφυῶν καί θαυμάτων» (Πρός τὰς προσκομισθείσας θέσεις παρά τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις φρατόρων διὰ Πέτρου τοῦ αὐτῶν μαΐστορας, περί τῆς ἀρχῆς τοῦ Πάπα ἀντίρρησις, Ἰάσιον 1682 σελ. 201 κ.έ. καί 209 κ.έ.).

Τό ζήτημα τῆς ἀναγνωρίσεως ἁγίων ἀνηκόντων σέ ἄλλες Ἐκκλησίες ἀνεκινήθη κατά τοὺς κατά καιρούς ὀξεῖς ἀγῶνας μεταξύ Ἀνατολικῆς καί Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Ὅχι σπανίως οἱ ἐκπρόσωποι τῆς τελευταίας μετά φανατισμοῦ ἠρνήθησαν τήν δυνατότητα ἀναδείξεως ἁγίων εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐντεῦθεν καί τά ἀνωτέρω μνημονευθέντα συγγράμματα τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Νεκταρίου καί τοῦ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρως καί ἄλλα.

Οὐδεὶς δύναται νά ἀναγνωρισθεῖ ὡς ἅγιος, ἂν δέν μὴ ἀνήκει εἰς τήν Χριστιανικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματος. Στὴν ἀρχαία Ἐκκλησία (καί συνεπῶς ἂν χρειασθεῖ στή σημερινή) ἀνεγνωρίζετο, ὡς γνωστόν, καί τό βάπτισμα τοῦ αἵματος ἦτοι τό μαρτύριο. Ἡ ἀποδοχὴ τοῦτέστι τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου διὰ τήν πίστιν σὺν Χριστῶν ἀνθρώπων μὴ τυχόντων τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματος, ἐθεωρεῖτο ὡς ἴσα δυναμένη πρὸς τό ἱερόν βάπτισμα καί ὡς ἡ βάπτισις τοῦ μάρτυρος «ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ αἵματι» (Μητροπολίτου Δέρκων Κωνσταντίνου, Ἀναγνώρισις Ἁγίων ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ Ἐκκλησίᾳ, ἐν Ἐπιστημονικῇ Παρουσίᾳ Ἐστίας Θεολόγων Χάλκης τ. Α' 1987).

ΣΤ' ΙΕΡΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΕΣ

1. Ἡ Ὑμνογραφία ὡς μέσον ἐξυμνήσεως τῶν Ἁγίων ὑπῆρχε, ὑπάρχει καί θά ὑπάρχει στήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησία μας μέχρις συντελείας τῶν αἰώνων.

2. Ἡ πληθωρική παραγωγή Ἀκολουθιῶν πρὸς τιμὴν παλαιότερων χρονικά καί νεοφανῶν Ἁγίων καί ὁ πλουτισμός τους μέ διάφορα ὕμνογραφικά εἶδη (Ἐγκώμια - εὐλογητάρια - ὀκτάηχους ἑβδομαδιαίους κανόνες - Οἴκους - Χαιρετισμούς - Μεγαλυναρια) δημιουργοῦν κάποιους προβληματισμούς, ἀλλά ὁ ποιμαντικός καί σωτηριολογικός τελευταῖος λόγος ἀνήκει γιά τό θέμα αὐτό στήν Ἐκκλησία.

3. Συνιστᾶται οἱ σύγχρονοι ὕμνογράφοι νά λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν τους καί νά τηροῦν τίς ἀποφάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου προκειμένης τῆς ἐγκρίσεως Ἱερᾶς Ἀκολουθίας.

Ζ' ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

1. Νά ἀξιοποιηθεῖ ποιμαντικά ὅσο γίνεται περὶ σσότερο καί καλύτερα ὁ πλοῦτος τοῦ ἁγιολογικοῦ ἑορτολογίου.

2. Νά δημιουργηθεῖ παράρτημα στή Βιβλιοθήκη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἢ ἐξειδικευμένη Λειτουργική Βιβλιοθήκη μέ χειρόγραφες, ἔντυπες καί σέ ἠλεκτρονική μορφή λειτουργικές φυλλάδες.

3. Νά γίνει λεπτομερῆς ἠλεκτρονική καταγραφή ὅλων τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν (συμπεριλαμβανομένων τῶν ὀνομάτων τῶν ὕμνογράφων, τοῦ τρόπου, τοῦ τόπου, τοῦ χρόνου τῆς ἐκδόσεως κ.ἄ.).

4. Νά ἀναρτηθεῖ ὅλη αὐτή ἡ καταγραφή στό διαδίκτυο γιά νά εἶναι προσβάσιμη σέ ὅλους τοὺς φιλακόλουθους πιστούς, ἀλλά κυρίως νά τήν ἐπισκέπτονται τακτικά οἱ δόκιμοι ὕμνογράφοι, οὕτως ὥστε νά ἀποφεύγονται διπλές, τριπλές καί ἔτι περὶ σσότερες γιά τόν ἴδιο ἅγιο ἱερές Ἀκολουθίες.

5. Μέ τόν τρόπο αὐτό νά παγιωθοῦν σὸ τυπικὸ τῆς Διατάξεως τῶν Ἁγίων οἱ ἱερές Ἀκολουθίες τῶν δοκιμοτέρων ὕμνογράφων μέ κριτήρια παλαιότητας καί ἀγιότητος, γιά ὅσους ἐξ αὐτῶν τιμήθηκαν ὡς ἅγιοι, καί ἔπονται αὐτές τῶν νεωτέρων.

α. Νά μὴν ἀντικαθίστανται ὕμνοι συντεθέντες ἀπὸ παλαιούς ἁγίους ὕμνογράφους ἀπὸ ὕμνους νεωτέρων ὕμνογράφων.

β. Οἱ συντασσόμενες ἱερές ἀκολουθίες νά ἔχουν τόν χαρακτηρισμό τοῦ πρωτοτύπου καί νά μὴν ἀποτελοῦν εὐτελεῆ ἀντίγραφα παλαιότερων.

γ. Νά ἐπιλέγεται ἡ συμπλήρωση μιᾶς Ἀκολουθίας καί ὄχι ἡ ἀντικατάσταση αὐτῆς.

6. Σέ περιπτώσεις υπάρξεως πολλῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν γιά τόν ἴδιο Ἅγιο νά ἀποφασίζει ἡ Ἱερά Σύνοδος, λαμβάνοντας σοβαρά ὑπ' ὄψιν τῆς τίς εἰσηγήσεις τῶν ἐπαϊόντων. Ὅλες οἱ ἐν χρήσει ἱερέες Ἀκολουθίες νά λάβουν εἰδική ἔγκριση, ἡ ὁποία καί θά ἀναγράφεται κάτω ἀπό τόν τίτλο τῆς κάθε Ἱεραῖς Ἀκολουθίας, μέ τήν ἔνδειξη «Τῆ Ἐγκρίσει τῆς Ἱεραῖς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀριθμ. Ἀποφάσεως καί ἡμερομηνία».

7. Ὡς ἐκ τούτου ἅπαντες οἱ ἐν Ἑλλάδι κληρικοί, ἐπίσκοποι, πρεσβύτεροι, διάκονοι, μοναχοί, μοναχές, καί κατώτερος κληρικός ποτέ δέν πρέπει νά εἰσαγάγουν κάτι στήν Ὁρθόδοξο Λατρεία, τό ὁποῖον δέν θά φέρει τήν σφραγίδα τῆς Ἱεραῖς Συνόδου, γιά νά μήν καταστρατηγεῖται ἡ ἐνιαία τυπική τάξη καί ὁμοιομορφία στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, στήν ὁποία ὀφείλουμε ὅλοι μας σεβασμό καί ὑπακοή.

8. Τό ὅλον τοῦτο ἐγχείρημα ἀπαιτεῖ μέν χρόνο καί οἰκονομική στήριξη. Δύναται ὅμως ἡ Ἐκκλησία μας νά ζητήσει τήν συνδρομή τῶν φιλακολούθων ἐκείνων συλλεκτῶν τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, τίς περισσότερες φορές λαϊκῶν ἀνθρώπων, οὕτως ὥστε μέσα σέ σύντομο χρονικό διάστημα νά γίνει ἡ συλλογή καί νά διαφυλαχθεῖ ὅλη αὐτή ἡ ὑμνογραφική παραγωγή ἀπό τή λήθη τοῦ χρόνου καί ἀπό τυχαῖες καταστροφές ἀπό κληρονόμους ἀδαιεῖς καί ὡς ἐπί τό πλεῖστον ἀδιάφορους, πού δέν ἀξιοποίησαν αὐτό τό ὕψιστο.

9. Ἡ Ἱερά Σύνοδος δύναται νά ζητήσει πρός ἐπίτευξιν τῶν ἀνωτέρω τήν συνδρομή καί βοήθεια τῶν ἑλληνικῶν Πανεπιστημίων, ἀλλά καί ἀγιολογικῶν ἰδρυμάτων τῆς Ἑλλάδος καί τοῦ Ἐξωτερικοῦ, καθῶς ἐπίσης νά συνεργασθεῖ μέ Βιβλιοθηκῆς Ἑλληνικές καί τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

10. Δύναται ἀκόμη νά γίνει πρόταση πρός τούς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας νά καταγράψουν τούς ἁγίους τῆς

ἐπαρχίας τους πού δέν κοσμοῦνται μέ ἰδιαίτερες ἱερέες Ἀκολουθίες, οὕτως ὥστε οἱ ὑμνογράφοι νά ἀναλάβουν, ὁ καθένας μέ τόν τρόπο του, ἔχοντας καί τήν δυνατότητα τῆς ἐπιλογῆς, τήν ὑμνολογική συγγραφή μέ ἀνάθεση καί ἄδεια ἀπευθείας ἐκ τῆς Ἱεραῖς Συνόδου, προκειμένου νά ἀποφεύγονται ταυτόχρονες συγγραφές.

Ὁ Πρόεδρος καί τά Μέλη
τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς
Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως καί
τῆς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Συμποσίου

1. Μητροπολίτης Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ Δανιήλ - Πρόεδρος
2. Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. κ. Νικόλαος Ἰωαννίδης, Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
3. Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρ. κ. Ἰωάννης Σκιαδαρέσης, Ἀναπληρωτής Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης
4. Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρ. κ. Κωνσταντῖνος Καραϊσαρίδης, Ἀναπληρωτής Καθηγητής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης
5. Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρ. κ. Βασίλειος Καλλιακμάνης, Καθηγητής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.
6. Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρ. κ. Θεόδωρος Κουμαριανός, Λέκτωρ Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
7. Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρ. κ. Θεμιστοκλῆς Χριστοδούλου, Δρ Θεολογίας
8. Ἐλλογιμώτατος κ. Γεώργιος Φίλιας, Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
9. Ἐλλογιμώτατος κ. Ἀθανάσιος Βουρλῆς, Ὁμότιμος Καθηγητής Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
10. Ἐλλογιμώτατος κ. Παναγιώτης Σκαλτσῆς, Καθηγητής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Ἡ ἑναρξη τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ε΄ Ἐπιστημονικοῦ Συμποσίου γιά τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση καί τόν Φιλελληνισμό

(Ἀθήνα, Συνοδικό Μέγαρο, 14.10.2016)

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ

Παρουσία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου ἄρχισαν στίς 14 Ὀκτωβρίου 2016, οἱ ἐργασίες τοῦ Ε΄ Διεθνοῦς Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου, τό ὁποῖο διοργανώνει ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διά τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητος στό Συνοδικό Μέγαρο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ τίτλο: «Ἐπί τῆς διεθνῆς περιγυρῶς καί ὁ Φιλελληνισμός κατά τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση». Τό παρόν Συνέδριο ἐντάσσεται σέ κύκλο δέκα Ἐπιστημονικῶν Συνεδρίων μέ γενικό θέμα: «1821-2021: 10 Ἐπιστημονικά Συνέδρια γιά τά 200 χρόνια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης».

Μετά τήν προσευχή ἀναγνώσθηκε ὑπό τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιεπισκόπου κ. Βαρθολομαίου Ἀντωνίου - Τριανταφυλλίδη, Γραμματέως τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητος, τό μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου. Στό μήνυμά του μεταξύ ἄλλων ὁ Μακαριώτατος τόνισε:

«...Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὡς ἀποστολή, μέ τήν ἴδια εὐλάβεια πού τελεῖ τά ἱερά Μυστήρια, νά διακονεῖ τόν ἄνθρωπο καί νά μαρτυρεῖ στήν πράξη περί τοῦ ἀληθοῦς. Σέ τοῦτο συναντᾶται μέ τήν Ἐπιστήμη, πού, ἄν καί ὑπό διαφορετική ὀπτική, ἔχει ἐπίσης ὡς ἔργο τήν ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας... Ὁ ἀγώνας γιά τήν ἐλευθερία δέν κινητοποίησε μόνο τόν Ἑλληνισμό, ἀλλά εἶχε τεράστια διεθνή ἀπήχηση.

Ἐνέπνευσε πάμπολλες ἐκδηλώσεις συμπάθειας, ἐντυπες διαμαρτυρίες, ἔνθερμες ἐκκλήσεις καί ἐκδόσεις πού γνώρισαν εὐρύτατη διάδοση... Καταφεύγουμε στήν ἐμπειρία τῆς Ἱστορίας καί μελετοῦμε τήν ἱστορική ἀλήθεια, διότι Ἱστορία δέν εἶναι κάτι ἀγκυλωμένο πού ἀνήκει στό παρελθόν. Μέσα στόν θόρυβο λόγων δίχως οὐσία, χρειαζόμαστε τόν ἱστορικό λόγο γιά νά μαρτυροῦμε καί νά ἐπανευρίσκουμε ἀπό κοινοῦ τόν δεσμό μας μέ ἀλήθειες πού εἶναι ἱκανές νά μᾶς ἐνώσουν καί νά ἀφυπνίσουν δυνάμεις γεννημένες ἀπό ἔργα καί διδάγματα τοῦ παρελθόντος. Ὅσο ἐθελουφλοῦμε ἐνώπιον αὐτῶν, θά βασιλεύουν ὅπως καί τότε ἔριδες, μισελληνικές ἐμμονές, διαιρέσεις, συγκρούσεις καί ἀγκυλώσεις. Ὅσο ὁμως καί ἄν δοκιμάζονται οἱ ψυχές μας, παραμένει πάντοτε ἔμφυχο καί ζῶν τό ὑλικό πού ἀναδεικνύει ἡ ἱστορική ἔρευνα...».

Στή συνέχεια ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος καί Ἄλμυροῦ κ. Ἰγνατίος, Πρόεδρος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, κηρύσσει τήν ἑναρξη τόνισε ὅτι:

«...Τά Συνεδριά μας διεξάγονται σέ περίοδο, κατά τήν ὁποία ἀκούγονται καί γράφονται πολλές καί ἀντίθετες ἀπόψεις γιά τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση, τά αἶτια, τά κίνητρα, τούς πρωταγωνιστές, τό ἰδεολογικό καί πνευματικό ὑπόβαθρο. Ἡ προσπάθεια τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Συνεδρίων ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Κωνσταντίνου Σβολόπουλου, εἶναι νά μὴν ὑπάρχει μονόλογος καί μονομέρεια, ἀλλά νά γίνεται δημοκρατικός διάλογος καί δημιουργική ἀντιπαράθεση ἰδεῶν καί ἐπιχειρημάτων. Φυσικά αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ἀποδεχόμαστε ἀπόψεις προδήλως ἀνιστόρητες καί ἀτεκμηρίωτες, οἱ ὁποῖες

έχουν μοναδικό στόχο να άρνηθουν τον ιστορικό ρόλο της Έκκλησίας και της Όρθόδοξης Χριστιανικής κληρονομιάς του λαού μας.... Τό φετινό θέμα επικεντρώνεται στον διεθνή περίγυρο και στον Φιλελληνισμό. Σέ κάθε ιστορικό γεγονός διαδραματίζουν σημαντικό ρόλο οί διεθνείς σχέσεις, οί γεωπολιτικές ισορροπίες, τά συμφέροντα των έκάστοτε ισχυρών, τά επικρατούντα ιδεολογικά ρεύματα...

Όφείλω να εύχαριστήσω τον Μακαριώτατο Άρχιεπίσκοπο Άθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ίερόνυμο και όλα τά μέλη της Ίεραρχίας για την άμεριστη συμπαράστασή τους στην προσπάθεια της Ίπιτροπής μας...».

Κατά την τελετή της έναρξης παρέστησαν οί Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Νέας Ίωνίας και Φιλαδελφείας κ. Γαβριήλ και Ίωαννίνων κ. Μάξιμος, οί Πανερωτάτοι Μητροπολίτες Άχαΐας κ. Άθανάσιος και Βελεστίνου κ. Δαμασκηνός, ό Θεοφιλέστατος Ίπίσκοπος Μεθώνης κ. Κλήμης, Άρχιγραμματεός της Ίεράς Συνόδου της Έκκλησίας της Ελλάδος, ό Πανοσιολογιώτατος Άρχιμανδρίτης κ. Δαμιανός Πάνου, Ήξαρχος του Παναγίου Τάφου και ό Πανοσιολογιώτατος Άρχιμανδρίτης κ. Συμεών Βολιώτης, Πρωτοσύγκελλος της Ίεράς Άρχιεπισκοπής Άθηνών. Ίπίσης παρέστησαν ό Άντιπρύτανης κ. Ναπολέον Μαραβέγιας, ό Βουλευτής Λαρίσης κ. Μάξιμος Χαρακόπουλος, Καθηγητές Πανεπιστημίου, Διπλωμάτες, κληρικοί και πλήθος κόσμος.

Στή συνέχεια έλαβε χώρα ή πρώτη Συνεδρία μέ προεδρεύοντα τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομο.

Ή πρώτη Εισήγηση είχε ως θέμα: «Ή Έλληνική Ήπανάσταση και ή Εύρωπαϊκή πολιτική σκέψη». Ό εισηγητής, Έλλογιμώτατος κ. Πασχάλης Κιτρομηλίδης, ό όποιος παρουσίασε πτυχές του θέματος, τόνισε μεταξύ άλλων τά έξης: «...Ό φιλελεύθερος συνταγματισμός, τον όποιο εισήγαγε στην Ελλάδα ή Ήπανάσταση, ύπήρξε άποφασιστικής σημασίας κανονιστική παρακαταθήκη για τή διαμόρφωση των ιδεών της νομιμότητας και του κράτους δικαίου στην έλεύθερη Ελλάδα, τό έλληνικό έθνικό κράτος πού παρήγαγε ή Ήπανάσταση.... Ή λιτή αλλά και συγκλονιστική αυτή δια-

κήρυξη του άγωνιζόμενου έλληνικού λαού ύπήρξε τό άποτέλεσμα της διασαύρωσης των πνευματικών του παραδόσεων μέ την εύρωπαϊκή πολιτική σκέψη, της όποιας, ούτως ή άλλως, οί μακρινές καταβολές βρίσκονταν στην παιδεία και τον στοχασμό του άρχαίου έλληνισμού. Ή σύγχρονη πολιτική σκέψη, ιδίως οί νέες ιδέες του Διαφωτισμού, πρόσφεραν έννοιες και τό λεξιλόγιο για να άρθρωθούν και να γίνουν κατανοητά άρχέγονα συναισθήματα και έλπίδες πού πήγαζαν από τους πόθους και τους καημούς των αίωνων της δουλείας».

Ό δεύτερος εισηγητής Έλλογιμώτατος κ. Άνδρέας Κούκος, άνέπτυξε τό θέμα: «Ή συμβολή των Έλλήνων της Διασποράς κατά την έκρηξη της Έλληνικής Ήπανάστασης και ή επιχειρηματολογία για την νομιμότητα του έλληνικού άγώνα». Ό όμιλητής άνέφερε ότι: «...Κατά την έκρηξη της Έλληνικής Ήπανάστασης ύπήρξε έντονη δράση των Έλλήνων της Διασποράς, εκτός των όρίων της Όθωμανικής Άυτοκρατορίας, ώστε να πληροφορηθεί όλος ό κόσμος τον δίκαιο άγώνα τους. Καθοριστική ή συμβολή του Κοραή, του Καποδίστρια και πολλών έλλήνων και ξένων προσωπικοτήτων στο κρίσιμο αυτό σημείο...».

Ή τρίτη Εισήγηση είχε ως θέμα: «Όψεις των σχέσεων της Έλληνικής Ήπανάστασης μέ την Άγία Ήδρα». Ό Εισηγητής, Έλλογιμώτατος κ. Γεώργιος Διέλλας, μέ τή διατύπωση έμπεριστωμένων έπιστημονικών θέσεων τόνισε ότι: «Ή πραγματοποιηθείσα έρευνα δέν είναι μελέτη των σχέσεων Όρθοδοξίας και Ρωμαιοκαθολικισμού κατά την περίοδο της Έλληνικής Ήπανάστασης αλλά κυρίως μέ την προσέγγιση πρωτογενών πηγών διπλωματικού χαρακτήρα να γίνει προσέγγιση διαφόρων έρωτημάτων όπως: Πώς διαμορφώθηκε ή πολιτική της Άγίας Ήδρας σε σχέση μέ την Έλληνική Ήπανάσταση; Ποιά ή στάση της Άγίας Ήδρας σε ζητήματα όπως ή παροχή άνθρωπιστικής βοήθειας, ή παροχή ασύλου σε παπικά έδάφη και ή διαβίβαση αίτημάτων της Έλληνικής Διοίκησης σε χριστιανούς μονάρχες της Εύρώπης;».

Ή τέταρτη Εισήγηση είχε ως θέμα: «Ή Έλληνική Ήπανάσταση στην τουρκική ιστοριογραφία». Ή Έλλογιμώτατη κ. Αιμιλία Θεμοπούλου, άπου-

σίαζε λόγω αιφνίδιας αλλαγής του προγράμματός της.

Ἡ πέμπτη Εἰσήγηση εἶχε ὡς θέμα: «Ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821 μέσα ἀπό τὰ ἐκδοθέντα Ρωσικά Ἀρχεῖα». Ὁ Εἰσηγητής, ἀξιότιμος κ. Δημήτριος Μπαλῆς ἀνέπτυξε τό θέμα του «...μέ ἀφετηρία τὰ ἐκδοθέντα Ρωσικά Ἀρχεῖα, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν κατ' ἐξοχήν στίς διπλωματικές διεργασίες τῆς ἐποχῆς, ἀλλά συγχρόνως μέ βάση τίς ἀναφο-

ρές σὸν ρωσικό τύπο τῆς προεπαναστατικῆς ἐποχῆς, τίς συναφεῖς τοποθετήσεις τῶν Ρώσων λογοτεχνῶν τοῦ 19ου αἰ. καί τέλος τίς ἀρχεακές ἀναφορές τῶν ἱστορικῶν, Ἑλλήνων καί Ρώσων, ἀπό τήν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 μέχρι σήμερα...».

Ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ Συνεδρίου ἔκλεισε μέ γόνιμη συζήτηση ἐπὶ τῶν ἀναπτυχθέντων θεμάτων, παρουσία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

‘Η Β’ ημέρα τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου γιά τήν ‘Ελληνική’ Ἐπανάσταση καί τόν Φιλελληνισμό

(Ἀθήνα Συνοδικό Μέγαρο, 15.10.2016)

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ

Συνεχίσθηκαν στίς 15 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. οἱ ἐργασίες τοῦ Ε΄ Διεθνoῦς Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου, τό ὁποῖο διοργανώνει ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διά τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητος στό Συνοδικό Μέγαρο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μέ τίτλο: «Ὁ διεθνῆς περίγυρος καί ὁ Φιλελληνισμός κατά τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση».

Τό παρόν Συνέδριο ἐντάσσεται σ’ ἓνα κύκλο δέκα Ἐπιστημονικῶν Συνεδρίων μέ γενικό θέμα: «1821-2021: 10 Ἐπιστημονικά Συνέδρια γιά τά 200 χρόνια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης». Συνεχίσθηκαν οἱ ἐργασίες τοῦ Συμποσίου σέ Δεύτερη Συνεδρία μέ προεδρεύουσα τήν Ἀκαδημαϊκό κ. Χρύσα Μαλτέζου, καί ὁμίλησαν οἱ ἀκολουθῶς εἰσηγητές ἀναφερόμενοι στά ἐξῆς θέματα:

Ὁ πρῶτος εἰσηγητής Αἰδεσιμολογιώτατος Πρωτοπρεσβύτερος κ. Γεώργιος Μεταλληνός, ἀνέπτυξε τό θέμα: «Φιλελληνισμός καί Φιλέλληνες». Ὁ ὁμιλητής ἀνέφερε ὅτι: «...τό μελέτημά μας αὐτό δέν ἔχει πρόθεση νά εἶναι α ριγοῖ καταδικαστικό καί ἀπορριπτικό, ἀλλά κυρίως ἐρμηνευτικό καί ἀναθεωρητικό κάποιων παγιομένων καί ἀμετακίνητων θέσεων, πού ἐπιβλήθηκαν στό Ἔθνος, ἀναπαραγόμενες μέσω τῆς σχολικῆς παιδείας. Ἐπιδιώκουμε νά διεισδύσουμε στό φαινόμενο τοῦ φιλλελληνισμοῦ, παράγοντα μεγάλης σημασίας στό ἀγωνιζόμενο γιά τήν παλιγγενεσία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους κατά τή Μεγάλη Ἑλληνική Ἐπανάσταση (1821)...».

Ὁ δεύτερος εἰσηγητής, κ. Κωνσταντῖνος Κωτσιόπουλος, παρουσίασε τό θέμα: «Ἰδεολογικές καί κοινωνικό-πολιτικές τάσεις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Φιλλελληνισμοῦ». Ὁ ὁμιλητής τόνισε ὅτι: «...Ὁ εὐρωπαϊκός Φιλελληνισμός κινήθηκε στό πλαίσιο μίας πολιτικο-οικονομικῆς διαχείρισης τῆς ἑλληνικῆς κρίσης χωρίς νά ἀφίσταται ὁμως ἀπό δεσμευτικούς συλλογικούς ἀξιακούς προσανατολισμούς. Ἔτσι ἡ «ἀλληλεγγύη» του ἐδράζεται στόν κλασικιστικό οὐμανισμό τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδας, στόν θρησκευτικό - πολιτιστικό χαρακτήρα τῆς Εὐρώπης καί στίς ἀστικό - δημοκρατικές ιδέες τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης.

Δέν πρέπει ὁμως νά ὑποτιμηθεῖ καί ἡ αἴσθησις τῆς Ὀθωμανικῆς ἀπειλῆς, γιά τήν ὁποία ἡ Χριστιανική Εὐρώπη ἤδη ἀπό τήν ἐποχή τῆς πολιορκίας τῆς Βιέννης (1683) βρισκόταν σέ ἐπαγρύπνηση. Ἐπί τοῦ θέματος αὐτοῦ ἔχει διατυπωθεῖ μάλιστα ἡ ἄποψη, ὅτι τό εὐρωπαϊκό καθῆκον τῆς χριστιανικῆς συμπαράστασης ἐγγράφει τόν ἑλληνικό ἀπελευθερωτικό ἀγῶνα στό πλαίσιο μιάς πολιτισμικῆς σύγκρουσης καί ἀντιπαράθεσης ἀνάμεσα στήν πολιτισμένη χριστιανική Εὐρώπη καί τήν βάρβαρη Ἰσλαμική Ἀνατολή...».

Ὁ τρίτος εἰσηγητής, κ. Κωνσταντῖνος Σβολόπουλος, Ἀκαδημαϊκός, ἀνέπτυξε τό θέμα: «Φιλελληνισμός, οἱ ἀπαρχές» καί ἀνέφερε ὅτι: «...Τά γεγονότα πού διαδραματίστηκαν στή Χίο προκάλεσαν σέ ἐπίπεδο διεθνῆς κύμα ἀγανάκτησης. Ἡ παγκόσμια κοινότητα, γιά πρώτη ἐνδεχομένως φορά, ἀντιμετώπισε φαινόμενο πολιτιστικά ξένο πρὸς αὐτήν: στίφη ἀτάκτων σκορποῦν τόν θάνατο, προβαίνουν σέ σφαγές ἀθῶων, θυμάτων ἑνός ἄλλοιου πολιτικοῦ φανατισμοῦ. Ἔνας τρομακτικός ἀνθρώπινος ἀφανισμός, σ’ ἓναν τόσο μικρό τόπο,

δέν έχει προηγούμενο στίς δέλτους τίς ιστορίας... Ο Φιλελληνισμός αποτέλεσε ρωμαλέο διεθνές φαινόμενο ... Συνέστησε στήν εποχή του πρώιμου ήδη ρομαντισμού κορυφαίο πνευματικό κίνημα μέ πολιτικές προεκτάσεις Ο φιλελληνισμός θά ἐξελισσόταν μεταξύ 1824 καί 1827 σέ μείζον εὐρωπαϊκό καί παγκόσμιο ιδεολογικό ρεύμα...».

Ἡ τέταρτη εἰσηγήτρια, Ἐλλογιμωτάτη κ. Χριστίνα Κολοβοῦ, παρουσίασε τό θέμα: «Γιά τήν ἀρχομένην τῆς Ἑλλάδος ἀναγέννησιν. Μία ιδιαίτερη περίπτωση φιλελλήνων». Ἡ εἰσηγήτρια μεταξύ ἄλλων τόνισε: «... Ἄν καί ἡ ἔννοια «φιλέλληνας» ὀρίζεται ὡς ὁ ἀλλοδαπός πού εἶχε ιδιαίτερη συμπάθεια πρὸς τούς Ἕλληνες καί τήν Ἑλλάδα καθώς καί κάθε ξένος πού ὑποστήριζε τά ιδεώδη τῆς ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, στήριξε ἐμπράκτως μέ κάθε τρόπο τούς ἐξεγερούμενους Ἕλληνες καί ἐνδεχομένως ἀγωνίστηκε ὁ ἴδιος στό πλευρό τῶν ἐπαναστατῶν, συναντοῦμε στίς ἀρχές τοῦ 19ου αἰῶνα μία ιδιαίτερη περίπτωση Ἑλλήνων ὁμογενῶν πού ἀποκαλοῦνται «φιλέλληνες», γιατί ὑποστηρίζουν οἰκονομικά τήν πνευματική ἀναγέννηση τῶν Ἑλλήνων σπουδαστῶν καί δασκάλων, μέσω τῆς χρηματοδότησης ἐκδοτικῶν προσπαθειῶν «διά τοῦ Γένους τόν φωτισμόν». Ἡ δράση τούς αὐτή μελετᾶται στό γενικό πλαίσιο τῶν εὐρωπαϊκῶν ιδεολογικῶν ρευμάτων τῆς ἐποχῆς καί εἰδικότερα σέ ἐκεῖνο τοῦ νεοελληνικοῦ διαφωτισμοῦ...».

Ὁ πέμπτος εἰσηγητής, κ. Ἀθανάσιος Τζιερετζής, ἀνέπτυξε τό θέμα «Φιλέλληνες μέσα ἀπό τήν ὀπτική ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας: μαρτυρίες καί ἀναγνώριση τῆς προσφορᾶς τους ἀπό τόν Ἐπίσκοπο Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανό (1771-1826) καί τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμβρόσιο Φραντζή (1778-1851)» καί προσέγγισε τή στάση δύο ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν ἀπέναντι στούς Φιλέλληνες μέσα ἀπό τά γραπτά τους: α) τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν Γερμανοῦ, ταυτισμένου στή συνείδηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ μέ τήν κήρυξη τῆς ἔναρξης τοῦ Ἀγῶνα, καί β) τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀμβροσίου Φραντζή, «Πρωτοσυγκέλλου τῆς πρώην Χριστιανουπόλεως ἐπαρχίας (Ἀρκαδίας)», οἱ ὅποιοι εἶχαν πρωταγωνιστικό ρόλο στά δρώμενα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως.

Ἡ ἕκτη εἰσηγήτρια πραγματοποιήθηκε ἀπό τόν κ. Νικόλαο Κανελλόπουλο καί τόν κ. Νικόλαο Τόμπρο. Οἱ εἰσηγητές μίλησαν μέ θέμα: «Ἡ δράση τῶν Φιλελλήνων στή μάχη τοῦ Πέτα μέσα ἀπό τό ἡμερολόγιο τοῦ Daniel-Johann Elster». Ἀποτυπώνοντας ιστορικές πτυχές τοῦ θέματος οἱ εἰσηγητές ἀνέλυσαν τή στρατιωτική ἐπιχείρηση τῶν Φιλελλήνων στή μάχη τοῦ Πέτα, μέσα ἀπό τά στοιχεῖα πού παραθέτει στό ἡμερολόγιό του ἕνας ἀπό τούς ἐλάχιστους ἐπιζῶντες Φιλέλληνες, ὁ ἰατρός τοῦ τάγματος Daniel Johann Elster. Παράλληλα συνέκριναν τίς πληροφορίες τοῦ Elster μέ ὅ,τι ἀναφέρουν γιά τή συγκεκριμένη μάχη οἱ ἑλληνικές πηγές (π.χ. ἀπομνημονεύματα), προκειμένου νά ἐλεγχθεῖ ἡ ἀξιοπιστία τους. Μέ βάση, τέλος, τίς πηγές ἀποτιμήθησαν ἐκ νέου τόσο οἱ συνθήκες τῆς ἐκστρατείας στήν Ἠπειρο, ὅσο καί οἱ συνθήκες πού ὀδήγησαν τούς Φιλέλληνες στήν ἦττα.

Ἡ ἔβδομη εἰσηγήτρια, Ἐλλογιμωτάτη κ. Ἀθηνᾶ Κονταλῆ, παρουσίασε τό θέμα: «Δύο γυναικεῖα παραδείγματα φιλελληνικῆς καί πατριωτικῆς δράσης: Σόφι ντέ Μαρμποῦ Λεμπρέν (1785-1854) καί Ρωξάντρα Στούρτζα (1788-1884)». Ἡ εἰσηγήτρια τόνισε μέ ἐπιστημονική ἐνάργεια καί γλαφυρότητα τά ἐξῆς: «Ἡ Σοφία ντέ Μαρμποῦ (Sophie de Marbois), ἡ γνωστή Δούκισσα τῆς Πλακεντίας, γεννήθηκε στή Φιλαδέλφεια τῆς Β. Ἀμερικῆς, στίς 21 Μαρτίου τοῦ 1785. Κατά τή διάρκεια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης, τόσο ἡ ἴδια ὅσο καί ἡ κόρη τῆς διέθεσαν πολλά χρήματα στόν ἀγῶνα καί διακρίθηκαν γιά τόν φιλελληνισμό τους.

Πιό συγκεκριμένα, ἡ Σοφία ἔγινε ἐνεργό μέλος τοῦ Φιλελληνικοῦ Κομιτάτου πουλώντας τά κοσμήματά της καί συγκεντρώνοντας τό ποσό τῶν δεκατεσσάρων χιλιάδων φράγκων, τά ὅποια διέθεσε γιά τίς ἀνάγκες τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνα καί τήν ἐνημέρωση τῶν πολιτῶν τῆς Εὐρώπης γιά τό δίκαιό της Ἐπανάστασης.

Ἡ Ρωξάνδρα Στούρτζα γεννήθηκε στίς 22 Ὀκτωβρίου 1786 στήν Κωνσταντινούπολη. Στίς ἀρχές τοῦ 1806 ὁ πατέρας της τήν εἰσήγαγε στήν αὐλή τοῦ τσάρου Ἀλεξάνδρου Α΄. Ἐκεῖ κέρδισε τίς ἐντυπώσεις καί τήν ἐκτίμηση, λόγω τῆς εὐγένειας καί τῆς εὐφυΐας της, μέ ἀποτέλεσμα νά διοριστεῖ Κυρία ἐπί τῶν τιμῶν, ἀρχικῶς τῆς αὐτοκρά-

τειρας μητέρας Μαρίας Θεοδώρεβνας και ἀκολούθως τῆς Γερμανίδας αὐτοκράτειρας Ἐλισάβετ, συζύγου τοῦ τσάρου.

Ἡ Ρωξάνδρα Στούρτζα ὑπῆρξε ἀπὸ τὰ πῶς δραστήρια μέλη τῆς Φιλομούσου Ἐταιρείας τῆς Βιέννης. Ἐνίσχυε καὶ χρηματοδοτοῦσε τὶς σπουδὲς τῶν Ἑλληνοπαίδων πού σπούδαζαν ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ τὴ διαβίωσή τους.

Τὸ μέγαρό της στὴ Βαϊμάρη διετέλεσε τόπος συνάθροισης τῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν, εὐρωπαϊῶν διπλωματῶν καὶ φιλελλήνων. Μεταξὺ ἄλλων, ἡ ἴδια χρηματοδότησε καὶ τὴν ἐκδοσὴ τῆς μετάφρασης στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα τοῦ ἔργου τοῦ Β. Γκαϊτε, Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις, τὸ 1818.

Ἡ μαρτυρούμενη δράση τῶν δύο γυναικῶν Σοφίας ντέ Μαριπούα καὶ Ρωξάνδρας Στούρτζα ἀπὸ τὶς σύγχρονες πηγές τοῦ Ἀγῶνα φωτίζει μὲ ἰδιαίτερο τρόπο τὸ φαινόμενο τοῦ φιλελληνισμοῦ, καθὼς καὶ τὸ εὐρύτερο (διπλωματικό, κοινωνικο-πολιτικό καὶ πολιτισμικό) περιβάλλον ἐντὸς τοῦ ὁποῖου διαδραματίστηκε ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση. Ἡ ἰδιαιτερότητα αὐτὴ ἐξηγεῖται ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν παιδεία καὶ τὰ ὑψηλὰ ἰδανικά τους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν γυναικεία ψυχροσύνθεση καὶ εὐαισθησία τους...».

Μετά τὴ συζήτηση καὶ τὸ διάλειμμα ἐπαναλήφθηκαν οἱ ἐργασίες μὲ τὴν τρίτη Συνεδρία ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος καὶ Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου, Προέδρου τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητος.

Ὁ πρῶτος εἰσηγητῆς, Ἐλλογιμώτατος κ. Δημήτριος Μεταλληγός, ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «*Φιλοκαποδιστριακά - φιλελληνικά ὀλλανδικὰ ποιήματα*».

Ὁ ὁμιλητῆς ἀνέφερε πὼς «...στό ποιητικὸ ἔργο τοῦ Μαρκήσιου Γεωργίου τῆς Τούαρ «ἡ δολοφονία τοῦ Ἰωάννου Καποδίστρια» καὶ στὴ μελοποίηση τοῦ ποιήματος «Ἐπιτάφιος Ὠδὴ» ἀπὸ τὸ Jan Van Boom φανερῶνεται ὡς γνωστὴ πτυχή τοῦ φιλελληνικοῦ κινήματος ὁ Ρομαντισμός, ὁ βαθὺς θαυμασμός στό πρόσωπο τοῦ Ἰωάννη Καποδίστρια, ἡ θρησκευτικότητα ἀπὸ ἀγιογραφικά χωρία, ἡ ἀναφορὰ σέ γνωστούς καὶ ἀγνώστους δολοφόνους τοῦ Καποδίστρια καὶ ὁ θρήνος γιὰ τὴ δολοφονία ὅπως καὶ ὁ ὕμνος γιὰ τὸν Κυβερνήτη...»

Ἡ δευτέρη Εἰσήγηση εἶχε ὡς θέμα: «*Εὐρωπαϊκός Φιλελληνισμός καὶ ἑλληνικός λαϊκός πολιτι-*

σμός. Ὅψεις μίας παραγωγικῆς σχέσης». Ὁ εἰσηγητῆς Ἐλλογιμώτατος κ. Ἐμμανουήλ Βαρθολομαίου, ὑπογράμμισε ὅτι: «...Τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν ξένων περιηγητῶν πού ἐπισκέφθηκαν τὸν ἑλληνικὸ χῶρο κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας καὶ ἀργότερα, στὰ χρόνια τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821, κινήθηκαν καὶ ἀπὸ φιλελληνικά ἐλατήρια γιὰ τὴν πραγματοποίηση τῶν ἐπικίνδυνων γιὰ τὴν ἐποχὴ ταξιδιῶν τους καὶ γιὰ τὴν συγγραφή καὶ δημοσίευση τῶν σχετικῶν ἔργων τους, πού ἀποτελοῦν σήμερα πηγές γιὰ τὴν ἐπιστῆμη τῆς λαογραφίας...».

Ἡ τρίτη Εἰσήγηση μὲ θέμα: «*Τοῦρκος τὴν θρησκείαν, τὸ γένος Ἀλβανός, ἀλλὰ πολίτης Ἑλλην...* Σύντομη ἀναφορὰ στοὺς ἑτερόθρησκους φιλελληνες» καὶ εἰσηγήτρια τὴν Ἐλλογιμώτατη κ. Δέσποινα Μιχάλαγα, ἡ ὁποία μεταξὺ ἄλλων τόνισε «...Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση προκλήθηκε κῆμα συμπαράστασης καὶ συμπαράταξης τῶν περισσότερων λαῶν τοῦ κόσμου στὸν ἀγωνιζόμενο γιὰ τὴν ἐθνικὴ του ἐλευθερία ἑλληνικὸ λαό. Τοῦτοι εἶχαν μεταξὺ τους διαφορές ἐθνικῆς, κοινωνικῆς θέσης, μορφωτικοῦ ἐπιπέδου κ.ἄ., κοινὸ στοιχεῖο τους δὲ θεωρεῖται ἡ χριστιανικὴ θρησκεία. Ἀνάμεσά τους ὁμως περιλαμβάνονται ὀρισμένοι, οἱ ὁποῖοι ἀποκλίνουν ἀπὸ τὸ στερεότυπο σχῆμα τῶν ὀμοθρήσκων. Εἶναι οἱ μωαμεθανοὶ καὶ οἱ ἔβραιοι, ὅσοι ἐμπνεύσθηκαν ἀπὸ τὴ φιλοσοφία του καὶ ἐνστερνίσθηκαν τὸν δίκαιο ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων. Χωρὶς νὰ ἀποκηρῦξουν τὴν πατρῶα πίστη τους καὶ παραβλέποντας ἄλλες προκαταλήψεις, ἀγωνίσθηκαν γιὰ τὴν ἀποτίναξη τοῦ μακροχρόνιου ἀπολυταρχικοῦ ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ καὶ τὴ δημιουργία ἑνὸς νέου, φιλελεύθερου κράτους...».

Ἡ τέταρτη εἰσήγηση εἶχε ὡς θέμα: «*Φιλελληνισμός καὶ Κύπρος κατὰ τὴν Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση*». Ὁ Εἰσηγητῆς Ἐλλογιμώτατος κ. Κωστῆς Κοκκινόφτας, ἀνέφερε μεταξὺ ἄλλων τὰ κάτωθι: «...Ἡ συμβολὴ τῆς Κύπρου στὴν Ἑλληνικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1821 ὑπῆρξε πολὺπλευρὴ καὶ πολυδιάστατη καὶ μαρτυρεῖται ἤδη ἀπὸ τὶς προεργασίες της, στὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνα, μὲ τὴν ἐνεργὸν συμπαράσταση τοῦ λόγιου Ἰωάννη Καρατζᾶ ἀπὸ τὴ Λευκωσία στό διαφωτιστικὸ καὶ ἐπαναστατικὸ ἔργο τοῦ Ρήγα Φεραίου. Εἰδικότερα σέ σχέση μὲ

τό φιλελληνικό κίνημα ή συμβολή αυτή αφορά στή συμμετοχή τῶν Κυπρίων τῆς διασπορᾶς στή διόγκωσή του καί στήν ἄμεση παροχή βοήθειας στήν ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα, ὅπως γιά παράδειγμα μέ τή δράση τῶν ἀδελφῶν Κυπριανοῦ, Νικολάου καί Θεοφύλακτου Θησέα ἀπό τόν Στρόβολο, οἱ ὁποῖοι κατέστησαν τό ἐμπορικό γραφεῖο τους στή Μασσαλία κέντρο συλλογῆς ἐφοδίων καί στρατευσης ἐθελοντῶν...»

Ἡ πέμπτη εἰσήγηση ἀναφέρθηκε στό θέμα: «*Ὁ Φιλελληνισμός στήν Ἐπανάσταση τοῦ 1821 καί ἡ ἀποτύπωσή του στήν πατραϊκή ἀρθρογραφία (19ου - 20οῦ αἰ.)*». Ὁ Εἰσηγητής, Ἐλλογιμώτατος κ. Νικόλαος Τόμπρος, τόνισε ὅτι: «...Ὁ Τύπος ἀποτελεῖ ἀναμφίβολα μία ἀπό τίς πηγές πού χρησιμοποιεῖ ὁ ἱστορικός στήν προσπάθεια νά ἀνασυνθέσει τό παρελθόν, ἀφοῦ σέ σύγχρονες μέ τά γεγονότα ἐφημερίδες, ἀλλά καί σέ μεταγενέστερες, σημειώνονται συχνά ἄγνωστες πτυχές ἱστορικῶν θεμάτων. Μέ δεδομένη τή δυνατότητα ἀντλήσης ἀπό τόν τοπικό Τύπο στοιχείων γιά τόν φιλελληνισμό, ὁ ὁποῖος καί δέν ἀποτελεῖ πάντοτε τήν πρῶτιστη πηγή ἔρευνας, ἐξετάζονται τά ὅσα καταγράφηκαν στίς πατραϊκές ἐφημερίδες τοῦ 19ου αἰῶνα, ἀλλά καί τοῦ 20οῦ γιά τό φιλελληνικό ρεῦμα πού ἀναπτύχθηκε κατὰ τή διάρκεια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821...»

Ὁ ἕκτος εἰσηγητής, Ἐλλογιμώτατος κ. Χάρης Μελετιάδης, ἀνέπτυξε τό θέμα: «*Σκέψεις μέ ἀφορμή τό φιλελληνικό φαινόμενο*». Ὁ ὁμιλητής ἀναπτύσσοντας τό θέμα του παρατήρησε ὅτι: «...Ὁ φιλελληνισμός ἔχει τή νεωτερική ἀφετηρία του, πού τοποθετεῖται στήν Ἀναγέννηση· ἤδη ἀπό ἐκείνη τήν ἐποχή ἔχει ἀκόμη καί μία στρατιωτικοπολιτική διάσταση, πού συνδέεται μέ τίς ἀπόπειρες περιορισμοῦ τῆς ὀθωμανικῆς ἐξάπλωσης καί τῆς ἀνακατάκτησης τῶν ἐδαφῶν πού εἶχαν περιέλθει στίς εὐρωπαϊκές δυνάμεις μέ τήν *partitio imperii* μετά τήν Δ΄ Σταυροφορία· μπορεῖ ἀκόμη νά ἔχει καί θρησκευτική ἀπόληξη, ἡ ὁποία συνδέεται εἴτε μέ μία συγχρονική θεολογική ἀντιμετώπιση τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησίας, χωρίς δηλ. τήν παράδοσή της ἢ καί ἀντιστρόφως μέ μία ἀπόπειρα *de facto* ἄρσης τοῦ σχίσματος μέσῳ τῆς ἐνίσχυσης τῆς καθολικῆς ἱεραποστολῆς στά ἐδάφη τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας...».

Τέλος ὁ ἕβδομος εἰσηγητής, Ἐλλογιμώτατος Πρέσβυς κ. Γεώργιος Πουκαμισᾶς, ἀνέπτυξε τό θέμα: «*Φιλέλληνες τοῦ 1821 καί Ἑλληνες σήμερα*». Ὁ ὁμιλητής ἀνέφερε ὅτι: «Τό φιλελληνικό κῦμα τοῦ 1821, ἀρδεύτηκε ἀπό τίς ἐπιτυχίες καί τίς θυσίες τῶν πρῶτων χρόνων τοῦ Ἀγῶνα, τήν λατρεία στά ἰδανικά τῆς κλασικῆς Ἑλλάδας, καί ἀπό τά φιλελεύθερα - δημοκρατικά ιδεώδη πού εἶχε ἐμπνεύσει τούς λαούς ἡ Γαλλική Ἐπανάσταση, παρά τήν ἐπικράτηση τῆς πολιτικῆς τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας.

Ὁ Φιλελληνισμός τοῦ 1821, βαίνει πολύ πέραν τοῦ ἀρχαιοπλήκτου οὐμανισμοῦ καί τοῦ θαυμασμοῦ γιά μία φανταστική Hellas χωρίς Ἑλληνες. Εἶχε ἀντικείμενο «τὴν σύγχρονη καί ὄχι τὴν ἀρχαία, τὴν ζῶσα καί ὄχι τὴν ὑπάρξασα, τὴν σημερινή Ἑλλάδα πού μάχεται παρά τίς ἄνευ προηγουμένου δυσκολίες» (Daniel Webster, Κογκρέσσο, 19.01.1824). Οἱ Ἑλληνες σήμερα, δικαιούμεθα τὴν ἐκδήλωση φιλελληνικῶν αἰσθημάτων, μόνον ἐφόσον ἐμεῖς προμαχοῦμε ὑπὲρ τῆς κληρονομιάς καί τῶν οἰκουμενικῶν ἀξιῶν τοῦ ἔλληνισμοῦ, ἀλλά καί τῶν ἔμπρακτων συμφερόντων μας. Κύματα φιλελληνισμοῦ ἐξεπήγασαν καί ἴσως νά ἀναβλύζουν καί στό μέλλον, μόνο ὅταν στήν πατρίδα μας συμβαίνει κάτι ἐξαιρετικά σημαντικό, μάλιστα ὑπό συνθήκες ὅλως ἀντίξοες...».

Ἀκολούθησε ἐποικοδομητική συζήτηση. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνάτιος, Πρόεδρος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητος, συνοψίζοντας τίς βασικές θέσεις τῶν ὁμιλητῶν, ἀναφέρθηκε σὸν ἐνεργό ρόλο πού ἀναλαμβάνει τό παρελθόν μέ τήν ἱστορική ἀλήθειά του καί μέ τήν προοπτική πού προσφέρει στό μέλλον. Εὐχαρίστησε τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο γιά τὴν παρουσία Του στό Συνέδριο καθώς καί τούς Ἱεράρχες, τούς ἐκπροσώπους τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, Πολιτικῶν, Διπλωματικῶν καί Πανεπιστημιακῶν ἀρχῶν πού παραβρέθηκαν στίς ἐργασίες του.

Εὐχαρίστησε τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πειραιῶς καί Φαλήρου κ. Σεραφεῖμ καί τόν κ. Ἀλέξανδρο Κατσιάρα, Διευθυντὴ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

για την προβολή του Συνεδρίου, καθώς και όλους τους εισηγητές για τις πρωτότυπες ανακοινώσεις τους.

Επίσης, ευχαρίστησε τους συντελεστές του συνεδρίου και αναφέρθηκε στην έκδοση των Πρακτικών του Δ' Επιστημονικού Διεθνούς Συνεδρίου με θέμα «*Ελληνικός και Ευρωπαϊκός Διαφωτισμός*». Ο τόμος διατίθεται κεντρικά από τις

έκδόσεις *Άρχονταρίκι*, καθώς και σε κάθε βιβλιοπωλείο.

Τέλος, ανακοίνωσε το θέμα του ΣΤ' Επιστημονικού Διεθνούς Συνεδρίου «*Πολεμικές συγκρούσεις και τόποι καθαγιασμού του Άπελευθερωτικού Αγώνος κατά την Επανάσταση του 1821*», όπως επίσης και την ημερομηνία διεξαγωγής του, την 6η και 7η Οκτωβρίου του 2017.

Μήνυμα προς τό Ε΄ Διεθνές Ήπιστημονικό Συνέδριο για τό 1821

Του Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου

Θέμα: «Ὁ διεθνής περίγυρος καί ὁ Φιλελληνισμός κατά τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση»
(Συνοδικό Μέγαρο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 14-15 Ὀκτωβρίου 2016)

Βαθεῖα εἶναι ἡ χαρά μας, διότι γιά μία ἀκόμη φορά ἐκλεκτοί ἐκπρόσωποι τῆς ἀκαδημαϊκῆς κοινότητος ἀνταποκρίθηκαν στήν κλήση τῆς Ἐκκλησίας γι' αὐτό τό σημαντικό Συνέδριο. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὡς ἀποστολή, μέ τήν ἴδια εὐλάβεια πού τελεῖ τά ἱερά Μυστήρια, νά διακονεῖ τόν ἄνθρωπο καί νά μαρτυρεῖ στήν πράξη περί τοῦ ἀληθοῦς. Σέ τοῦτο συναντᾶται μέ τήν Ἐπιστήμη, πού, ἂν καί ὑπό διαφορετική ὀπτική, ἔχει ἐπίσης ὡς ἔργο τήν ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας.

Ἡ ἐλευθερία αὐτοῦ τοῦ ἔθνους ποτίστηκε μέ τό αἷμα καί τόν ἀγῶνα πολλῶν φιλελλήνων. Ὁ ἀγῶνας γιά τήν ἐλευθερία δέν κινητοποίησε μόνο τόν Ἑλληνισμό, ἀλλά εἶχε τεράστια διεθνή ἀπήχηση. Ἐνέπνευσε πάμπολλες ἐκδηλώσεις συμπάθειας, ἔντυπες διαμαρτυρίες, ἔνθερμες ἐκκλήσεις καί ἐκδόσεις πού γνώρισαν εὐρύτατη διάδοση. Τό ἴδιο τό γεγονός τῆς Ἐπαναστάσεως δέν ἄργησε νά συγκινήσει βαθιά πολλούς λογοτέχνες καί καλλιτέχνες καί νά ἀποτυπωθεῖ στά ἔργα καί τή δράση τους.

Στή χορεία τῶν φιλελλήνων προστέθηκαν φωτεινοί νόες καί εὐγενεῖς μορφές, ὅπως ὁ λόρδος Βύρων καί τόσο ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐγκολπώθηκαν τίς ἴδιες ἀρχές μέ τούς Ἑλληνες ἀγωνιστές. Αὐτές τίς ἱερές ἀξίες πού ἔνωσαν Ἑλληνες καί ξένους, ἀξίζει νά θέσουμε ἐπί τήν λυχνίαν τῆς ἱστορίας, νά φωτίσουμε ξανά καί νά ἐπαναφέρουμε στό προσκήνιο. Πρόκειται γιά ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δέν κράτησαν τά προσωπικά τους χαρίσματα γιά τόν

ἑαυτό τους, ἀλλά τά προσέφεραν πρὸς ὄφελος ὄλων στό θυσιαστήριο τῆς ἐλευθερίας.

Καταφεύγουμε στήν ἐμπειρία τῆς Ἱστορίας καί μελετοῦμε τήν ἱστορική ἀλήθεια, διότι Ἱστορία δέν εἶναι κάτι ἀγκυλωμένο πού ἀνήκει στό παρελθόν. Μέσα στόν θόρυβο λόγων δίχως οὐσία, χρειαζόμαστε τόν ἱστορικό λόγο γιά νά μαρτυροῦμε καί νά ἐπανευρίσκουμε ἀπό κοινοῦ τόν δεσμό μας μέ ἀλήθειες πού εἶναι ἱκανές νά μᾶς ἐνώσουν καί νά ἀφυπνίσουν δυνάμεις γεννημένες ἀπό ἔργα καί διδάγματα τοῦ παρελθόντος. Ὅσο ἐθελουφλοῦμε ἐνώπιον αὐτῶν, θά βασιλεύουν ὅπως καί τότε ἔριδες, μισελληνικές ἐμμονές, διαιρέσεις, συγκρούσεις καί ἀγκυλώσεις. Ὅσο ὁμως καί ἂν δοκιμάζονται οἱ ψυχές μας, παραμένει πάντοτε ἔμφυχο καί ζῶν τό ὑλικό πού ἀναδεικνύει ἡ ἱστορική ἔρευνα.

Δι' αὐτῶν τῶν λόγων χαιρετίζω μετά πολλῶν εὐχῶν τήν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ε΄ Συνεδρίου τῆς Ἱεράς Συνόδου γιά τά 200 χρόνια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης. Θά ἤθελα νά συγχαρῶ τόν Πρόεδρο τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Πολιτιστικῆς Ταυτότητος, Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνάτιο, τά ἀγαπητά μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς καί ὅλους τοὺς συντελεστές. Ἡ συμμετοχή λαμπρῶν ἐκπροσώπων τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κόσμου εἶναι ἐξαιρετικά πολύτιμη. Εὐχομαι σέ αὐτόν τόν ἐκκλησιαστικό χῶρο νά συναντηθεῖ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ μέ τήν σοφία τῆς Ἐπιστήμης καί οἱ ἐργασίες τοῦ Συνεδρίου νά εὐοδωθοῦν μέ λόγους διαυγεῖς, πού θά ἔχουν εὐλογητὴ συνέχεια.

Χαιρετισμός στό Ε΄ Διεθνές ΄Επιστημονικό Συνέδριο γιά τό 1821

*Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνατίου,
Προέδρου τῆς Ε.Σ.Ε. Πολιτιστικῆς Ταυτότητος*

(Ὁ διεθνῆς περίγυρος καί ὁ Φιλελληνισμός κατά τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση.
Συνοδικό Μέγαρο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 14-15 Ὀκτωβρίου 2016)

Μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ φθάσαμε στό μισά τοῦ δρόμου τῆς προσπαθείας πού ἀνέλαβε ἡ Εἰδική Συνοδική Ἐπιτροπή Πολιτιστικῆς Ταυτότητος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἀρχίζουν σήμερα οἱ ἐργασίες τοῦ Ε΄ Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου στή σειρά τῶν δέκα συνολικά Συνεδρίων, τά ὁποῖα μᾶς ἀνέθεσε ἡ Ἱερά Σύνοδος νά διοργανώσουμε, μέ ἀντικείμενο τήν Τουρκοκρατία καί τήν μεγάλη Ἑλληνική Ἐπανάσταση. Ἐλπίζουμε νά εἴμαστε ὅλοι καλά ὥστε σύν Θεῷ νά διοργανώσουμε καί τό 10ο Συνέδριο τό 2021, ὅταν θά συμπληρώνονται 200 ἀκριβῶς χρόνια ἀπό τήν Ἐθνεγερσία.

Τά Συνέδριά μας διεξάγονται σέ μία περίοδο, κατά τήν ὁποία ἀκούγονται καί γράφονται πολλές καί ἀντίθετες ἀπόψεις γιά τήν Ἑλληνική Ἐπανάσταση, τά αἷτια, τά κίνητρα, τούς πρωταγωνιστές, τό ἰδεολογικό καί πνευματικό ὑπόβαθρο. Ἡ προσπάθεια τῆς Ἐπιστημονικῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Συνεδρίων ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Κωνσταντίνου Σβολόπουλου εἶναι νά μὴν ὑπάρχει μονόλογος καί μονομέρεια, ἀλλά νά γίνεται δημοκρατικός διάλογος καί δημιουργική ἀντιπαράθεση ἰδεῶν καί ἐπιχειρημάτων. Φυσικά αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ἀποδεχόμαστε ἀπόψεις προδήλως ἀνιστόρητες καί ἀτεκμηρίωτες, οἱ ὁποῖες ἔχουν μοναδικό στόχο νά ἀρνηθοῦν τόν ἱστορικό ρόλο τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ὁρθόδοξης Χριστιανικῆς κληρονομιάς τοῦ λαοῦ μας.

Τό φετεινό θέμα ἐπικεντρώνεται στόν διεθνή περίγυρο καί στόν Φιλελληνισμό. Σέ κάθε ἱστορικό γεγονός διαδραματίζονται σημαντικό ρόλο οἱ διεθνεῖς σχέσεις, οἱ γεωπολιτικές ἰσορροπίες, τά συμφέροντα τῶν ἐκάστοτε ἰσχυρῶν, τά ἐπικρατοῦντα ἰδεολογικά ρεύματα. Ἦδη πέρσι μελετήθηκε στό Δ΄ Συνέδριο ὁ Ἑλληνικός καί ὁ Εὐρωπαϊκός Διαφωτισμός, ἄρα ἔχει γίνει ἤδη μία χρήσιμη εἰσαγω-

γή σέ ὅσα θά ἀκούσουμε ἀπόψε καί αὔριο ἀπό τούς ἐκλεκτούς εἰσηγητές μας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι στό τέλος τοῦ Ε΄ Συνεδρίου θά ἀναλογισθοῦμε ἄν καί σήμερα ὑπάρχουν πραγματικοί Φιλέλληνες καί τί πρέπει νά κάνουμε ὡς χώρα γιά νά τούς ἀξιοποιήσουμε.

Ὅφειλω νά εὐχαριστήσω τόν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο καί ὅλα τά μέλη τῆς Ἱεραρχίας γιά τήν ἀμέριστη συμπαράστασή τους στήν προσπάθεια τῆς Ἐπιτροπῆς μας. Ὡς Πρόεδρος αὐτῆς τῆς Ἐπιτροπῆς θεωρῶ, ὅτι τό μεγαλύτερο ἐπίτευγμά μας εἶναι ἡ ἔκδοση τῶν Πρακτικῶν τοῦ κάθε συνεδρίου, οὕτως ὥστε ὁ ἐρευνητής καί κάθε ἐνδιαφερόμενος Ἕλληνας καί ξένος νά μποροῦν στό μέλλον νά ἔχουν στό χέρι τους 10 τόμους μέ εἰσηγήσεις καί πλούσιο ἱστορικό ὕλικό. Ἦδη ἔχουμε στό χέρι μας φρεσκοτυπωμένο τόν Δ΄ Τόμο μέ τά Πρακτικά τοῦ περσινοῦ Συνεδρίου γιά τόν Διαφωτισμό.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης τά μέλη τῆς Ἐπιστημονικῆς μας Ἐπιτροπῆς καί τούς εἰσηγητές μας. Ἰδιαιτέρως ὀφείλω νά μνημονεύσω τόν Γραμματέα τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Ἀρχιμ. Βαρθολομαῖο Ἀντωνίου-Τριανταφυλλίδη, ὁ ὁποῖος κάθε χρόνο ἐπιφορτίζεται μέ ὅλο τό ὀργανωτικό μέρος τοῦ Συνεδρίου. Εὐχαριστῶ καί σᾶς πού εἶστε ἐδῶ κοντά μας καί σᾶς καλῶ νά συμμετάσχετε ἐνεργῶς μέ τίς ἐρωτήσεις σας ἀκολουθώντας τή διαδικασία πού θά ὑποδεικνύει τό Προεδρεῖο. Τέλος ἐκφράζω τή χαρά μου, διότι γιά πρώτη φορά καί οἱ δύο ἡμέρες τοῦ Συνεδρίου θά πραγματοποιηθοῦν στόν καινούριο καί φιλόξενο συνεδριακό χώρο τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου.

Καλή ἐπιτυχία καί εἶθε ὁ Θεός νά βοηθεῖ τό ἔργο μας!

Πορίσματα τῆς ΚΗ΄ Πανορθόδοξου Συνδιασκέψεως Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα Αἵρέσεων καί Παραθρησκείας

(Ἄργινο, 31 Ὀκτωβρίου ἕως 2 Νοεμβρίου 2016)

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

Ἡ ΚΗ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη Ἐντεταλμένων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί Ἱερῶν Μητροπόλεων γιά θέματα αἵρέσεων καί παραθρησκείας, πού πραγματοποιήθηκε, ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στό Παπαστράτειο Μέγαρο στό Ἄργινο, ἀπό 31 Ὀκτωβρίου ἕως 2 Νοεμβρίου 2016, μέ τή φιλόξενη φροντίδα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶ καί ὑπό τήν προεδρία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαρίσης καί Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου, Προέδρου τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπί τῶν Αἵρέσεων, μέ θέμα: «Αἵρετικές καί ἀποκρυφιστικές θεωρήσεις περί ἀνθρώπου καί ἀνθρώπινα δικαιώματα», μετά ἀπό ἐκτενή συζήτηση ἐπί τῶν εἰσηγήσεων, ἐνέκρινε ὁμοφώνως τά ἀκόλουθα Πορίσματα:

Τίς τελευταῖες δεκαετίες ὑποστηρίζεται ἀπό ὄλο καί περισσότερους, ὅτι ἔχουμε ἤδη εἰσέλθει στόν αἰῶνα τῆς ἀνθρωπολογίας, τῆς ἐκ νέου ἐνασχόλησης καί τοῦ ἰδιαίτερου ἐνδιαφέροντος τῆς θεολογίας γιά τόν ἄνθρωπο. Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ σύγχρονη θεολογική πρόκληση εἶναι ἀνάγκη, ὄχι μόνο νά ἐκθέτει τό περιεχόμενο τῆς πίστεως, ἀλλά καί νά ἀπαντᾷ στό καίριο ἐρώτημα τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος σήμερα καί πῶς θά διασωθεῖ ὁ πολιτισμός του.

Ὁ Δημιουργός ἔφερε τόν ἄνθρωπο ἀπό τήν ἀνυπαρξία στήν ὑπαρξη, ὡς δημιουργημα «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν» δική Του. Τό χάρισμα τοῦ

«κατ' εἰκόνα» ἀποτελεῖ κοινό γνώρισμα ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ τό «καθ' ὁμοίωσιν» προσφέρεται στόν ἄνθρωπο ὡς δυνατότητα ἐλεύθερης ἐπιλογῆς. Σῶμα καί ψυχή συναπαρτίζουν τόν ὄλο ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος κατανοεῖται ὡς ψυχοσωματική ἐνότητα, ὡς ἐνιαία ὄντοτητα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνας τέλειος μικρόκοσμος, καθὼς ἤδη ἀπό τή δημιουργία του ἀνακεφαλαιώνει, ἐνοποιεῖ καί περιχωρεῖ μέσα του ὁλόκληρο τό σύμπαν, καθ' ὅσον ἔχει ἐν ἑαυτῷ ὅλα τά μέρη τοῦ ὄλου καί ὅλα δημιουργήθηκαν γι' αὐτόν. Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε γιά νά τελειοποιηθεῖ καί νά ἀναχθεῖ ἀπό τό «κατ' εἰκόνα» στό «καθ' ὁμοίωσιν». Εἶναι «θεοειδές» κτίσμα καί συνάμα «θεός κεκελευσμένος», ἔχει δηλαδή τήν κλήση, τήν κίνηση καί τή δυνατότητα νά θεωθεῖ ἐν Χριστῷ.

Στό καίριο ἐρώτημα τῆς ἐποχῆς μας γιά τό τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος καί πῶς μπορεῖ νά διασωθεῖ ὁ πολιτισμός του, ἡ ἀπάντηση τῆς ὀρθόδοξου θεολογίας δέν βρίσκεται κάπου ἄλλου ἢ μακράν ἢ ἔξω ἀπό τήν κληρονομία τῆς κατ' εἰκόνα καί ὁμοίωσιν Θεοῦ παρακαταθήκης τῆς, ἀπό τόν αὐθεντικό ἄνθρωπο, τόν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό.

Ἀντίθετες πρὸς τήν ὀρθόδοξη περί ἀνθρώπου ἐκκλησιαστική διδασκαλία βρίσκονται οἱ ἀνθρωπολογικές πλάνες, τόσο τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ χώρου, ὅσο καί διαφόρων αἵρετικῶν καί παραχριστιανικῶν κινήσεων.

Ἡ σύγχρονη ἀποκρυφιστική περί ἀνθρώπου προσέγγιση ἀποτελεῖ ἐπανάληψη τῆς δαιμονικῆς προτροπῆς τοῦ «ἔσεσθε ὡς θεοί» (Γεν. 3, 5) καί παρότρυνση πρὸς τοὺς σύγχρονους χριστιανούς νά ἀκολουθήσουν αὐτά πού ἀρνήθηκαν κατά τήν ἀπόταξή τους στό Μυστήριον τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος. Ἀποτελεῖ εἰσήγηση τοῦ «ἀρχεκάκου ὄφους» γιά μιὰ ἐκ νέου ὑπαρξιακή αὐτονόμηση τοῦ

άνθρωπου, για αγνόηση του Τριαδικού Θεού και υπόσχεση νέων δρόμων «αυτολύτρωσης» και «ίσοθείας», που έχουν τό κατάλληλο για τήν ἐκάστοτε περίπτωση προσώπειο, σ' ἓνα κυκεῶνα θέσεων, πρακτικῶν καί δοξασιῶν.

Ὡς πρός τή δομή καί τή σύνθεση τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀποκρυφιστική θεωρία δέχεται πολλαπλά σώματα μέ διαφορετικές ὀνομασίες, ἐπειδή βασική ἀρχή τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ χώρου ἀποτελεῖ ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι μέ τή λέξη σῶμα δέν νοεῖται μόνον τό ὄρατο καί ὑλικό στοιχείο τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Ὁ ὄρος σῶμα χρησιμοποιεῖται γιά νά δηλώσει, σέ συνδυασμό μέ ἄλλους ὄρους τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, μορφή καί παράσταση μιᾶς ὀργανωμένης οὐσίας, πού ἐκφράζεται μέ διαφορετικό τρόπο στά κοσμικά πεδία.

Στίς ἀποκρυφιστικές δοξασίες περί ἀνθρώπου γιά τήν πνευματική του ἐξέλιξη, τό πᾶν ἐπαφίεται στίς δικές του δυνάμεις. Σῴζεται ἀπό μόνος του. Ὁ Θεός, ὅπως κατανοεῖται στόν ἀποκρυφιστικό χῶρο, παραμένει ἓνας ἀμέτοχος, οὐδέτερος παρατηρητής. Ὁ,τι πιό νόθο καί σκοτεινό ἔχει νά παρουσιάσει ἡ νοσηρή μεταπτωτική καί διαβρωμένη θρησκευτικότητα, ὁ ἀποκρυφισμός τό προβάλλει μέ περισσή ἀλαζονεία, ὡς τή δική του ἐνδοκοσμική ἐπιβεβαίωση τῆς ἀρχέγονης δαιμονικῆς προτροπῆς «ἔσεσθε ὡς θεοί». Ταυτόχρονα, μέ τήν ἀφόρητη ἔπαρση ἑνός ἐγωιστικοῦ φρονήματος χρησιμοποιεῖ καί μαγικές τελετουργικές πρακτικές.

Βασικό κεφάλαιο τῆς ἀποκρυφιστικῆς νεοεποχίτικης διδασχῆς περί τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ ἡ δοξασία τῆς μετενσάρκωσης καί ὁ ἄμεσα συνδεδεμένος μέ αὐτήν ἀμείλικτος «νόμος τοῦ κάρμα». Μέ τή θεωρία αὐτή ἀφαιρεῖται κάθε ἠθική εὐθύνη ἀπό τόν ἀνθρώπο γιά τίς πράξεις του. Ἐνας κακός ἀνθρώπος δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὡς κακός, καθ' ὅσον ὅ,τι πράττει ἢ ὑφίσταται στή ζωή του δέν εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν δικῶν του ἐλευθερῶν ἐπιλογῶν, ἀλλά ἓνα «χρέος» κάποιος ἄλλης προηγούμενης ζωῆς, τό ὁποῖο ἐξοφλεῖ τώρα. Καταργεῖται ἔτσι κάθε σκέψη γιά ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, γιά μετάνοια καί συγχώρηση. Ἡ δοξασία τῆς μετενσάρκωσης εἶναι μία καθαρά ἀντιχριστιανική διδασκαλία, πού παραβαίνει ἀκόμη καί τούς νόμους τῆς λογικῆς. Σέ ἀντίθεση μέ τή δοξασία αὐτή,

ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία πιστεύει στήν ἀνάσταση τοῦ ἀνθρώπου, πρόδρομος καί θεμέλιο τῆς ὁποίας εἶναι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀποκρυφιστική περί ἀνθρώπου προσέγγιση, εἶναι ἀπολύτως ἀσύμπτωτη μέ τή χριστιανική.

Ἡ βιβλική καί ἀγιοπατερική ἐκκλησιαστική παράδοση στήν ἀδιαίρετη ἐνότητά τους, ἰδιαίτερος ἡ νηπτική ἐμπειρία καί διδασχῆ τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, μᾶς διδάσκει μέ σαφήνεια, ὅτι τό σύνολο τῶν ἐπιχειρημάτων καί θεωριῶν περί φῶτων καί πρακτικῶν τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ χώρου, ἐάν ἐξαίρεσουμε τίς ψυχιατρικές καί νευρολογικοῦ χαρακτήρα νοσηρές καταστάσεις, δέν ἀποτελεῖ παρά ἐμπνεύσεις, φωτοφάνειες, ἐνέργειες καί μεθοδεύσεις δαιμονικῆς προέλευσης.

Στίς διάφορες ἀποκρυφιστικές καί παραθησκευτικές ὀμάδες μέ μία ποικιλία πρακτικῶν καί μεθοδεύσεων (λ.χ. πρακτικές διανοητικοῦ χειρισμοῦ) λαμβάνει χώρα μία βάνουση καταπάτηση θεμελιωδῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων.

Οἱ περί ἀνθρώπου δοξασίες τῶν συγχρόνων αἰρετικῶν καί παραχριστιανικῶν κινήσεων θεμελιώνονται ἄλλοτε σέ κακόδοξες καί ἐλλειμματικές ἐρμηνεῖες ἀγιογραφικῶν χωρίων καί ἄλλοτε σέ δῆθεν νεώτερες ἐξωβιβλικές «ἀποκαλύψεις» τοῦ Θεοῦ (π.χ. Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τῶν Ἁγίων τῶν Τελευταίων Ἡμερῶν ἢ Μορμόνων, Χριστιανική Ἐπιστήμη κ.ἄ.). Οἱ δοξασίες τους βρίσκονται σέ ἀπόλυτη ἀντίθεση μέ τούς φορεῖς τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ Θεῖας Ἀποκαλύψεως, τήν Ἁγία Γραφή καί τήν Ἱερά Παράδοση.

Στίς αἰρετικές καί παραχριστιανικές κινήσεις στό χῶρο τῆς ἀνθρωπολογίας, θεμελιώδεις χριστιανικοί ὄροι (π.χ. πῶση, ἁμαρτία, σωτηρία κ.ἄ.) ἔχουν νοηματοδότηση ριζικῶς διαφορετική καί μὴ ἀποδεκτή, ὄχι μόνον ἀπό τήν ὀρθόδοξη ἐκκλησιαστική διδασκαλία, ἀλλά καί ἀπό τόν ὑπόλοιπο χριστιανικό κόσμο.

Στίς αἰρετικές διδασχῆς περί ἀνθρώπου δέν ἀπουσιάζουν καί διδασκαλίες ἐπικίνδυνες γιά τήν ἀνθρώπινη ζωή, ὅπως ἡ θέση τῶν λεγομένων Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά περί ἄρνησης μετάγγισης αἵματος σέ πάσχοντες ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι μάλιστα τήν ἐν λόγῳ ἐπικίνδυνη διδασκαλία ἐπιχειροῦν νά τήν παρουσιάσουν ὡς διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Οι ανθρωπολογικές αποκλίσεις από την Ὁρθόδοξη διδασκαλία, ὅπως προβάλλονται ἀπό τίς ποικιλώνυμες ἀποκρυφιστικές καί αἰρετικές κινήσεις, ἔχουν ἀρνητικές ἐπιπτώσεις σέ πρόσωπα καί ὀμάδες πού τίς υἱοθετοῦν.

Ἡ Συνδιάσκεψη ἐγκρίνει ὁμοφώνως τά ὡς ἄνω Πορίσματα καί ἐξουσιοδοτεῖ τόν Πρόεδρο αὐτῆς νά τά ὑπογράψει.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνδιασκέψεως
† Ὁ Λαρίσης καί Τυρνάβου Ἰγνάτιος
Οἱ Ἐντεταλμένοι
τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν
Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου,
Μητροπολίτης Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου
Δαμασκηνός
Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας,
Μητροπολίτης Πτολεμαίδος Ἐμμανουήλ

Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων,
Ἀρχιεπίσκοπος Λύδδης Δημήτριος
Πατριαρχείου Ρωσίας,
Ἡγούμενος Θεοφάνης Λουκιάνωφ
Πατριαρχείου Σερβίας,
Ἱερομόναχος Εὐσέβιος Μεάντζια
Πατριαρχείου Ρουμανίας,
Καθηγητής Κυπριανός Στρέτζα
Πατριαρχείου Βουλγαρίας,
Μητροπολίτης Νευροκοπίου Σεραφεῖμ
Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου,
Ἀρχιμ. Γρηγόριος Μουσουρούλης
Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
Πρωτοπρ. Κυριακός Τσουρός
Ἐκκλησίας Πολωνίας,
Ἡγούμενος Βαρσανούφιος Ντοροσκίεβιτς
Ὁ φιλοξενῶν τήν Συνδιάσκεψη
Μητροπολίτης Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας
Κοσμάς

ΟΜΙΛΙΑΙ

Οί Νεομάρτυρες

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καί Νιγρίτης κ. Θεολόγου

(Εἰσήγηση στό ΙΣΤ΄ Πανελλήνιο Λειτουργικό Συμπόσιο, Λαμία, 19-21.9.2016)

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ κ. Δανιήλ, Πρόεδρε τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Λειτουργικῆς Ἀναγεννήσεως,

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Φθιώτιδος κ. Νικόλαε, σεπτέ Ποιμενάρχα τῆς θεοφρουρήτου ταύτης Ἱερᾶς Μητροπόλεως τῆς φιλοξενούσης τό παρόν ΙΣΤ΄ Πανελλήνιο Λειτουργικό Συμπόσιον,

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Πανοσιολογιώτατοι, Αἰδεσιμολογιώτατοι καί Ἐλλογιώτατοι καθηγηταί, Εἰσηγηταί τοῦ παρόντος λειτουργικοῦ Συμποσίου,

Ἀγαπητοί Πατέρες καί ἀδελφοί, Ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

ἀρχόμενοι σύν Θεῷ τῆς εἰσηγήσεώς μας, ἡ ὁποία φιλοφρόνως καί ὄλως τιμητικῶς μᾶς ἀνετέθη ὑπό τῆς ἀρμοδίας Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, ὀφείλουμε τοῦτο μὲν νά εὐχαριστήσωμεν εὐγνωμόνως τόν Σεβασμιώτατον καί λίαν περισπούδαστον Πρόεδρόν της, Μητροπολίτην Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ κ. Δανιήλ καί τά μέλη αὐτῆς γιά τήν ὑψηλή τιμή πού ἐπεδαψίλευσαν στό ταπεινό μας πρόσωπον, τοῦτο δέ νά συγχαρῶμεν ἐκ μέσης καρδίας τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Φθιώτιδος κ. Νικόλαον γιά τήν ἀρχοντική καί κατά πάντα ἀρτία φιλοξενία τοῦ παρόντος λειτουργικοῦ Συμποσίου, εὐχόμενοι τήν κατά πάντα καί εἰς πάντα εὐόδωσιν αὐτοῦ. Διά τῶν ἁγίων εὐχῶν σας, χωροῦμεν στήν ἀνάπτυξιν τῆς ἀνατεθείσης σέ ἐμᾶς εἰσηγήσεως, ἐχούσης ὡς θέμα τούς πανενδόξους καί καλλινίκους Νεομάρτυρες.

Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, τό ἀσύλητον αὐτό θησαυροφυλάκιον τοῦ ἀδαπάνητου πλούτου τῶν θείων δωρεῶν, λειτουργεῖ μέσα στόν κόσμον ὡς τό θεότευκτον ἐργαστήριον τῆς ἀγιότητος, ὡς «κοινωνία θεώσεως». Ὁ κατά Χριστόν ἄρτιος ἄνθρωπος, μέ ἐλεύθερη ἐπιλογή του καί μέ τήν χάρι τῶν Θεοῦ ἀποχωρίζεται τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου καί βιώνει ἐμπειρικά τήν ἐν Χριστῷ καινή ζωή. Οἱ ἅγιοι τῆς πίστεώς μας, οἱ γλυκύτατοι αὐτοί καρποί τοῦ εὐσκιόφυλλου δένδρου τῆς Ἐκκλησίας μας, ζοῦν γιά τόν Χριστό καί διά τοῦ Χριστοῦ. Κύριο χαρακτηριστικό αὐτῆς τῆς νέας ζωῆς εἶναι ἡ φλογερή ἀγάπη γιά τόν Σωτήρα Χριστό. Αὐτή ἡ ἀγάπη πρός τόν οὐράνιο Νυμφίον ὁδηγεῖ σταδιακῶς τόν πληγωμένο ἀπό τά βέλη τῆς θείας ἀγάπης ἄνθρωπο σέ ἓνα καθημερινό σκληρό ἀγῶνα καθάρσεως τῶν παθῶν πού ὁδηγεῖ στόν φωτισμό καί τήν θεοκοινωνία. Ὁ συνεπής καί συνεχῆς προσωπικός ἀγῶνας γιά τήρηση τῶν σωτηρίων θείων ἐντολῶν, συνιστᾷ ἐν εἶδος καθημερινοῦ μαρτυρίου, τό ὁποῖον οἱ θεηγόροι Πατέρες ὀνόμασαν μαρτύριον τῆς συνειδήσεως. Ὁ ἴδιος ἐξ ἄλλου ὁ Κύριός μας ὑπεγράμμισε ἐμφαντικῶς ὅτι πιστοποιήσις τῆς σέ Αὐτόν γνησίας ἀγάπης «τῶν φίλων Του» συνιστᾷ ὁ ἀγῶνας τους γιά τήν τήρηση τῶν ἐντολῶν, λέγων: «Ὁ ἔχων τάς ἐντολάς μου καί τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με»¹. Αὐτή ἡ μαρτυρία πίστεως καί ἀγάπης, ὅταν οἱ ἐξωτερικές συνθήκες εἶναι πρόσφορες, φθάνει καί στήν προσφορᾶ τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς, στό μαρτύριον τοῦ αἵματος. Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ἐξῆσαν μέσα ἀπό τόν προσωπικό τους πνευματικό ἀγῶνα τό μυστήριον τοῦ Σταυροῦ αὐθεντικῶς, ἔγιναν κοινωνοί τῶν παθημάτων τοῦ Κυρίου, καταθέτοντες τήν δική τους μαρτυρία πε-

ρί του προσώπου του Κυρίου Ἰησοῦ, ὡς τοῦ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Σχολεῖο καί φυτώριο μαρτύρων καί ἁγίων εἶναι ἡ ἁγία Νύμφη τοῦ Χριστοῦ, Ἐκκλησία. Αὐτή εἶναι ἐξ ἄλλου καί ἡ πνευματική της διαπίστευση στόν οὐρανό καί τήν γῆ. Ἐργάζεται μέσα στόν κόσμο γιά νά πλουτίσει τό οὐράνιο πνευματικό στερέωμα μέ νοητά ἄστρα φωτεινά, τούς ἁγίους, πού ἀνανακλοῦν στήν κτίση τήν δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἅγιοι καί μάρτυρες θά ὑπάρχουν ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, καθὼς αὐτό εἶναι τό μεγαλειῶδες ἔργο τῆς πνοῆς τοῦ Παρακλήτου μέσα στήν Ἐκκλησία. Στήν διάρκεια τῆς δισχλιετοῦς πορείας τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας μέσα στόν κόσμο συναντᾶ κανεῖς στό μαρτύριο, καί μάλιστα στήν διπλή του διάσταση, ὡς μαρτυρία καί θυσία, τήν οὐσιαστικότερη καί αὐθεντικότερη ἔκφραση τῆς ὄντολογικῆς αὐτοσυνειδησίας της².

Πρώτη ἀναφορά στοὺς μάρτυρες καί τό μαρτύριο συναντᾶται στήν Παλαιά Διαθήκη. Οἱ λέξεις «μαρτύριον», «μάρτυς», «μαρτυρία» καί «μαρτυρῶ» χρησιμοποιοῦνται στήν Παλαιά Διαθήκη μέ τήν ἔννοια τῆς ἀποδείξεως καί τῆς ἐπιβεβαιώσεως τῆς ἀληθείας, μέ τήν νομική ἔννοια τοῦ ἀποδεικτικοῦ στοιχείου³. Συχνά ἐπίσης ἀπαντᾶται ἡ λέξη «μαρτύριον» στήν ἔκφραση «σκηνή τοῦ μαρτυρίου»⁴, ἐνῶ σπανιότερα ἀπαντῶνται οἱ ἀναφορές «κιβωτός τοῦ μαρτυρίου»⁵ καί «πλάκες τοῦ μαρτυρίου»⁶, πού ὑποδηλώνουν τίς ἐντολές πού ἐδόθησαν ἀπό τόν Θεό στόν Προφήτη Μωυσή.

Ὁ ρηματικός τύπος «μαρτυρεῖν», τό ρῆμα μαρτύρομαι καί τά οὐσιαστικά «μάρτυς», «μαρτυρία» καί «μαρτύριον» ἀπαντῶνται μέ συχνότητα καί στήν Καινή Διαθήκη καί κυρίως στήν Ἰωάννεια γραμματεία. Οἱ ἐκφράσεις αὐτές ἀναφέρονται στό ἐπίγειο λυτρωτικό ἔργο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ πρός σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ λέξη «μαρτύριον» χρησιμοποιεῖται ἐπίσης στήν Καινή Διαθήκη μέ τήν ἔννοια τῆς δημόσιας μαρτυρίας τῆς ἀληθείας ἐνώπιον τῶν δικαστικῶν ἀρχῶν⁷. Ἀργότερα ἡ Ἐκκλησία χαρακτήρισε τό μαρτύριον ἀφ' ἑνός μέν ὡς τήν ἐμπειρική κατάθεση τῆς εἰς Χριστόν πίστεως, τῆς «ἐν ἡμῖν δηλαδή ἐλπίδος», ἀφ' ἑτέρου δέ τήν θυσιαστική συνταύτιση τοῦ μάρτυρος μέ τά Πάθη τοῦ Χριστοῦ⁸. Τό μαρτύριο συνιστᾶ μία δομικοῦ χαρακτήρος χαρισματική, κατά

τόν Ἀπόστολο Παῦλο, πραγματικότητα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πού ἐξυψώνει καί ἀγιάζει τόν ἄνθρωπο ὡς κοινωνό καί μιμητή τῶν παθημάτων τοῦ Πρώτου καί Μεγάλου Μάρτυρος τῆς πίστεώς μας, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ἡμῖν ἐχαρίσθη οὐ μόνον τό εἰς Χριστόν πιστεῦειν, ἀλλά καί τό ὑπέρ αὐτοῦ πάσχειν»⁹ σημειώνει ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν καί ἡμέτερος διδάσκαλος, θεῖος Παῦλος. Στήν διαπίστωση αὐτή τοῦ Ἀποστόλου Παύλου συστοιχίζεται διαχρονικῶς ἡ ἀγιοτρόφος, καλλίτεκνος καί πολύτεκνος μητέρα, Ἐκκλησία.

Μία ξεχωριστή θέση μέσα στό πολύφωτο νοητό στερέωμα τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας κατέχουν οἱ πολυάθλοι Νεομάρτυρες, οἱ ὁποῖοι στήν μακρά καί ἀσέληνη νύκτα τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου, πού ξεκίνησε μετά τήν πώση τῆς Βασιλίδος στοὺς Ὀθωμανούς Τούρκους, ἀνεδείχθησαν τά ἔμψυχα ἐκείνα λυχνάρια πού ἐφώτισαν παρακλητικῶς τήν ζωή τοῦ ὑπόδουλου Γένους. «Κατ' ἀλήθειαν τοῦτο εἶναι ἓνα θαῦμα» ὁμολογεῖ ὁ μέγας ὑμνητής τῶν Νεομαρτύρων, Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης «παρόμοιον ὡσάν νά βλέπη τινάς μέσα εἰς τήν καρδίαν τοῦ χειμῶνος ἐαρινά ἄνθη καί τριαντάφυλλα, μέσα εἰς τήν βαθυτάτην νύκτα, ἡμέραν καί ἥλιον, μέσα εἰς τό ψηλαφητό σκότος, φῶτα λαμπρότατα, ἐν καιρῷ τῆς αἰχμαλωσίας, νά βλέπη ἐλευθερίαν, καί ἐν τῷ καιρῷ τῆς τωρινῆς ἀσθενείας, ὑπερφυσικήν δύναμιν... οὗτος ὁ δάκτυλος εἶναι τοῦ Θεοῦ, αὕτη ἡ δύναμις εἶναι τοῦ Θεοῦ...»¹⁰.

Ἄν ἐξαίρεσει κανεῖς τούς τρεῖς πρώτους χριστιανικούς αἰῶνες, οἱ περισσότεροι μάρτυρες ἀνεδείχθησαν κατά τήν μακρά καί ἐπώδυνη περίοδο τῆς τουρκοκρατίας. Κατ' αὐτήν τό μαρτύριο βρῖσκει τήν οὐσιαστικότερη ἔκφρασή του στοὺς νεομάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλεσαν σπουδαῖο κεφάλαιο τῆς ἐκκλησιαστικῆς καί ἱστορικῆς πορείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Στούς Νεομάρτυρες, σέ ἀντιδιαστολή πρός τούς ἐθνομάρτυρες, ὅπου προηγείται ἡ ἀγάπη πρός τήν πατρίδα, κυριαρχεῖ ἡ θρησκευτική τους συνείδηση, ἡ ἀγάπη τους δηλαδή πρός τόν Χριστό, ἡ ὁποία ὡς «θεῖος ἔρω» κατέφλεγε τήν καρδιά τους καί τούς ὀδηγοῦσε ἄφοβα στό μαρτύριο. Αὐτή ἡ βαθειά χριστιανική συνείδηση τῶν Νεομαρτύρων εἶναι ὑπερεθνική, καί γι' αὐτό ἀληθινά οἰκουμενική. Αὐτό τό στοιχεῖο τούς συν-

δέει αναπόσπαστα μέ τούς παλαιούς μάρτυρες τῆς χριστιανικῆς πίστεως.

Στά τετρακόσια καί πλέον χρόνια τοῦ φόβου, τοῦ ἐξισλαμισμοῦ, τῆς ἀβάσταχτης σκλαβιάς, ὑψώθηκε ὡς ἀνασχετική δύναμη ἡ θυσία τῶν Νεομαρτύρων. Ὁ ὄρος «Νεομάρτυς» κατ' ἱστορικήν ἀκρίβειαν εἶναι γνωστός στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας ἤδη ἀμέσως μετά τίς εἰκονομαχικές ἔριδες. Δι' αὐτοῦ χαρακτηρίζονταν οἱ ὑπερασπιστές τῆς τιμῆς τῶν ἱερῶν εἰκόνων¹¹. Σήμερα ὁμως ὑπό τόν ὄρο «Νεομάρτυρες» χαρακτηρίζονται τά πιστά ἐκεῖνα μέλη τῆς ἁγίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας, τά ὁποῖα ἀπό τόν 12ο αἰώνα καί κυρίως μετά τήν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1453) καί ἐξῆς ὑπέστησαν βασανιστήρια καί ὀδυνηρό θάνατο ἀπό τούς κατακτητές Ὁθωμανούς καί ἀπό τούς λατίνους ἐνωρίτερον, ἐπειδή ὁμολόγησαν τήν ὀρθόδοξο χριστιανική πίστιν τους στόν Σωτήρα Χριστό, ἔμειναν ἀκλόνητοι σ' αὐτήν τήν ὁμολογία ἕως τέλους καί ἀρνήθηκαν νά ἀλλαξοπιστήσουν¹². Ἡ καθιέρωση τοῦ ὄρου «Νεομάρτυς» πρέπει νά τονίσουμε ὅτι ὀφείλεται κυρίως στόν Ἅγιο Νικόδημο τόν Ἄγιορείτη, ὁ ὁποῖος στό ἔργο του «Νέον Μαρτυρολόγιον» ἔθεσε ὡς χρονικό ὄριο τό ἔτος 1453, ἀπό τό ὁποῖο ἐφ' ἐξῆς οἱ ἄγιοι πού ἔδωσαν μαρτυρικῶς τήν ζωήν τους ὑπέρ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ ὀνομάζονται «Νεομάρτυρες».

Οἱ Μάρτυρες καί οἱ Νεομάρτυρες συνιστοῦν χαρισματικές πραγματικότητες μέσα στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πού παρουσιάζουν πολλές ἐσωτερικές ὁμοιότητες, ἀλλά καί κάποιες ἐξωτερικές διαφορές μεταξύ των. Κοινά οὐσιώδη γνωρίσματα ἀποτελοῦν ἡ δυνατή πίστιν, ὁ μαρτυρικός θάνατος γιά τόν Χριστό, ἡ προσήλωση στήν ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας ἀποτελοῦν τίμια μέλη, ἡ ἀκλόνητη ὁμολογία, ἡ προέλευση ἀπό ὅλα τά κοινωνικά καί ἡλικιακά στρώματα. Οἱ μάρτυρες ἐμφανίστηκαν κατά τήν πρώτη περίοδο τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν οἱ χριστιανοί ἀποτελοῦσαν ἔκνομη μειοψηφία στήν εἰδωλολατρική κοινωνία τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Οἱ Νεομάρτυρες ἐμφανίστηκαν κυρίως κατά τήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας, ὅταν τό Γένος εὗρισκετο ὑπό τόν φρικτό τουρκικό ζυγό δουλείας.

Μετά τήν ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπό τούς Τούρκους, ἡ ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας

παρέμεινε ἡ μόνη ὀργανωμένη πνευματική δύναμη μέσα στό ὑπόδουλο Γένος. Ὁ κατακτητής Σουλτάνος, ὁ Μωάμεθ Β' ὁ Πορθητής, παραχώρησε στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία κάποια προνόμια, γιά λόγους ἱστορικούς, πολιτικούς καί οικονομικούς¹³. Τά προνόμια αὐτά, ἐκτός τῶν σκοπιμότητων πού ὑπηρετοῦσαν, ἀπετέλεσαν καί τήν νομική βάση ὑπάρξεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀλλά καί τό πλαίσιο τῆς δικαιοδοσίας καί τῶν εὐθυνῶν του ἀπέναντι στήν ὑψηλή Πύλη¹⁴. Ἐνα ἀπό τά σημαντικότερα προνόμια ἦταν ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως¹⁵. Μέ εἰδικό διάταγμα παραχωροῦνταν στούς χριστιανούς ἡ ἐλευθερία νά ἀσκοῦν τά θρησκευτικά τους καθήκοντα. Ὅμως τά γραπτά ἢ προφορικά προνόμια εἶχαν πολλές φορές μόνον θεωρητικό χαρακτήρα, καθώς στηριζόταν στήν καλή διάθεση τῶν ἐκάστοτε κρατούντων. Στήν πράξη ὁ διωγμός ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας ἦταν μία ὀδυνηρή πραγματικότητα¹⁶. Κυριότερες αἰτίες μαρτυρίου τῶν χριστιανῶν κατ' αὐτήν τήν περίοδο ἦταν ἡ μουσουλμανική μισαλλοδοξία, ὁ θρησκευτικός φανατισμός¹⁷, ἡ οικονομική ἀπληστία¹⁸, ἡ ἀπλή ἀνάγνωσις, κατόπιν πλεκτάνης, καί ἡ ἀνύποπτος ἀναφορά ἀπό χριστιανούς τῆς μουσουλμανικῆς ὁμολογίας πίστεως, ἡ προσπάθεια τῶν μουσουλμάνων γιά ἐπικράτηση καί ἐπέκταση τῆς κυριαρχίας τους, ἡ ἀνυπόστατος πολλές φορές κατηγορία ὅτι χριστιανός προσέβαλε τήν μωαμεθανική θρησκεία ἢ ὅτι ἐξύβρισε τόν προφήτη Μωάμεθ, ἡ ἀπόπειρα χριστιανοῦ νά ἐκχριστιανίσει μουσουλμάνο ἢ ἡ ἀποστασία ἐκ τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας, ἡ συκοφαντική πληροφορία ὅτι κάποιος χριστιανός ἐπεθύμει δῆθεν νά ἀσπασθεῖ τόν μωαμεθανισμό, ἡ ἀνήθικη στάση Τούρκων σέ βάρος τῶν χριστιανῶν νεανίδων καί ἡ ἀνάλογη στάση μουσουλμανίδων κατά χριστιανῶν νέων, τά κατά καιρούς ἐπαναστατικά κινήματα μέ τήν συμμετοχή σέ αὐτά κληρικῶν, ἡ ἀπλή φιλονικία μεταξύ χριστιανοῦ καί μουσουλμάνου κατά τήν συναλλαγή ἢ τήν τιμή ἀγοραπωλησίας γεωργικῶν προϊόντων, ἡ ἀμφίσηση χριστιανῶν μέ τουρκικά ἐνδύματα, ἡ ἀξιόλογη ἐκπαιδευτική καί φιλανθρωπική δράση¹⁹, ὁ ζῆλος, ὁ ἐνθουσιασμός καί ὁ πόθος τοῦ μαρτυρίου καί ἡ ἐπιστροφή στήν χριστιανική πίστιν χριστιανῶν πού εἶχαν ἐξισλαμισθεῖ.

Τό πλέον επώδυνο όμως πλήγμα κατά τήν σκληρή περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας ἦταν οἱ ἐξισλαμισμοί, πού ἀπετέλεσαν μία διαρκή ἀφαίμαξη τοῦ μαρτυρικοῦ Γένους μας. Ἐάν καί θεωρητικῶς ὁ βίαιος ἐξισλαμισμός δέν ἦταν ἐπιβεβλημένος γιά τούς λαούς τῆς Βίβλου ἀπό τόν νόμο τοῦ Ἰσλάμ, στήν πραγματικότητα ὁμως οἱ συνθήκες, μετά κυρίως τό πρῶτο τέταρτο τοῦ 16ου αἰῶνος ἦταν διαφορετικές²⁰. Τό «Νέον Μαρτυρολόγιον» περιγράφει χαρακτηριστικῶς τήν σκληρότητα καί τήν βαρβαρότητα τῶν βασανιστηρίων τῶν κατακτητῶν Ὀθωμανῶν κατά τῶν χριστιανῶν. Παραλλήλως δέ, προνόμια, χρήματα καί κάθε ἄλλο ὑλικό ἀγαθό προσφέρονταν δελεαστικῶς ἀπό τούς μουσουλμάνους στούς χριστιανούς, προκειμένου νά ἀσπασθοῦν τήν πίστη τους²¹. Οἱ δύσκολες συνθήκες διαβίωσης, ἡ ἀναιμική πίστις, οἱ ἐλκυστικές ὑποσχέσεις, ἡ βαριά φορολογία, οἱ ποικίλες καταπιέσεις, ὁδήγησαν κάποιους χριστιανούς νά ἀσπασθοῦν τήν μουσουλμανική θρησκεία²².

Ὁ ἀριθμός τῶν Νεομαρτύρων τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας μας παραμένει εἰσέτι ἄγνωστος. Ἡ δυσκολία στόν ἀκριβῆ καθορισμό τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Νεομαρτύρων ὀφείλεται, ἀφ' ἑνός μὲν στό γεγονός ὅτι τά ὀθωμανικά κρατικά ὄργανα δέν κρατοῦσαν Πρακτικά γιά δίκες αὐτοῦ τοῦ περιεχομένου, ἀφ' ἑτέρου δέ στήν δυνατότητα πού εἶχε κάθε μουσουλμάνος νά ἔχει στήν δούλεψή του χριστιανούς δούλους, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶχε οὐσιαστικῶς ἐξουσία ζωῆς καί θανάτου²³. Ὁ Ξηροποταμινός λόγιος μοναχός τοῦ 18ου αἰῶνος Καισάριος Δαπόντες (1714-1784) ὑπολογίζει τούς Νεομάρτυρες σέ περισσότερους ἀπό χιλίους. Γράφει χαρακτηριστικῶς: «Οἱ νεοφανεῖς ἅγιοι μάρτυρες εἶναι δέ ὑπέρ τούς χιλίους καί περισσότεροι, τῶν ὁποίων τά ὀνόματα ἄγνωστα εἰς ἐμέ, γνωστά δέ παρά τῷ Θεῷ, τῷ τά πάντα γινώσκοντι»²⁴.

Περί τά τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος, ὁ λόγιος καί λίαν πεπαιδευμένος διδάχος τοῦ Γένους καί μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπος Χερσῶνος Εὐγένιος Βούλγαρης, (1716-1806) σέ ἐπιστολή του πρὸς τόν ρωμαιοκαθολικό ὑποδιάκονο Πέτρο Κλαίρικο ἀπαριθμεῖ τούς γνωστότερους Νεομάρτυρες, λέγων «Ἄλλ' οὔτοι δὴ μερίς βραχεῖα τις ἐστὶ τοῦ τῶν νεοφανῶν Ἀγίων παρ' ἡμῖν κλήρου, δείγματος ἔνεκεν ἀπο-

μνημονευθέντες σοι, πολλοὺς δέ ἴσθι παρά τούτους ὄντας»²⁵.

Ὁ Σπυρίδων Τρικούπης, λόγιος, πολιτικός καί ἱστοριογράφος τοῦ 19ου αἰῶνος, ἀναφέρει ὅτι μετὰ τήν Ἐθνική παλιγγενεσία τοῦ 1821 «μόνη τῆ Κωνσταντινουπόλει ἐθουσιάσθησαν ἕως δεκακισχίλιοι Χριστιανοί, πολλοὶ ἐξωρίσθησαν, πάμπολλοι ἐδραπέτευσαν καί κατέφυγαν ὑπὸ τήν γενναίαν καί φιλόχριστον περίθαλψιν τῆς Ρωσσίας εἰς ξένην γῆν ἀφανεῖς καί γυμνοὶ οἱ πρῶην ἐπιφανεῖς καί βαθύπλουτοι... Ἐν τῷ μέσῳ τῶν δεσμῶν καί τῶν βασάνων, κατ' ἔμπροσθεν τῆς ἐπονειδίστου ἀγχόνης καί ὑπὸ τήν ἀνθρωποκτόνον ἀξίνην, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν παρωρῶντο ν' ἀρνηθῶσι τόν Χριστόν πρὸς διαφυλάξιν τῆς ζωῆς των καί ἀπόλαυσιν πολλῶν ἄλλων ἐπιγείων ἀγαθῶν, ἀλλ' ὅλοι μέχρις ἑνός ἐπροτίμησαν τὰς βασάνους καί τόν θάνατον»²⁶.

Τυπολογικῶς οἱ Νεομάρτυρες διακρίνονται σέ τέσσερις κατηγορίες²⁷. Στήν πρώτη κατηγορία ἐντάσσονται ἐκεῖνοι πού μέ τήν ὁμολογία τῆς πίστεώς τους προκάλεσαν τούς Ὀθωμανούς καί ὁδηγήθηκαν στό μαρτύριο. Οἱ νεομάρτυρες τῆς κατηγορίας αὐτῆς ὁμοιάζουν ἰδιαίτερος μέ τούς μάρτυρες τῆς πρώτης χριστιανικῆς περιόδου, οἱ ὁποῖοι προσέρχονταν αὐτόκλητοι στό μαρτύριο. Ὅπως ἐκεῖνοι, ἔτσι καί αὐτοὶ πυρπολούμενοι ἀπό θεῖο πόθο ἔσπευδαν μέ χαρὰ στούς κρατοῦντες ἢ στούς δικαστές καί ἐδήλωναν ὅτι εἶναι χριστιανοί.

Στήν δεύτερη κατηγορία Νεομαρτύρων ἐντάσσονται οἱ πρῶην ἀρνησίχριστοι. Ὅρισμένοι χριστιανοὶ παρεσύρθησαν ἀπὸ ἐπιπολαιότητα, δειλία, βία, οικονομικά καί ἄλλα κίνητρα καί ἀλλαξοπίστησαν. Στὴ συνέχεια μετενόησαν γιά τό ἁμάρτημά τους καί ἐμαρτύρησαν ὡς χριστιανοί. Τήν γνησιότητα τῶν μαρτύρων αὐτῶν χρειάσθηκε νά ὑπερασπισθοῦν οἱ συντάκτες τῶν βίων τους. Ἡ ἐπιστροφή τῶν ἀρνησιχρίστων στήν πίστη συνοδεύταν συχνῶς καί μέ πόθο μαρτυρίου γιά τόν Χριστό. Μεταξὺ τῶν Νεομαρτύρων ὑπάρχουν πολλά τέτοια παραδείγματα. Ὁ Νεομάρτυρας Ζαχαρίας ἀπὸ τήν Ἄρτα εἶχε ἀρνηθεῖ τόν Χριστό καί ζοῦσε ὡς Τοῦρκος στήν Πάτρα. Διάβαζε ὁμως κρυφὰ τό βιβλίον «Ἀμαρτωλῶν σωτηρία», πού τόν ὁδήγησε στήν μετάνοια. Ἦταν δέ ἡ μετάνοια καί ἡ ἀγάπη του γιά τόν Χριστό τόσο βαθειά, πού ἤθε-

λε νά δώσει δέκα ζωές για τό ὄνομά Του τό ἅγιον. Πολλοί ἀπό τήν κατηγορία αὐτή Νεομάρτυρες μετά τήν ἐπιστροφή τους στήν Ἐκκλησία συνδέθηκαν πνευματικῶς μέ τό Ἅγιον Ὅρος, ὡς ὁ ἅγιος ὀσιομάρτυς Γεδεών ὁ Καρακαλληνός ἐκ Καπούρης Μαγνησίας, ὅπου προετοιμάσθηκαν ἀπό τούς πνευματικούς ἀλείπτες για τό ἐκούσιο μαρτύριό τους. Τό μαρτύριο τῶν ἀρνησιθρήσκων ἀποκαθιστοῦσε στή συνείδηση τῶν πιστῶν τόν ἐκπεσόντα χριστιανό καί τούς ἐνίσχυε στήν πίστη. Γι' αὐτό ἄλλωστε οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας αὐτῆς παρεκινουῦντο ἀπό τούς πνευματικούς τους νά μαρτυρήσουν στόν τόπο ὅπου ἀρνήθηκαν τό Χριστό καί νά ἐξαλείψουν τήν κηλίδα τῆς ἀποστασίας μέ τό αἷμα τους.

Στήν τρίτη κατηγορία ἀνήκουν οἱ Νεομάρτυρες πού ἐθανατώθηκαν ὡς ἐπαναστάτες κατά τῆς ὀθωμανικῆς κυριαρχίας. Σ' αὐτήν τήν κατηγορία ἀνήκαν κληρικοί, μοναχοί καί λαϊκοί πού ἐκατηγορήθηκαν για συμμετοχή σέ ἐπαναστατικά κινήματα ἐναντίον τῶν Τούρκων. Οἱ κατηγορίες αὐτές ἀποτελοῦσαν συνήθως τό πρόσχημα για τήν ἐνοχοποίηση. Σέ τέτοιου εἴδους προσχηματικές ἀφορμές ὀφείλονταν τά μαρτύρια τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἰσαποστόλου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε', τοῦ ἁγίου Σεραφεῖμ Φαναρίου κ.ἄ. Ὁ μαρτυρικός τους θάνατος δέν στηριζόταν σέ ἀποδεδειγμένη ἔνοχη πολιτική πράξη, ἀλλά κυρίως στήν ἄρνησή τους νά ἀλλαξοπιστήσουν καί νά τουρκέψουν. Τό ἴδιο ἰσχύει καί για πολλούς ἄλλους Νεομάρτυρες τῆς κατηγορίας αὐτῆς, πού ἐθανατώθηκαν κατά τήν ἐπανάσταση τοῦ 1821. Στό ὑπόμνημα τῶν νεοφανῶν ἱερομαρτύρων καί ὀσιομαρτύρων ἁγιορειτῶν πατέρων τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, πού συνέταξε ὁ μοναχός Δοσίθεος Κωνσταντινίτης, ἀναφέρεται ὅτι «καί οἱ νῦν θανατωθέντες ὑπό τῶν Τούρκων κατά τήν ἐπανάστασιν τῆς Ἑλλάδος, ἅγιοι εἰσι βεβαίότατα. Διότι ἠγωνίσθησαν ὑπέρ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ οἱ μακάριοι, καί οὕτως εἰς τάς τιμωρίας αὐτάς ἐκοιμήθησαν»²⁸. Στήν θέσιν αὐτήν βεβαίως ὑπάρχει ἰσχυρός ἀντίλογος.

Τέλος, ὑπάρχουν καί Νεομάρτυρες πού προέρχονταν ἀπό τίς τάξεις τῶν Μωαμεθανῶν, οἱ λεγόμενοι ἐξ Ἀγαρηνῶν Νεομάρτυρες, ὡς οἱ ἅγιοι Κωνσταντῖνος ἐκ Καπούης, Ἀχμέτ κ.λπ. Ἡ προσέ-

λευση τῶν Μωαμεθανῶν στόν χριστιανισμό ἦταν ἐπικίνδυνη ὄχι μόνο για τούς ἴδιους, ἀλλά καί γι' αὐτούς πού τούς βοηθοῦσαν στό ἐγχείρημά τους.

Ἡ χορεία τῶν ἁγίων Νεομαρτύρων ἀποτελεῖ μία ἀνεκτίμητη εἰσέτι προσφορά τῆς Ἐκκλησίας στό ἰδανικό τῆς ἐλευθερίας καί τῆς πίστεως. Οἱ Νεομάρτυρες μέ τήν προσφορά τοῦ τιμίου αἵματός τους για τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἀνεξωπύρωσαν τήν φλόγα τῆς θρησκευτικῆς, ἀλλά καί τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν ὑπόδουλων Ἑλλήνων καί ἐνέπνευσαν τήν ἐλπίδα τῆς καινούριας ζωῆς καί ἐλευθερίας²⁹. Τό πνεῦμα τῆς αὐτοθυσίας τους παρεδειγμάτιζε τόν λαό, τόνωνε τό φρόνημά του καί ἐγγιγάντωνε τό ἐθνικό καί θρησκευτικό του φρόνημα. Οἱ Νεομάρτυρες συγκράτησαν τήν χριστιανική πίστη στά δύσκολα χρόνια τῆς σκλαβιάς στούς Τούρκους καί μέ τό παράδειγμά τους ἐστήριξαν τόν χειμαζόμενο λαό³⁰. Μέσα στίς ἀφόρητες συνθήκες πού ζοῦσαν οἱ χριστιανοί στήν περίοδο τῆς τουρκοκρατίας, ὁ μόνος τρόπος για νά περισώσουν τήν θρησκευτική καί ἐθνική τους ἀξιοπρέπεια καί νά αἰσθανθοῦν τήν ἀνωτερότητά τους ἀπέναντι στόν βάρβαρο κατακτητή ἦταν ἡ θυσία τῶν Νεομαρτύρων. Ἀποκορύφωμα αὐτῆς τῆς ἀγάπης τῶν Νεομαρτύρων για τόν ἐρασιμώτατο Νυμφίο Χριστό ἀποτελοῦσε τό θάρρος τους ἐνώπιον τοῦ θανάτου, τόν ὁποῖο ἀντιμετώπιζαν μέ χαροποιοῦ διάθεση, ἐπιθυμοῦντες τό «ἀναλῦσαι καί σύν Χριστῷ εἶναι»³¹. Ἡ πανθαύμαστη αὐτή γενναιότητά τους ἐνώπιον τοῦ θανάτου εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς βαθειᾶς πίστεώς τους στόν Ἄνασάντα Κύριο καί Σωτήρα μας Ἰησοῦν Χριστόν. Ὁ πιστός καί καθημαγμένος χριστιανικός λαός ἔβλεπε τό μαρτύριο ὡς τήν πιό συνταρακτική ἦτα τῶν τυράννων κατακτητῶν καί τήν μεγαλύτερη νίκη τῶν ἀδυνάτων, τῶν ταπεινῶν καί τῶν καταφρονημένων. Δέν πρέπει ὅμως νά λησμονοῦμε καί τήν μεγάλη σημασία πού εἶχε για τήν ἐπιβίωση τοῦ Γένους μας ἡ θυσία τῶν νεομαρτύρων. Οἱ Νεομάρτυρες ἦταν οἱ ὑπέρμαχοι τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως καί τῆς συνειδήσεως, οἱ προάγγελοι τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, οἱ ἀτρόμητοι ἥρωες τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Πατρίδος. Δέν ἐλύγισαν καί ἐπλήρωσαν μέ τήν ἴδια τήν ζωή τους τήν ἄρνησή τους νά ὑποταχθοῦν στό θέλημα τοῦ κατακτητῆ. «Τό γένος τό ἄσθενές νῦν ἐθριάμβευσε τῶν δυναστῶν τās

ἀρχάς καί τās ἐξουσίας τοῦ σκοτός. Καί οἱ μάρτυρες λάμπουν ὡς ἥλιοι λαμπροί ἐν νυκτί τῆς δουλείας, ὡς ἄγκυραι στερεαί ἐν καιρῷ τρικυμίας»³² σημειώνει ὁ Ἅγιος Νικόδημος στό νέο Μαρτυρολόγιό του.

Οἱ Νεομάρτυρες ὀδηγοῦνταν στό μαρτύριο μέ πολλούς καί διαφορετικούς τρόπους. Ἐφηναν ὑπέρ Χριστοῦ τήν τελευταία τους πνοή εἴτε πάνω στήν πυρά, εἴτε στήν ἀγχόνη, ἄλλοτε μέ ἀποκεφαλισμό³³, μέ ἐκδορά τοῦ σώματος, μέ ἐπίπονη ἀσιτεία, μέ ἐντοιχισμό, μέ σουβλισμό, μέ διάτρηση τῆς κεφαλῆς μέ καρφιά, μέ ἐξάρθρωση τῶν ἁρθρώσεων, μέ ἀκρωτηριασμό μέ σπάθη ἢ τσεκούρι, μέ στραγγαλισμό καί ἄλλα. Οἱ χριστιανοί παρακολουθοῦσαν τήν ἐκτέλεση τῆς θανατικῆς ποινῆς τοῦ μάρτυρος, ἡ ὁποία γινόταν ἀπό δῆμιο τῆς μουσουλμανικῆς κοινότητος, προσευχόμενοι μυστικῶς μακρόθεν. Αἰσθάνονταν τόν μάρτυρα δικό τους, τόν πόνο του ὡς πόνο τους καί θεωροῦσαν τήν μέχρι θανάτου ἀφοσίωσή του στήν χριστιανική θρησκεία ὡς νίκη τῆς πίστεώς τους³⁴.

Ἡ ἐξιστόρηση τῶν τελευταίων στιγμῶν τῶν Νεομαρτύρων εἶναι συγκινητική καί δείχνει συνήθως τήν βαθειά πίστη, τό ἀκλόνητο θάρρος, τήν ἐσωτερική εὐγένεια καί ἡρωισμό, τήν ἀταλάντευτη ἀφοσίωση καί τήν ὀλόθυμη προθυμία τους νά δεχθοῦν τό μαρτύριο. Ἡ ὁμολογία τους συνήθως ἦταν ἀπλή. «Χριστιανός εἶμαι». Ὁ Μιχαήλ ὁ Πακνανᾶς ἄλλον λόγο δέν ἔλεγε παρά μόνον τό: «δέν τουρκίζω»³⁵. Ὁ ὀσιομάρτυς Δαμιανός ὁμολογοῦσε: «εἰς τήν πίστιν τῶν χριστιανῶν ἐγεννήθηκα καί εἰς αὐτήν θέλω νά ἀποθάνω»³⁶.

Οἱ μάρτυρες περιφρονοῦσαν τά βασανιστήρια, τά ὁποία θεωροῦσαν ὡς ἔκφραση ἀφοσιώσεώς τους στό Χριστό. Στούς βίους τῶν Νεομαρτύρων τονίζεται ιδιαίτερα τό θάρρος, ἡ εὐψυχία, ἡ καρτερία, ἡ ὑπομονή σίς ἀνακρίσεις καί στά βασανιστήρια. Ἡ ἐνοικοῦσα σ' αὐτούς θεία δύναμη τοῦς ἔκανε νά χαίρουν στά βασανιστήρια καί τήν παραμονή τους στή φυλακή νά τήν παρομοιάζουν μέ χαροποιό συμπόσιο. Στή φυλακή, ὅπου ἦταν κρεμασμένη ἡ νεομάρτυς Κυράννα, σημειώνει ὁ συναξαριστής της, συνέβησαν τά ἑξῆς συγκλονιστικά: «ὦ τοῦ θαύματος! Ἐξαφνα ἔλαμψε φῶς μέγα καταβαῖνον ἀπό τήν σκεπήν, ὡσαν ἄστραπή, τό ὁποῖον περικυκλώνοντας τό σῶμα τῆς μάρτυρος,

ἐξεχύθη καί εἰς ὅλην τήν φυλακήν καί ἐφώτιζεν αὐτήν ὡσαν νά ἔμπαινε μέσα ἥλιος, ἦταν δέ ἡ τετάρτη ἢ πέμπτη ὥρα τῆς νυκτός. Οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι εἶδον τό φῶς καί οἱ τοῦρκοι ἐφώναζαν: «τό κρῖμα τῆς πωχῆς Ρωμιάς μᾶς ἔφθασε καί ἔπεσε ἄστραπή νά μᾶς καύση», ὁ δέ δεσμοφύλακας ἔτρεμεν ἀπό τόν φόβον ὄλος»³⁷.

Στούς βίους τῶν νεομαρτύρων σημειώνεται ιδιαίτερος ἡ προθυμία τους νά πορευθοῦν στό μαρτύριο. Χρησιμοποιεῖται συχνά ἡ ἔκφραση «ἔτρεχαν μέ τό πρόσωπο λαμπρό». Ὁ Νικόλαος ὁ παντοπώλης πηγαίνοντας στό μαρτύριο ἦταν «ὄλος χαρά, χωρίς ποσῶς νά δειλιάση τόν θάνατον καί θαῦμα μέγα ἔδιδεν εἰς τοῦς παρόντας νά βλέπουν τήν αὐτοῦ προθυμίαν, ἐπειδή καί ἄστραπτεν τό πρόσωπόν του ἀπό τήν ἐνδοθεν φαιδρότητα τῆς ψυχῆς του. Καί ἀληθῶς ἐφαίνετο ὅτι εἰς γάμον ἐπήγαινε καί ὄχι εἰς θάνατον»³⁸.

Οἱ χριστιανοί κατέβαλαν κάθε προσπάθεια προκειμένου νά ἀποκτήσουν τό τίμιο λείψανο τοῦ μάρτυρος καί νά τό ἐνταφιάσουν. Οἱ μουσουλμάνοι ὡστόσο φρόντιζαν μέ διάφορα μέσα εἴτε νά ἐξαφανίσουν τό μαρτυρικό σῶμα, καίγοντας αὐτό καί σκορπίζοντας τήν στάχτη του, εἴτε τό παρέδιδαν στοῦς χριστιανούς κατόπιν χρηματισμοῦ. Ὅταν οἱ χριστιανοί κατόρθωναν τελικῶς νά παραλάβουν τό πολύαθλο σῶμα, τό ἐκήδευαν μέ βαθειά εὐλάβεια. Γιά τήν κηδεία τῶν Νεομαρτύρων ὑπῆρχε εἰδική πρὸς τοῦτο ἀκολουθία, συνταχθεῖσα ὑπό τοῦ Νικηφόρου ἱερομονάχου τοῦ Χίου³⁹, στήν ὁποία ἀντί τῆς λύτης ἐκφράζεται ἡ χαρά τῶν χριστιανῶν, γιατί οἱ «καλῶς ἀθλήσαντες» Χριστομάρτυρες ἔλαβαν τόν λαμπρόν στέφανον τοῦ μαρτυρίου τους ἀπό τόν Χριστό καί ἐνετάχθησαν στήν θριαμβεύουσα Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Δέν εἶναι λίγες οἱ φορές πού οἱ χριστιανοί ἔσπευδαν στόν τόπο μαρτυρίου τοῦ ἁγίου, γιά νά λάβουν ὡς εὐλογία τεμάχια ἀπό τά ἐνδύματα, ἢ τό σχοινί τῆς ἀγχόνης, ἢ χῶμα ποτισμένο μέ τό αἷμα τοῦ μάρτυρος, γιά νά τό ἔχουν ὡς φυλακτό, ὡς στήν περίπτωση τοῦ ἁγίου Νικήτα τῶν Σερρῶν.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορείτης δίδει σαφῆ ἐξήγηση γιά ποιούς λόγους ὁ Θεός θέλησε νά ὑπάρξουν καί νά θυσιαστοῦν οἱ Νεομάρτυρες: Πρῶτον «Διά νά εἶναι ἀνακαινισμός ὅλης τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, δεύτερον, διά νά μένουν ἀνα-

πολόγητοι ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως οἱ ἀλλόπιστοι, τρίτον, διὰ νὰ εἶναι δόξα μὲν καὶ καύχημα τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἔλεγχος δὲ καὶ κατασχύνη τῶν ἑτεροδόξων, τέταρτον, διὰ νὰ εἶναι παράδειγμα ὑπομονῆς εἰς ὄλους τοὺς χριστιανούς ὅπου τυραννοῦνται ὑποκάτω εἰς τὸν βαρὺν ζυγὸν τῆς αἰχμαλωσίας, πέμπτον δὲ καὶ τελευταῖον, διὰ νὰ εἶναι θάρρος καὶ παρακίνησις εἰς τὸ νὰ μιμηθοῦν διὰ τοῦ ἔργου τὸ μαρτυρικὸν τους τέλος καὶ ὅλοι μὲν οἱ χριστιανοὶ οἱ κατὰ περίστασιν εἰς τὸ μαρτυρῆσαι ἀναγκαζόμενοι, ἐξαιρέτως δὲ καὶ μάλιστα ὅσοι ἔφθασαν νὰ ἀρνηθοῦν πρότερον τὴν ὀρθόδοξον πίστιν»⁴⁰.

Ἡ λειτουργικὴ καὶ ἑορτολογικὴ τιμὴ τῶν Νεομαρτύρων

Χαρακτηριστικὸ στοιχεῖο τῆς περὶ τῶν Νεομαρτύρων ἱερᾶς παραδόσεως εἶναι ἡ ἄμεση ἔνταξή τους στό χριστιανικὸ ἑορτολόγιο, πρὸς ἐπιβεβαίωση τῆς ἀγιότητάς τους, στηριγμὸ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνάδειξη τοῦ ἱεραποστολικοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἀπίστους⁴¹. Ἡ Χρυσοστομικὴ φωνὴ ὅτι «αἱ τῶν μαρτύρων ἑορταὶ οὐκ ἐν τῇ περιόδῳ τῶν ἡμερῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ γνώμῃ τῶν ἐπιτελούντων κρίνονται... τιμὴ γὰρ Μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος»⁴², γίνεται ἰδιαίτερος ἐπίκαιρος μὲ τοὺς Νεομάρτυρες τῆς Τουρκοκρατίας⁴³ σὲ ὁποιαδήποτε κατηγορία κι ἂν ἀνήκουν αὐτοί, εἴτε δηλαδὴ προέρχονται ἀπὸ Μουσουλμάνους πού ἀσπασθήκαν τὸν Χριστιανισμό, εἴτε μαρτύρησαν μὲ ἀφορμὴ κάποια πολιτικὴ ἐξέγερση, εἴτε ἐπεδίωξαν ἐκουσίως τὸ μαρτύριο ἀπὸ τὴν μεγάλη ἀγάπη των πρὸς τὸν Χριστό, εἴτε προήρχοντο ἐξ ἀρνησιχρίστων⁴⁴.

Τίς ἑορτολογικὲς πληροφορίες γιὰ τοὺς Νεομάρτυρες μποροῦμε νὰ τίς ἀναζητήσουμε σὲ πηγές τοῦ 16ου, 17ου καὶ κυρίως 18ου καὶ 19ου αἰῶνος, τίς ὁποῖες ἔχει μελετήσῃ καὶ προβάλλει ἡ σύγχρονη ἐπιστημονικὴ ἔρευνα. Ὁ μοναχὸς Παχώμιος Ρουσάνος γιὰ παράδειγμα, ἐξέχουσα μορφή τοῦ 16ου αἰῶνος ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο, θέλοντας νὰ καλύψει τοπικὲς λειτουργικὲς ἀνάγκες, συνέταξε ἀκολουθία πρὸς τιμὴν τῶν ἐν Στροφάσιν ἀνααιρεθέντων ἁγίων Πατέρων, πού μαρτύρησαν στίς 26 Ἰουλίου τοῦ 1537⁴⁵. Ὁ Μανουὴλ Κορίνθιος ἐπίσης, ὁ μέγας Ρήτωρ καὶ Χαροφύλαξ τῆς Μεγάλης

Ἐκκλησίας⁴⁶ κατὰ τὸν 16ο αἰῶνα (†1531), συνέταξε ἀκολουθία πρὸς τιμὴν ἑνὸς ἐκ τῶν παλαιότερων Νεομαρτύρων, τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἰωάννου τοῦ ἐν Σέρραις μαρτυρήσαντος κατὰ τὸ δεύτερο ἡμῖς τοῦ 15ου αἰῶνος. Ἡ διὰ πυρὸς ἄθλησις τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τιμᾶται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῶν Σερρῶν τοπικῶς τὴν 12ην Μαΐου⁴⁷ ἐκάστου ἔτους.

Ὁ σοφώτατος Γεώργιος Κορέσσιος, λόγιος τοῦ 17ου αἰῶνος ἀπὸ τὴν Χίο, ἀμέσως μετὰ τὸ μαρτύριο τοῦ Θεοφίλου τοῦ Ζακυνθίου, πού ἐμαρτύρησε στὴ Χίο τὴν 24ην Ἰουλίου τοῦ ἔτους 1635, συνέταξε ἀκολουθία πρὸς τιμὴν του, ἡ ὁποία καὶ ψάλλεται κατ' ἔτος στὸν ἐν Χίῳ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου⁴⁸. Στὴ Χίο ἐπίσης τὴν 21ην Ἰουνίου τοῦ 1732 ἐμαρτύρησε καὶ ὁ μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Νικήτας ὁ Νισύριος, τοῦ ὁποίου ἡ Ἀκολουθία γράφτηκε ἀμέσως μετὰ ἀπὸ τὸν Ἀθανάσιο Ἰβηρίτη, «αὐτόπτην τῶν ἀθλητικῶν ἀγῶνων γενόμενον»⁴⁹. Τὰ δύο αὐτὰ γεγονότα ἀναφέρει ὁ ἅγιος Ἀθανάσιος ὁ Πάριος στὴν περὶ Νεομαρτύρων πραγματεία του, πρὸς τεκμηρίωση τῆς ἀληθείας ὅτι οἱ Νεομάρτυρες στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ ἀναγνωρίζονται ὡς ἅγιοι εὐθύς ἀμέσως μετὰ τὸ μαρτύριό των «χωρὶς καμμίαν ἄδειαν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας». Αὐτό, σημειώνει ὁ ἴδιος, τὸ νὰ τιμῶνται δηλαδὴ καὶ νὰ πανηγυρίζονται οἱ καλῶς ἀθλήσαντες, δὲν εἶναι μόνον δίκαιον «ἀλλὰ ἀκόμα εἶναι καὶ λυσιτελέστατον, ὡσάν ὁπού ἡ τοιαύτη τιμὴ θερμαίνει τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν, καὶ διεγείρει πρὸς μίμησιν»⁵⁰.

Τὰ παραδείγματα ἄμεσης ἀναγνωρίσεως καὶ ἑορτασμοῦ τῶν Νεομαρτύρων εἶναι πολλὰ, ἔστω καὶ ἂν κάποιοι ἐξ αὐτῶν ἀνεγνωρίστησαν ἐπισήμως ὡς ἅγιοι, μὲ Πατριαρχικὴ Πράξι, πολὺ ἀργότερον. Ὁ σεπτὸς Ἱερομάρτυς Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλὸς ἀνεγνωρίσθη ὡς ἅγιος τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1961, ἐνῶ μνημονεύεται τόσο ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόδημο στό Νέο Μαρτυρολόγιο⁵¹, ὅσο καὶ στό Μηναιὸ τοῦ 1843⁵². Οἱ πέντε ἐπίσης πολυάθλοι Νεομάρτυρες τῆς Σαμοθράκης, Ἐμμανουήλ, Θεόδωρος, Γεώργιος, Μιχαήλ καὶ Γεώργιος, πού ἐμαρτύρησαν τὸ ἔτος 1835, ἐπισήμως ἀνεγράφησαν στίς ἀγιολογικὲς δέλτους ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο στίς 17 Μαΐου τοῦ 1985. Σήμερα τιμῶνται τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ μὲ ἐπίκεντρο τὸν Καθεδρικό Ναὸ τῆς Σαμοθράκης. Τὸ μαρτύριό τους ὁμως καὶ

ή πρώτη ακολουθία τους συντάχθηκαν από τον Άγιορείτη μοναχό ύμνογράφο Ίάκωβο Νεασκητιώτη⁵³, τό έτος 1843, και πρωτοεκδόθηκε τό έτος 1941⁵⁴. Η δεύτερη Άκολουθία των άγιών είναι του μοναχού Γερασίμου Μικραγιαννανίτου και εκδόθηκε τό έτος 1970⁵⁵.

Είναι αλήθεια ότι τό εκκλησιαστικό φαινόμενο των καλλινίκων Νεομαρτύρων της Έκκλησίας του Χριστού, εκτός από την αναχαίτιση του εξισλαμισμού και τον έπιστηριγμό του όρθοδόξου λαού στην πίστη των Πατέρων του, συνέβαλε τά μέγιστα και στον εμπλουτισμό του χριστιανικού έορτολογίου, στο ζωντάνεμα της θείας λατρείας, της μόνης λαοσύναξης που, όπως εύστοχα έχει γραφεί, «δέν νεκρώθηκε ποτέ σε όλη την διάρκεια της δουλείας, προσέφερε την δυνατότητα κοινωνικού μετασχηματισμού της θυσίας των Νεομαρτύρων και δυναμικής αξιοποίησας υπέρ του γένους»⁵⁶.

Η άμηση, όπως αναφέραμε, αναγνώρισις των Νεομαρτύρων ως άγιών από τό πλήρωμα της Έκκλησίας, «άνευ κανονικής διαγνώσεως της Μεγάλης Έκκλησίας»⁵⁷, συνετέλεσε ώστε να αναπτυχθεί σε τοπικό κυρίως επίπεδο, ή υπέρ αυτών έτησία λατρευτική τιμή και μνήμη τους κατά την ήμερα της μαρτυρικής τελειώσεώς τους ή της άνακομιδής των ιερών λειψάνων τους ή και της άναμνήσεως άκόμη θαυμαστών για την σωτηρία μιάς πόλεως γεγονότων. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτό του Νεομάρτυρος Θεοδώρου του Βυζαντίου στην Μυτιλήνη, ό όποιος έξ έξωμοτών προερχόμενος, έμαρτύρησε διά άπαγχονισμού, μετά από φρικτά βασανιστήρια, στις 17 Φεβρουαρίου του έτους 1795. Άναγνωρίσθηκε εύθύς μετά τό μαρτύριό του και ή μνήμη του έξήρηθη ιδιαίτέρως έναντι άλλων τοπικών άγιών Νεομαρτύρων, χάρη στην εκ Κωνσταντινουπόλεως καταγωγή του, αλλά και στην σύνδεσή του μέ τους Κολλυβάδες, οι όποιοι και τον προέβαλαν⁵⁸. Άλείπτως του άλλωστε ήταν ό άγιος Μακάριος ό Νοταράς⁵⁹.

Η πρώτη ακολουθία για τον Άγιο Θεόδωρο γράφτηκε πολύ ένωρίς, μεταξύ των έτων 1795-1797, και είναι έργο τριών ύμνογράφων, του Νικηφόρου του Χίου (Μικρός Έσπερινός), του Άγίου Νικοδήμου του Άγιορείτου (τροπάρια Μεγάλου Έσπερινού και Όρθρου). Ό δεύτερος Κανόνας του Όρθρου είναι ποίημα του Μιχαήλ Εύμορφο-

πούλου, συνεργάτου του Άγίου Νικοδήμου⁶⁰. Η έν λόγω Άκολουθία, όπως και άλλες, κυρίως Παρακλητικοί Κανόνες, που συντάχθηκαν από τον Άγιορείτη ύμνογράφο Ίάκωβο Νεασκητιώτη, τη προτροπή του άδελφού του Άγίου Θεοδώρου, πρώην Άδριανουπόλεως Γρηγορίου, που έφησυχάζε στην Ίερά Μονή Βατοπαιδίου από τό 1840⁶¹, τά θαύματα που μαρτυρούνται μέ τον αίματόβρεκτο χιτώνα του, ή μετά από τρία χρόνια (1798) εύρεσις του άκεραίου λειψάνου του, ή ιστόρησις της μορφής του έντός και εκτός Μυτιλήνης, καθώς επίσης τό θαύμα της καταπαύσεως της πανώλους (1832 ή 1836) που έβασάνιζε τό λαό της Λέσβου, συνετέλεσαν ώστε ή τιμή του Άγίου Θεοδώρου του Βυζαντίου να λάβει έξαιρετικές διαστάσεις και να έπεκταθεί και εκτός της Λέσβου, όπως για παράδειγμα στο Άγιον Όρος⁶².

Η λιτάνευσις των ιερών λειψάνων Νεομαρτύρων, ή εικονογράφησις τους⁶³, ή έκδοσις Άκολουθιών, μέ την μορφή «φυλλάδας», που συνέγραψαν αξιόλογοι ύμνογράφοι, όπως π.χ. οι Μανουήλ ό Μέγας ρήτωρ, Θεόδωρος Άγαλλιανός (15ος αι.), Ίουστίνος Δεκάδου (16ος αι.), Μελέτιος Συρίγος και Ίωάννης Καρυοφύλλης (17ος αι.), Καισάριος Δαπόντες, Νικόλαος Κύρκου ή Τζαρτζούλης (18ος αι.), Νικηφόρος ό Χίος (19ος)⁶⁴, δίδουν την εικόνα της λειτουργικής διαστάσεως και της έορτολογικής τιμής των Νεομαρτύρων.

Πρός την κατεύθυνση αυτή καθοριστική είναι και ή συμβολή των σε χειρόγραφή ή έντυπη μορφή Νεομαρτυρολογικών Συλλογών, μέ τά Μαρτύρια - βιογραφικά Συναξάρια και τίς Άκολουθίες πολλών Νεομαρτύρων. Ένδεικτικώς μνημονεύουμε την Συλλογή του λογοθέτου της Μεγάλης Έκκλησίας Ίωάννου Καρυοφύλλης (1693), που υπάχει σε κώδικα του 18ου αιώνα στη Νέα Σκήτη του Άγίου Όρους και περιέχει τά Συναξάρια δώδεκα Νεομαρτύρων που έμαρτύρησαν στην Κωνσταντινούπολη από τό 1650 έως τό 1683⁶⁵. Άνάλογη συλλογή είναι και του παπα-Ίωνά Καυσοκαλυβίτη (18ος αι.), που σώζεται σε κώδικα της Σκήτης των Καυσοκαλυβίων μέ άναφορά σε 38 Νεομάρτυρες, γνωστούς και άνωνύμους, που έμαρτύρησαν από τον 16ο έως τό πρώτο ήμισυ του 18ου αιώνα⁶⁶.

Οι δύο ως άνω Συλλογές, όπως και άλλες μεταξύ των όποιων και αυτή του λογίου μοναχού της

Ἱεράς Μονῆς Ξηροποτάμου, Καισαρίου Δαπόντε (1713-1784)⁶⁷, ἀπετέλεσαν βασικὴ πηγὴ γιὰ τὴν ἀπὸ τούς Ἁγίους, Μακάριο Νοταρᾶ (1731-1805) καὶ Νικόδημο Ἁγιορείτη (1749-1809) σύνταξη τῆς ἔντυπης μορφῆς τοῦ Νέου Μαρτυρολογίου, πού πρωτοεκδόθηκε τὸ 1799⁶⁸ καὶ περιλαμβάνει 87 μαρτύρια Νεομαρτύρων ἀπὸ τὸ 1492 ἕως τὸ 1796 καὶ πέντε ἀκολουθίες⁶⁹.

Τὸ Νέο Μαρτυρολόγιον ἀποτελεῖ πράγματι σταθμὸ στὴν περὶ τῶν Νεομαρτύρων ἐκδοτικὴ παραγωγή καὶ ἔχει δώσει ἀφορμὴ γιὰ πολλές περὶ τοῦ θέματος μελέτες. Στὸ προοίμιό του ἰδιαίτερος, πέραν τῶν ἄλλων, ἀναδεικνύει καὶ τούς βαθύτερους λόγους τῆς λειτουργικῆς διάστασης τῶν Νεομαρτύρων καὶ τοῦ ἐτησίου ἑορτασμοῦ των. «Καὶ λοιπόν, ὦ νέοι τοῦ Χριστοῦ καὶ πολυάθλοι Μάρτυρες γράφει- τί νὰ σᾶς ὀνομάσωμεν... πύργους τῆς εὐσεβείας; φύλακας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ; μυρίπνοα ἄνθη καὶ ρόδα τοῦ παραδείσου, βεβαμμένα μέ τὸ ἴδιον αἷμά σας; προστάτας; βοηθοὺς; σωτῆρας κοινούς πάντων τῶν ὀρθοδόξων; καὶ τίποτε δέν σφάλλομεν· πολλά καὶ ἄλλα εἶναι τὰ ὀνόματά σας... Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς συστειλάντες τὰ ἐγκώμια μέ σιωπὴν καὶ ἄκραν εὐλάβειαν, προσκυνοῦμεν τὰ ἅγια λείψανα, παρομοίως καθὼς προσκυνοῦμεν καὶ τῶν παλαιῶν Μαρτύρων τὰ λείψανα· ἀσπαζόμεθα τὸ ἱερόν σας πρόσωπον καὶ τὴν τιμίαν κεφαλὴν σας τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς νοητῶς ἔστεφάνωσεν... οὐδέ παραιτούμεθα νὰ παίρνωμεν ἀπὸ τὰ ἱμάτιά σας καὶ ἀπὸ ὅσα ἐστάθησαν ὄργανα τοῦ Μαρτυρίου σας καὶ νὰ κρατῶμεν ταῦτα ὡς φυλακτῆρια ἐπάνω μας· πιστεύομεν γάρ, ὅτι διὰ πάντων τούτων ἀγιαζόμεθα καὶ εἰς τὰ σώματα καὶ εἰς τὰς ψυχὰς μας... οὐ μόνον δέ ταῦτα προσκυνοῦμεν καὶ σεβόμεθα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀγίας σας εἰκόνας ἴστοροῦμεν καὶ σχετικῶς ἀσπαζόμεθα, ἀναφέροντες τὴν τιμὴν δι' αὐτῶν εἰς ἐσᾶς τὰ πρωτότυπα, καὶ τὰς ἐτησίας ὑμῶν ἑορτὰς καὶ μνήμας ἐπιτελοῦμεν, ὅτι μνήμη μαρτύρων ἀγαλλίαμα τοῖς φοβουμένοις τὸν Κύριον»⁷⁰.

Ξεχωριστὴ σημασία γιὰ τὴν μελέτη τοῦ ἐξεταζομένου θέματος ἔχει καὶ ἡ ἀπὸ τὸν ἅγιο Νικόδημο τὸν Ἁγιορείτη συντεθεῖσα καὶ ἐνταχθεῖσα στὸ Νέο Μαρτυρολόγιο «Ἀκολουθία πάντων τῶν νεοφανῶν Μαρτύρων τῶν μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως μαρτυρησάντων, ὧν τινες οἱ

ὀνομαστότεροι ἐνταῦθα περιέχονται, καὶ ὅτε τις βούλεται τὴν μνήμην τούτων ἐπιτελεῖτω»⁷¹. Στὴν Ἀκολουθία αὐτὴ ἀναφέρονται συνολικῶς 84 Νεομάρτυρες, 17 τοῦ 16ου αἰῶνος, 31 τοῦ 17ου καὶ 36 τοῦ 18ου αἰῶνος. Πρόθεσις τοῦ ὑμνογράφου εἶναι νὰ ἀναδείξει τὴν κοινὴ λειτουργικὴ μνήμη τῶν νεοφανῶν μαρτύρων καὶ νὰ προβάλει τὸν χριστοκεντρικὸ χαρακτῆρα τοῦ μαρτυρίου. «Οὔτοι γάρ, οἱ καρτερόψυχοι -σημειώνει στὸν πρό τοῦ Συναξαρίου οἶκο- τῆ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει θωρακισθέντες, πάντα τὰ τοῦ βίου τερπνά, ὡς σκύβαλα ἐλόγισαντο· καὶ σαρκὸς μηδὲ μὲν φεισάμενοι, εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀθλήσεως ἀπεδύσαντο, τὴν μὲν τῶν Ἀγαρηνῶν ἀσέβειαν θριαμβεύσαντες, τὴν δέ τοῦ Χριστοῦ πίστιν ἐν παρηγορίᾳ ἀνακηρύξαντες»⁷².

Στὶς μέρες μας εἶναι γεγονός ὅτι τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τούς Νεομάρτυρες, ἐπιστημονικὸ καὶ πνευματικὸ εἶναι ἰδιαίτερος μεγάλο. Συλλογές π.χ. Συναξαρίων καὶ Ἀκολουθίης τοπικῶν Νεομαρτύρων⁷³, στὸν τύπο τοῦ Νέου Λειμωναρίου τῶν Κολλυβάδων⁷⁴, ἔχουν δεῖ τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος τὶς τελευταῖες δεκαετίες. Χαρακτηριστικὰ παραδείγματα, τὸ Νέον Χιακὸν Λειμωνάριον, τὸ Εὐρυτανικὸν Λειμωνάριον καὶ τὸ Λεσβιακὸν Λειμωνάριον ἢ Λεσβιακὴ Ἀγιολογία⁷⁵. Στὴν ἐνότητα αὐτὴ μποροῦμε νὰ ἐντάξουμε καὶ τὸν «Μέγα Συναξαριστὴ» τοῦ Κωνσταντίνου Δουκάκη, τὸν «Συναξαριστὴ» τοῦ Βίκτωρα Ματθαίου, καθὼς ἐπίσης καὶ τὸν «Συναξαριστὴ Νεομαρτύρων (1401-1900)», ἔκδοσις τῆς Ὀρθοδόξου Κυψέλης, Θεσσαλονίκη 1984⁷⁶.

Εὐρέσεις ἐπίσης ἱερῶν λειψάνων καὶ ἀνακομιδῆς ἢ μετακομιδῆς λειψάνων Νεομαρτύρων ἔχουν συμβάλει στὴ δημιουργία νέων ἑορτῶν καὶ τὴν προβολὴ τῆς τοπικῆς Ἀγιολογίας. Μνημονεύουμε τὴν ἑορτὴ πού ἀπὸ τὸ 1936 ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Μυτιλήνης Ἰάκωβος καθιέρωσε νὰ γίνε-ται τὴν Δ' Κυριακὴ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου διασώσεως τῆς πόλεως ἀπὸ τὴν πανώλη κατὰ τὸ ἔτος 1832. Πρὸς τοῦτο ὁ ἐν λόγῳ φιλάγιος Ἱεράρχης συνένταξε εἰδικὴ Ἀκολουθία καὶ συνέδεσε τὴν νέα ἑορτὴ μέ τὴν ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ Νεομάρτυρος⁷⁷. Ἡ μέ θαυματουργικὸ, ἐπίσης, τρόπο ἀνεύρεσις τῶν χαριτοβρύτων λειψάνων τῶν ἁγίων Ραφαήλ, Νικολάου καὶ Εἰρήνης στὴ Θέρμη τῆς Λέσβου ἐκτόξευσε τὴν φήμη καὶ τὴν λειτουργικὴ

τους τιμή και πέραν τῶν ὁρίων τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας⁷⁸. Σχετικῶς προσφάτως, στίς 8 Φεβρουαρίου τοῦ 2012, ἀνευρέθησαν τά ἱερά λείψανα τῆς ἁγίας Νεοπαρθενομάρτυρος Ἀκυλίνης - Ἀγγελίνης τῆς Ζαγκλιβερινῆς († 27 Σεπτ. 1764) στόν αὐλαιο χῶρο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Ὁσσης, ὡς καί ἐνωρίτερον τῆς ἁγίας Κυράνης⁷⁹.

Νέες Ἀκολουθίες γιά τούς Νεομάρτυρες δημιουργοῦνται καί στίς μέρες μας ἀπό συγχρόνους ὑμνογράφους, ὅπως εἶναι π.χ. ὁ μακαριστός λογιώτατος μοναχός Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης⁸⁰. Κάποιες ἀπό τίς Ἀκολουθίες αὐτές ἔχουν ἐνταχθεῖ στά Μηναῖα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὅπως π.χ. στό Μηναῖο τοῦ Αὐγούστου στό τέλος παρατίθεται ἡ ἀκολουθία τοῦ Νεομάρτυρος ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ. Σημαντική γιά τόν ἑορτασμό τῶν Νεομαρτύρων στίς μέρες μας εἶναι καί ἡ ἀνέγερσις Ἱερῶν Ναῶν, ὅπως τῆς Ἁγίας Ἀκυλίνης στήν ὁποία ἀναφερθήκαμε, τοῦ Ἁγίου Νικήτα τοῦ Νέου, συμπολιούχου τῶν Σερρών, πού ἐμαρτύρησε τό βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου τοῦ ἔτους 1808 καί ἀπό τό 1987 τιμᾶται πανδήμως τήν Κυριακή τοῦ Ἀντίπασχα (τοῦ Θωμᾶ)⁸¹, στόν ἰδικόν του πλέον οἶκο, τοῦ ἁγίου Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις κ.ἄ.

Ὅλα τά παραπάνω, ἐκδόσεις Ἀκολουθιῶν καί Λειμωναρίων, ἀνεγέρσεις Ἱερῶν Ναῶν, ἀνακομιδές λειψάνων, κάθε πρωτοβουλία τῶν ἑκασταχοῦ τοπικῶν Ἐκκλησιῶν γιά τόν ἑορτασμό τῶν Νεομαρτύρων, συνιστοῦν συνέχεια τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας καί ἐκφράζουν τήν θεολογική ἐνότητα παλαιῶν καί νέων Μαρτυρολογίων, καθ' ὅσον οἱ Μάρτυρες κάθε ἐποχῆς ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία καί διατρανώνουν τό ἴδιο μήνυμα, ὅτι «*Μαρτύρων θάνατος οὐκ ἔστι θάνατος, ἀλλά ζωή πέρας οὐκ ἔχουσα*»⁸².

Ἡ ἐπιβίωση τοῦ χριστιανισμοῦ μέσα στά ζοφερά χρόνια τῆς ὀθωμανικῆς σκλαβιάς εἶχε ἀνάγκη ἀπό νέους μάρτυρες τῆς πίστεως. Μέ τό παράδειγμά τους, οἱ πανένδοξοι Νεομάρτυρες, μετέδιδαν στό Γένος τό μήνυμα τῆς προσηλώσεως στήν ἁγία ὀρθόδοξο χριστιανική πίστη, λειτουργοῦσαν ἐποικοδομητικῶς, παιδευτικῶς, συσπειρωτικῶς καί παραδειγματικῶς στίς συγκεκριμένες συνθήκες τῆς ἐποχῆς. Γι' αὐτό καί ἡ Ἐκκλησία εὐλογοῦσε,

ἐνίσχυε καί ὑποβοηθοῦσε τήν κλίση τους καί τήν πορεία πρός τό ἐκούσιο μαρτύριό τους. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἀποκαλεῖ τούς νέους Χριστομάρτυρες «ἀγγέλους, ποταμούς, ἰατρούς, πύργους τῆς εὐσεβείας, φύλακας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, μυρίπνοα ἄνθη καί ρόδα τοῦ παραδείσου, προστάτας, βοηθοῦς, σωτήρας κοινούς πάντων τῶν ὀρθοδόξων». Δικαίως ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας ψάλλει στήν μνήμη τους: «*Χαίροις Νεομαρτύρων πληθῆς· πιστῶν ἡ δόξα, καί χαρά καί καλλώπισμα· οἱ πάντων ἀρνησιχρίστων, ὑπογραμμοί θαυμαστοί· ὁ στρατός ὁ νέος τοῦ Παντάνακτος· χορός νεοσύλλεκτος· τά νεόσφακτα πρόβατα, συνειλεγμένα, ἀπό χρόνου ἀλώσεως· οἱ τῆς πίστεως, πρόμαχοί τε καί φύλακες· πρέσβεις οἱ ἀκαταίσχυντοι· οἱ χρόνοις μέν ἔσχατοι, καί παλαιοί ταῖς βασάνοις· ὑπομονῆς στήλαι ἔμψυχοι. Χριστόν δυσωπεῖτε, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τό μέγα ἔλεος*»⁸³. Οἱ Νεομάρτυρες ἀπετέλεσαν γιά τήν Ἐκκλησία μας ἀλλά καί γιά τό Γένος μας μία ἐξαιρετική εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ἡ πανθαύμαστη θυσία τους λειτούργησε ἀφυπνιστικῶς καί λυτρωτικῶς γιά τίς καταρρακωμένες χριστιανικές συνειδήσεις, ἀλλά καί ὡς ἓνα ἠχηρό ἐγερτήριο σάλπισμα πρός τό ὑπόδουλο Γένος. Στό πρόσωπό τους καί κυρίως στήν γενναία ἔως τέλους προσήλωσή τους στήν ἁγία πίστη τοῦ Χριστοῦ, ὁ καθημαγμένος Ἕλληνας εἶδε ἐπίσης καί τήν συνέχεια καί τήν ἀνάσταση τοῦ ἀδούλωτου ἐθνικοῦ του φρονήματος, πού διαχρονικῶς ἀντιστάθηκε ἀποτελεσματικῶς σέ κάθε λογῆς βαρβαρότητα. Ἡ Ἐκκλησία καί τό Γένος ὀφείλουν αἰώνια εὐγνωμοσύνη στούς νέους αὐτούς μάρτυρες, πού περισκέπουν ἁγιστικῶς, φιλοστόργως, ἀφυπνιστικῶς καί διδακτικῶς τήν ζωή μας μέ τίς ἅγιες πρός Θεόν πρεσβεῖες τους.

Πρὶν κατακλείσω ὁμως τήν παροῦσαν ἀτελῆ μου εἰσήγησιν καί ζητήσω τήν συγγνώμη σας γιά τήν κόπωση πού ἀκουσίως σᾶς προκάλεσα, θά ἤθελα ἐπιλογικῶς νά τονίσω ὅτι Νεομάρτυρες ἔχομεν καί σήμερον σ' ὀλόκληρον τόν κόσμον, ἔνεκα κυρίως τοῦ ἀκράιου ἰσλαμικοῦ φονταμενταλισμοῦ, πού μέ βαρβαρότητα ἐπιτίθεται καί πάλιν ἐναντίον τῆς ἁγίας χριστιανικῆς πίστεώς μας. Στό ἐγγύς ἐπίσης, ἱστορικό παρελθόν, ἄθεα καί ἀντίθεα συστήματα καί ἰδεολογίες, κυρίως στίς χῶρες

τοῦ λεγομένου ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ καί ἀλλαχοῦ, ἔβαλαν μέ σφοδρότητα ἐναντίον τῆς ἀγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, πλουτίζοντας τό νοητό οὐράνιο στερέωμα μέ νέους μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ὑπέστησαν πολυώδυνα βάσανα, ἐξορίες, ἀτιμώσεις, ἐξευτελισμούς καί πικρόν θάνατον γιά χάριν τοῦ Χριστοῦ καί τοῦ Εὐαγγελίου Του. Καθώς δέ τό μυστήριον τῆς ἀνομίας ἐνεργεῖται ἀπροκαλύπτως στίς ὄντως ἀποκαλυπτικές ἡμέρες μας, φρόνιμον εἶναι, ἀδελφοί καί πατέρες, νά εἴμεθα ἔτοιμοι, γρηγοροῦντες καί νήφοντες «ἐν ὑπομονῇ καί

πίστει», γιά ὅσα ἡ ἀγάπη καί ἡ πρόνοια τοῦ ἀγίου Θεοῦ ἐπιτρέψει νά συμβοῦν στόν ταρασσόμενο καί κλυδωνιζόμενο κόσμον μας στό ἐγγύς ἢ στό ἀπώτερο μέλλον, ἐνισχυόμενοι, φωτιζόμενοι καί ἀγιαζόμενοι ὑπό τοῦ θείου τῆς Ἐκκλησίας μας Δομήτορος, τοῦ «πιστοῦ καί ἀληθινοῦ μάρτυρος»⁸⁴, Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, λέγοντος: «Ἴδού, ἔρχομαι ταχύ· κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τόν στέφανόν σου»⁸⁵ καί «γίνου πιστός ἄχρι θανάτου καί δώσω σοι τόν στέφανον τῆς ζωῆς»⁸⁶. Γένοιτο. Σᾶς εὐχαριστῶ.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ἰω. 14, 21.
2. Μάρτυρες δέν ἦταν μόνον ὅσοι ὑπέστησαν βασανιστήρια καί θανατώθηκαν ἀπό ἀλλοθρήσκους, ἀλλά καί ὅσοι ἔδωσαν μαρτυρία γιά τήν πίστη τους στόν Θεό. Θ. Μπεράτης, *Καλλίνικοι Μάρτυρες*, Ἀθήνα 1994⁴, σ. 3.
3. Ἄντ. Παπαδόπουλος, *Θεολογία ἀρχαίων καί νέων Μαρτυρολογίων, στό: Πρακτικά Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τιμὴν καί μνήμην τῶν Νεομαρτύρων (17-19 Νοεμβρίου 1986)*, Θεσσαλονίκη 1998, σ. 53. Τσάμης, ὁ.π., σ. 106.
4. Ἔξ. 27,21.28, 29,4-10. Λευιτ. 1,1.4, 4.7. Ἀρ. 1,50.53. Δευτ. 31,14
5. Ἔξ. 35,12, 12,3, 5,21
6. Ἔξ. 31,18, 32,15
7. Ἰ. Γαλάνης, *Ἡ ἔννοια τοῦ μαρτυρίου στήν Ἁγία Γραφή, στό: Πρακτικά Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τιμὴν καί μνήμην τῶν Νεομαρτύρων (17-19 Νοεμβρίου 1986)*, Θεσσαλονίκη 1998, σ. 54-55.
8. Χρ. Παπαδόπουλος, *Οἱ Νεομάρτυρες*, Ἀθήνα 1970³, σ. 21.
9. Φιλ. 1, 29
10. Δ. Τσάμης, *Ἀγιολογία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας*, Θεσσαλονίκη 1999, σ. 111.
11. Στ. Παπαδόπουλος, *Οἱ Νεομάρτυρες καί τό δοῦλον Γένος*, ἐν Ἀθήναις 1972, σ. 24.
12. Χρ. Παπαδόπουλος, ὁ.π., σ. 6. Ἰ. Θεοχαρίδη - Δ. Λουλέ, *Οἱ Νεομάρτυρες στήν Ἑλληνική ἱστορία (1453-1821), Δωδώνη 17 (1988)*, σ. 135. Ἰ. Περαντώνης, *Οἱ Νεομάρτυρες*, *ΘΗΕ 9 (1966)*, σ. 403.
13. Ν. Πανταζόπουλος, «Τινά περὶ τῆς ἐννοίας τῶν προνομίων ἐπὶ Τουρκοκρατίας», *Ἀρχεῖον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου* 10 (1943), σ. 6-8. Ἐλ. Κούκου, *Θεσμοὶ καί προνόμια τοῦ Ἑλληνισμοῦ μετὰ τήν ἄλωση*, Ἀθήνα - Κομοτηνὴ 1984, σ. 45. Μ. Τρίτος, *Γενικά περὶ Νεομαρτύρων, στό: Ἀναδρομὴ τιμητικόν ἀφιέρωμα εἰς τόν Ἀρχιεπίσκοπον πρ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Κυρὸν Ἰάκωβον Βαβανάτσον*, Μέγαρο 1991, σ. 417. Θ. Ζήσης, *Γεννάδιος Β΄ Σχολάριος (Βίος, Συγγράμματα, Διδασκαλία)*, Θεσσαλονίκη 1998², σ. 190-191.
14. Χρ. Πατρινέλης, *Ἡ Ἐκκλησία καί ἡ Ὁρθοδοξία*, *ΙΕΕ 10*, Ἀθήνα 1974, σ. 93.
15. Κ. Ἄμαντος, *Σχέσεις Ἑλλήνων καί Τούρκων ἀπὸ τοῦ ἑνδεκάτου αἰῶνος μέχρι τοῦ 1821*, Ἀθήναι 1955, σ. 123. Ἄπ. Βακαλόπουλος, *Ἱστορία τοῦ νέου Ἑλληνισμοῦ*, Θεσσαλονίκη 1964, Β, σ. 12.
16. Χρ. Παπαδόπουλος, ὁ.π., σ. 21. Στ. Παπαδόπουλος, ὁ.π., σ. 34. Βακαλόπουλος, ὁ.π., σ. 172. Χρ. Μουστάκας, *Τιμὴ καί μνήμη Νεομαρτύρων*, Τρίκαλα 1988, σ. 10.

17. Χρ. Παπαδόπουλος, *δ.π.*, σ. 7. Ί. Περαντώνης, *Τά αίτια καί αί άφορμαί τοῦ μαρτυρίου τῶν νεομαρτύρων*, *Θεολογία* 42 (1971), σ. 129. Ί. Άναστασίου, *Σχεδιάγραμμα περὶ τῶν Νεομαρτύρων, στό: Πρακτικά Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τιμὴν καί μνήμην τῶν Νεομαρτύρων (17-19 Νοεμβρίου 1986)*, Θεσσαλονίκη 1971, σ. 11, 15, 21, 26, 35. Χρ. Κρικῶνης, *Κληρικοί νεομάρτυρες καί μάρτυρες, στό: Πρακτικά Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τιμὴν καί μνήμην τῶν Νεομαρτύρων (17-19 Νοεμβρίου 1986)*, Θεσσαλονίκη 1998, σ. 258-276. Ί. Άναστασίου, *Εἰσαγωγικά γιά τή μελέτη τῶν Νεομαρτύρων, στό: Πρακτικά Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τιμὴν καί μνήμην τῶν Νεομαρτύρων (17-19 Νοεμβρίου 1986)*, Θεσσαλονίκη 1998, σ. 31-32. Τρίτος, *δ.π.*, σ. 418-419. Θεοχαρίδη - Λουλέ, *δ.π.*, σ. 137-138.
18. Στ. Παπαδόπουλος, *δ.π.*, σ. 52.
19. Κρικῶνης, *δ.π.* σ. 263.
20. Θεοχαρίδη - Λουλέ, *δ.π.*, σ. 137.
21. Θεοχαρίδη - Λουλέ, *δ.π.*, σ. 138.
22. Άμάντος, *δ.π.*, σ. 190.
23. Στ. Παπαδόπουλος, *δ.π.*, σ. 83. Δ. Τσάμης, *Ἡ θεληματική προσέλευση στό μαρτύριο Ἁγιορειτῶν Νεομαρτύρων, στό: Πρακτικά Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τιμὴν καί μνήμην τῶν Νεομαρτύρων (17-19 Νοεμβρίου 1986)*, Θεσσαλονίκη 1998, σ. 263.
24. Κ. Σάθας, *Μεσαιωνική Βιβλιοθήκη, Γ΄*, ἐν Βενετία 1872, σ. 133-134.
25. Εὐγ. Βούλγαρης, *Πρός Πέτρον τόν Κλαίριον· ἐπιστολή περὶ τῶν μετὰ τῶν σχίσμα ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῶν γινομένων ἐν αὐτῇ θαυμάτων*, Ἀθήνησι 1844, σ. 31-33. Χρ. Παπαδόπουλος, *δ.π.*, σ. 31-32. Εὐαγ. Θεοδώρου, *Οἱ ἐν Ἑλλάδι Νεομάρτυρες, Ὁ Ἐφημέριος* 9 (1960), σ. 480.
26. Σπ. Τρικουπής, *Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, Α*, ἐν Ἀθήναις 1879, σ. 90, 93. Χρ. Παπαδόπουλος, *δ.π.*, σ. 124-125. Θεοδώρου, *δ.π.*, σ. 480-481.
27. Γ. Μαντζαρίδης, *Ἡ κοινωνιολογική προσέγγιση τῆς παρουσίας τῶν Νεομαρτύρων, στό: Πρακτικά Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τιμὴν καί μνήμην τῶν Νεομαρτύρων (17-19 Νοεμβρίου 1986)*, Θεσσαλονίκη 1998, σ. 229-235.
28. Ί. Μαμαλάκης, Δοσιθέου Κωνσταμονίτου, *Νέον ὑπόμνημα τῶν νεοφανῶν ἱερομαρτύρων καί ὀσιομαρτύρων, Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς* 46 (1963), σ. 332. Μαντζαρίδης, *δ.π.*, 234.
29. Γ. Ἀρνάκη, *Ἐκκλησία καί Ἑλληνική κοινωνία*, ΙΕΕ 10, Ἀθήνα 1974, σ. 149. Β. Τωμαδάκης, *Οἱ νεομάρτυρες τοῦ Βυζαντίου καί ἡ ὀσιομάρτυς Φιλοθέη Μπενιζέλου ἡ Ἀθηναία*, Ἀθήνα 1971, σ. 17.
30. Βακαλόπουλος, *δ.π.*, σ. 240.
31. Φιλ. 1, 30.
32. Νέον Μαρτυρολόγιον, σ. 260, 264. Άναστασίου, *δ.π.*, σ. 38.
33. Στ. Μπαλογιάννης, *Ἡ βιολογική διάστασις τῶν βασιανισμῶν καί τῶν τρόπων θανάτωσεως τῶν νεομαρτύρων, στό: Πρακτικά Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τιμὴν καί μνήμην τῶν Νεομαρτύρων (17-19 Νοεμβρίου 1986)*, Θεσσαλονίκη 1998, σ. 359-362. Στ. Παπαδόπουλος, *δ.π.*, σ. 68.
34. Άναστασίου, *δ.π.*, σ. 48.
35. Νέον Μαρτυρολόγιον, σ. 192.
36. Άναστασίου, *δ.π.*, σ. 32.
37. Νέον Μαρτυρολόγιον, σ. 135.
38. Νέον Μαρτυρολόγιον, σ. 87. Άναστασίου, *δ.π.*, σ. 35.
39. Ί. Φουντούλης, *Νικηφόρου τοῦ Χίου, ἀκολουθία ἐπικήδειος εἴτε ἐπιτάφιος κοινή εἰς πάντα νέον μάρτυρα*, Θεσσαλονίκη 1971, σ. 85-91.
40. Συναξαριστής Νεομαρτύρων, (1400-1900 μ.Χ.), Θεσσαλονίκη 1984, σ. 18.
41. Ί. Φουντούλης, *Λειτουργική Α. Εἰσαγωγή στή θεία Λατρεία*, Θεσσαλονίκη 2000, σ. 129.
42. Ἰωάννου Χρυσοστόμου, *Εἰς Μάρτυρας*, PG 50, σ. 660-663.
43. Ἐνδεικτική περὶ τῶν Νεομαρτύρων βιβλιογραφία, βλ. Στ. Παπαδόπουλου, *Οἱ Νεομάρτυρες καί τό δοῦλον Γένος*, ἐν Ἀθήναις 1974. Ί. Μ. Περαντώνης, *Λεξικόν Νεομαρτύρων*, ἐν Ἀθήναις 1972. *Πρακτικά Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τιμὴν καί μνήμην τῶν Νεομαρτύρων*, (17-19 Νοεμβρίου 1986), Θεσσαλονίκη 1988. Χρ. Κρικῶνης, *Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πρωταγωνιστής τῆς Ἐθνεγεργίας τοῦ 1821. Κληρικοί Νεομάρτυρες - Ἐθνομάρτυρες*, Θεσσαλονίκη 1995. Ἄπ. Γλαβίνας, *Οἱ Νεομάρτυρες τῆς Τουρκοκρατίας, Εἰσαγωγή, Βιβλιογραφία, Ἀσματικές Ἀκολουθίες*, Κατερίνη 1997. Ὁ Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος, *Πρακτικά Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου* (17-19 Φεβρουαρίου 1998), Μυτιλήνη 2000. Π. Πάσχου, *Ἐν ἀσκήσει καί μαρτυρίῳ*, Ἀθήνα 1996. Π.

- Πάσχου, *Άγιοι οί φίλοι του Θεού. Εισαγωγή στην άγιολογία της Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας*, Ἀθήνα 1995, σ. 109-119. Π. Καυσοκαλυβίτης - Μ. Βαρβούνης, *Καυσοκαλυβίτικα Νεομαρτυρολογικά*, Ἀθήνα 2003. Β. Ψευτογκᾶς, *Νεομαρτυρολογικά Μελετήματα*, τ. Δ, Θεσσαλονίκη 2008. Σ. Πασχαλίδης, *Τό ἕμναγιολογικό ἔργο τῶν Κολλυβάδων. Συμβολή στην μελέτη της Ἀγιολογικῆς Γραμματείας κατά τήν περίοδο της Τουρκοκρατίας*, Θεσσαλονίκη 2007. Σ. Πασχαλίδης, «Οἱ χειρόγραφες Νεομαρτυρολογικές Συλλογές καί τό Νέον Μαρτυρολόγιον, πρόδρομη ἀνακοίνωση», στό: *Πρακτικά Ὁρθόδοξου Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου «Κωνσταντῖνος ὁ Ὑδραῖος - Νεομάρτυρες προάγγελοι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Γένους»*, (ῴδρα 10-14 Νοεμβρίου 2000), ῴδρα 2000.
44. Δ. Τσάμης, *Άγιολογία τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας*, Θεσσαλονίκη 1999, σ. 111-112. Χρ. Κριζώνης, «Κληρικοί Νεομάρτυρες - Ἐθνομάρτυρες», στό: *Πρακτικά Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τιμήν καί μνήμην τῶν Νεομαρτύρων*, (17-19 Νοεμβρίου 1986), Θεσσαλονίκη 1988, σ. 239-310.
45. Ἡ Ἀκολουθία αὐτή ἐκδόθηκε γιά πρώτη φορά τό ἔτος 1868. Βλ. Κ. Καραϊσαρίδης (Πρωτοπρεσβύτερος), *Λειτουργικές ὄψεις στό ἔργο τοῦ Παχωμίου Ρουσάνου*, Ἀθήνα 2013, σ. 262-263. Εὐτ. Σαρμάνης (Ἀρχιμανδρίτης), «Ἀκολουθία τῶν ἐν Στροφαῖσιν ἀνααιρεθέντων ὁσίων Πατέρων ὑπό Παχωμίου Ρουσάνου συντεθεῖσα», *Θεολογία* 68 (1997), σ. 265-283.
46. Κ. Σάθας, *Βιογραφίαι τῶν ἐν τοῖς Γράμμασι διαλαμψάντων Ἑλλήνων ἀπό τῆς καταλύσεως τῆς Βυζαντινῆς Ἀυτοκρατορίας μέχρι τῆς Ἑλληνικῆς ἐθνεγερσίας (1453-1821)*, ἐν Ἀθήναις 1868, σ. 123-124.
47. Ἀντ. Παναγιώτου, «Μανουήλ Κορινθίου Ἀκολουθία Ἰωάννου Νεομάρτυρος τοῦ ἐν Σέρραις», *ΕΕΒΣ* 47 (1987-1985), σ. 423-445. Τ. Καραναστάσης, «Ἐνας Νεομάρτυρας στίς Σέρρες τοῦ β' μισοῦ τοῦ 15ου αἰώνα. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Σερραῖος καί ἡ Ἀκολουθία του, ἔργο τοῦ μεγάλου Ρήτορος Μανουήλ Κορινθίου», *Βυζαντινά* 16 (1991), σ. 197-262.
48. Νικοδήμου Ἀγορείτου, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, Ἀθήνα 1961, σ. 69-70. Π. Πάσχου, *Ἐν ἀσκήσει καί μαρτυρίῳ*, σ. 83-84. Ὁ ἱερομόναχος Νικηφόρος ὁ Χῖος συνέθεσε καί δευτέρη Ἀκολουθία στόν ἅγιο Θεόφιλο, ἡ ὁποία δημοσιεύεται στό «*Νέον Λειμωνάριον*», τ. Β', σ. 65-74.
49. Νικοδήμου Ἀγορείτου, ὁ.π., σ. 118-130. Πάσχου, ὁ.π., σ. 84.
50. Πάσχου, ὁ.π., σ. 82-83.
51. Νικοδήμου Ἀγορείτου, ὁ.π., σ. 201-208.
52. Σ. Πασχαλίδης, «Ἑμναγιολογικά στόν ἅγιο Κοσμᾶ τόν Αἰτωλό», *ΕΕΘΣΑΠΘ* 7 (2001), σ. 166-167, σμ. 64.
53. Περί τοῦ ἕμνογράφου αὐτοῦ, βλ. Π. Καυσοκαλυβίτης, *Ὁ μοναχός Ἰάκωβος Νεασκητιώτης (†1869) καί τό ἔργο του*, Ἅγιον Ὅρος 2014.
54. Κ. Ἀποστολίδης, *Ἀνέκδοτος Ἀκολουθία καί Ἐγκώμιον πέντε Θρακικῶν νεοφανῶν Μαρτύρων*, Ἀθήνα 1941. Σ. Πασχαλίδης, *Ἐν Ἁγίοις. Εἰδικά θέματα Βυζαντινῆς καί Μεταβυζαντινῆς Ἀγιολογίας*, τ. Α', Θεσσαλονίκη 2011, σ. 261.
55. *Οἱ ἅγιοι ἔνδοξοι πέντε Νεομάρτυρες ἐκ Σαμοθράκης καί ἐν Μάκρῃ Ἐβρου ἀθλήσαντες, Ἐμμανουήλ, Γεώργιος, Μιχαήλ, Θεόδωρος καί Γεώργιος. Αἱ δύο Ἀκολουθίαι*, Ἀλεξανδρούπολις 1997.
56. π. Γ. Μεταλληνός, «Οἱ Νεομάρτυρες καί ἡ ἐθνικοθηρησκευτική σημασία τους», στό: *Ὁ Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος πολιοῦχος Μυτιλήνης, Πρακτικά Ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου (17-19 Φεβρουαρίου 1998)*, Μυτιλήνη 2000, σ. 86-87.
57. π. Γ. Μεταλληνός, «Ἀθανάσιος Πάριος (1721-1813), (Ἐργογραφία - Ἰδεολογία - Βιβλιογραφία)», *ΕΕΘΣΠΑ* 30 (1995), σ. 339.
58. Ἰ. Φουντούλης, «Τό πάντιμον λείψανον τοῦ Θεοδώρου», στό: *Ὁ Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος*, σ. 242-243.
59. Θ. Γιάγκου, «Ὁ ἅγιος Μακάριος Κορίνθου καί ὁ Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος», στό: *Ὁ Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος*, σ. 211-237.
60. Π. Πάσχου, «Ὁ ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγορείτης ὡς ἀγιολόγος», *ΕΕΚΜ* 16 (1996). *Πρακτικά Συμποσίου «Νικοδήμου Ἀγορείτου τοῦ Ναξίου πνευματική μαρτυρία»*, (Νάξος 8-11 Ἰουλίου 1993), Ἀθήνα 2000, σ. 252. Π. Σκαλτσῆς, «Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος στό συναξάριον καί τήν ἕμνογραφία», στό: *Ὁ Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος*, σ. 159-160.
61. Σκαλτσῆς, ὁ.π., σ. 167-175.
62. Φουντούλης, *Τό πάντιμον λείψανον τοῦ Θεοδώρου*, σ. 240-255.
63. Θ. Προβατάκης, «Οἱ Νεομάρτυρες εἰς τήν εἰκονογραφίαν», στό: *Πρακτικά Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τιμήν καί μνήμην τῶν Νεομαρτύρων*, (Θεσσαλονίκη 17-19 Νοεμβρίου 1986), Θεσσαλονίκη 1988, σ. 519-520.

64. Ί. Ἀθανασόπουλος, «Οἱ Νεομάρτυρες», ἐν: *Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος*, σ. κστ'-κζ'.
65. Θ. Γιάγκου, «Χειρόγραφα Νεομαρτυρολογικά κείμενα στή βιβλιοθήκη τοῦ Κυριακοῦ τῆς Σκήτης τῆς Ἁγίας Ἄνης», *Θεολογία* 66 (1995), σ. 471-510.
66. Β. Ψευτογκᾶς, *Νεομαρτυρολογικά Μελετήματα*, τ. Δ', Θεσσαλονίκη 2008, σ. 82-107, 259-299. Π. Καυσοκαλυβίτης, *Ἰωνᾶς ὁ Καυσοκαλυβίτης. Ὁ βίος καί τά ἔργα μιᾶς πνευματικῆς μορφῆς τοῦ 18ου αἰ.*, Ἅγιον Ὅρος 1999. Πασχαλίδης, *Νεομαρτυρολογικές Συλλογές*, σ. 137-145.
67. Σ. Πασχαλίδης, *Νεομαρτυρολογικά Σύμμεικτα Α. Ἡ αὐτόγραφη Νεομαρτυρολογική Συλλογή τοῦ μοναχοῦ Καισαρίου Δαπόντε (1713-1784)*, Θεσσαλονίκη 2012
68. Τό ἔργο αὐτό ἔχει ἐπανεκδοθεῖ ἀρκετές φορές. Τό ἔτος 2009 ἀπό τήν Ἁγιορειτική Ἐστία πραγματοποιήθηκε φωτοστατική ἐκτύπωση τῆς πρώτης ἔκδοσης.
69. Πασχαλίδης, *Νεομαρτυρολογικές Συλλογές*, σ. 131-174. Ὁ ἴδιος, *Τό ὑμναγιολογικό ἔργο τῶν Κολλυβάδων. Συμβολή στή μελέτη τῆς Ἀγιολογικῆς Γραμματείας κατά τήν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας*, Θεσσαλονίκη 2007, σ. 173-199. Πάσχου, Νικόδημος Ἁγιορείτης, σ. 249-253.
70. Νικοδήμου Ἁγιορείτου, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, σ. 23-25.
71. Νικοδήμου Ἁγιορείτου, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, σ. 263-272. Σχετικά μέ τόν Κανόνα αὐτῆς τῆς Ἀκολουθίας, βλ. Κ. Μητσάκης, «Ὁ Ἀσματικός Κανόνας γιά τούς Νεομάρτυρες τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτη», *ΕΕΚΜ* 16 (1996-2000). *Πρακτικά Συμποσίου «Νικοδήμου Ἁγιορείτου τοῦ Ναξίου πνευματικῆ μαρτυρία»*, σ. 195-217. Π. Καυσοκαλυβίτης - Βαρβούνης, ὁ.π., σ. 201-217.
72. Νικοδήμου Ἁγιορείτου, *Νέον Μαρτυρολόγιον*, σ. 269-270.
73. Γ. Χρυσστόμου (νῦν Μητροπολίτου Κίτρους, Κατερίνης καί Πλαταμῶνος), «Βιβλιογραφία εἰς Ἀκολουθίας Νεομαρτύρων», στό: *Πρακτικά Θεολογικοῦ Συνεδρίου εἰς τιμὴν καί μνήμην τῶν Νεομαρτύρων*, (17-19 Νοεμβρίου 1986), Θεσσαλονίκη 1988, σ. 565-588.
74. *Νέον Λειμωνάριον*, Ἐν Βενετία 1819. Βλ. καί Πασχαλίδης, Ἐμνηριογραφικό ἔργο Κολλυβάδων, σ. 76-84, 102-105.
75. Ψευτογκᾶς, ὁ.π., σ. 67-68.
76. Ἀθανασόπουλος, ὁ.π., σ. κστ.
77. Φουντούλης, «Ἀκολουθίαν εἰς τήν Ἀνακομιδήν τοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Βυζαντίου», στό: *Ὁ Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος*, σ. 443-472.
78. Φ. Κόντογλου, *Σημεῖον Μέγα, ἤγον τὰ θαύματα τῆς Θέρμης*, 1962.
79. Χρ. Μαϊδῶνης (Ἀρχιμανδρίτης), *Ἡ ἁγία Νεομάρτυς Ἀκυλίνα ἢ Ζαγκλιβερινή. Βίος, εὐρεση λειψάνων - μετακομιδή, Ἀκολουθία - Παρακλητικός Κανὼν - Χαιρετισμοί καί Ἐγκώμια*, Ἱερά Μητρόπολις Ἱερισσοῦ, Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου 2015.
80. Χρυσστόμου, ὁ.π. σ. 565-588. Ὁ ἴδιος, *Ὁ ὑμνογράφος Γεράσιμος Μοναχός Μικραγιαννανίτης καί οἱ Ἀκολουθίες του σέ ἁγίους τῆς Θεσσαλονίκης*, Συμβολή στή μελέτη τοῦ βίου καί τοῦ ἔργου του, Θεσσαλονίκη 1997.
81. Βλ. Ὁ Ἅγιος Νικήτας, Πολιοῦχος Σερρών. Βίος καί Ἀκολουθία του, Ἱερά Μητρόπολις Σερρών καί Νιγρίτης, Χολαργός ἁ.ἔ. Ἅγιος Νεομάρτυς Νικήτας, Πολιοῦχος τῶν Σερρών. Βίος καί Παρακλητικός κανόνας, Ἱερά Μητρόπολις Σερρών καί Νιγρίτης, Σέρρες 2013. Βλ. Ἐπίσης Ἀπ. Γλαβίνας, *Ὁ Νεομάρτυρας Νικήτας*, Κατερίνη 1995. Ἄλ. Ἀναγνωστόπουλος, «Ὁ Ἅγιος Νεομάρτυρας Νικήτας ὁ ἐκ Κερκύρας ἢ Ἡπείρου καταγόμενος καί ἐν Σέρραις ἀθλήσας ὁ Ἀγιαννανίτης», στό: *Σερραίων Διάσωμα. Πνευματικοί καί καλλιτεχνικοί θησαυροί τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών*, Σέρρες 2008, σ. 191-242.
82. Ἰωάννου Χρυσστόμου, *Εἰς τόν ἅγιον Ρωμανόν, Λόγος πρώτος*, PG 50, σ. 609
83. Νικοδήμου Ἁγιορείτου, *Συναξαριστής Νεομαρτύρων*, σ. 34.
84. Ἀποκ. 3, 14
85. Ἀποκ. 3, 11
86. Ἀποκ. 2, 11

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Άριθμ. 2766/1887/8.9.2016

Ἀναγνώρισις συστάσεως Ἐνοριῶν
καί Ἱερῶν Μονῶν
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας
συμφώνως πρός τό ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τό ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τήν ὑπ' ἀριθμ. 504/3.6.2016 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κ. Δημητρίου,
3. τήν ἀπό 7.9.2016 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τήν σύστασιν πρό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας:

Α' Ἐνορίαί

1. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Ἀγκῶνα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγκῶνος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀργοστολίου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1937, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 1122/28.12.1937 Προκηρύξεως ἐκλογῆς ἐπιτρόπων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.
2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος - Ἀγίας Ἐλεούσης χωρίου Κλείσματα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σπαρτιῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 684/12.7.1976 ἐγγράφου, τό ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τό ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μή ὑπαρχόντων παλαιότερων ἐξ αἰτίας τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν τοῦ ἔτους 1953.
3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου χωρίου Κουρουκλάτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κουρουκλάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀργοστολίου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1939, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ'

ἀριθμ. 337/2.6.1939 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου χωρίου Νίφι, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νιφίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀργοστολίου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1942, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Δ.Υ./15.5.1942 Προϋπολογισμοῦ οικονομικῆς χρήσεως 1942-1943 τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Κυριακῆς χωρίου Προκοπάτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φαρακλάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀργοστολίου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 526/15.4.1940 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου χωρίου Ραζάτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φαρακλάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀργοστολίου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1937, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 622/13.8.1937 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Ρίζα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Θηναίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀργοστολίου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου ἐνοριτῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἔτους 1940.

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Χριστοφόρου χωρίου Φάρσα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Φάρσων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀργοστολίου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1939, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 338/25.5.1939 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

9. Ένορία του Ίερού Ναού Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Φραγκάτα, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ὁμαλῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Ὁμαλῶν, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1936, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 714/7.11.1936 προκηρύξεως ἐκλογῆς ἐπιτρόπων τοῦ Ίερού Ναοῦ.

10. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Πετρικάτα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Θνιαίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Ἀργοστολίου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Καταλόγου ἐνοριῶν τοῦ Ίερού Ναοῦ ἔτους 1940.

11. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Κυριακῆς χωρίου Μιχάτα, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ὁμαλῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Ὁμαλῶν, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 3667/1.12.1958 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας, τό ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τό ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μή ὑπαρχόντων παλαιότερων ἐξ αἰτίας τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν τοῦ ἔτους 1953.

12. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Σπήλια, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ἀργοστολίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Ἀργοστολίου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1938, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 581/2.9.1938 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

13. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου καί Ἀγίου Στεφάνου χωρίου Μηνιές, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ἀργοστολίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Ἀργοστολίου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2725/23.11.1961 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας, τό ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τό ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μή ὑπαρχόντων παλαιότερων ἐξ αἰτίας τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν τοῦ ἔτους 1953.

14. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου Σάμης, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Σάμης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Σάμης, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1936, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 749/753/19.9.1936 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

15. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Τεσσαράκοντα χωρίου Ἅγιος Νικόλαος, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πυργίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Σάμης, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1942, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 147/20.3.1942 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

16. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Τσακαρισιάνο, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πυργίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Σάμης, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 728/10.11.1938 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

17. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Χαλιωτάτα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χαλιωτάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Σάμης, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1938, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 156/8.3.1938 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

18. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίων Πάντων χωρίου Χαράκτι, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Πυργίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Σάμης, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1947, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀπό 5.5.1947 ἐγγράφου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ίερού Ναοῦ.

19. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου χωρίου Κουλουράτα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Γριζάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Σάμης, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1937, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 524/516/27.7.1937 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

20. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίας Εὐφημίας χωρίου Ἅγια Εὐφημία, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγίας Εὐφημίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Πυλαρέων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Τ.3116/3.7.1962 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων, τό ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τό ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μή ὑπαρχόντων παλαιότερων ἐξ αἰτίας τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν τοῦ ἔτους 1953.

21. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου χωρίου Λεκατσάτα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγίας Εὐφημίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνόττος Πυλαρέων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνόττος

Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1939 ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 595/10.10.1939 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

22. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Ἀναργύρων χωρίου Λογαράτα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀγίας Εὐφημίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πυλαρέων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1951, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 342/30.6.1951 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

23. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου χωρίου Λουκάτα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Διβαράτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πυλαρέων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1942, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 171/20.3.1942 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

24. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεσίου Ἀγίου Ἰωάννου Προδρόμου χωρίου Μαρκουλάτα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Τουλιάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐρύσσου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1945, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 397/1.8.1945 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

25. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Παρασκευῆς χωρίου Μεσοβούνια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μεσοβουνίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐρύσσου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1937, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 701/3.9.1937 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

26. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου χωρίου Ματσουκάτα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Φισκάρδου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐρύσσου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1942, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 169/20.3.1942 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

27. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Μπεκατωράτα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Διβαράτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πυλαρέων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1942, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 111/19.2.1942 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

28. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου χωρίου Μακρυώτικα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μακρυωτικών, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πυλαρέων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1942, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 104/14.5.1942 ἐγγράφου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

29. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Χαλίκιερή, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Τουλιάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐρύσσου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου ἐνοριῶν τοῦ ἔτους 1940.

30. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου χωρίου Φισκάρδο, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Φισκάρδου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐρύσσου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ 20ου αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 615/25.4.1963 ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μὴ ὑπαρχόντων παλαιότερων ἐξ αἰτίας τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν τοῦ ἔτους 1953.

31. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως Σωτῆρος χωρίου Φερεντινάτα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀγίας Εὐφημίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πυλαρέων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου ἐνοριῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἔτους 1940.

32. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γερασίμου χωρίου Τσελεντάτα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Φισκάρδου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐρύσσου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ 20ου αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Προϋπολογισμοῦ οικονομικῆς χρήσεως 1949-1950, ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὸ ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μὴ ὑπαρχόντων παλαιότερων ἐξ αἰτίας τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν τοῦ ἔτους 1953.

33. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ποταμιανάτα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μακρυωτικών, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πυλαρέων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου ἐνοριῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἔτους 1940.

34. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γερασίμου χωρίου Πνευματικάτα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μακρυωτικών, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πυλαρέων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφα-

ληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα πρό του έτους 1940, ως έμφαίνεται έκ του καταλόγου έννηλικων άρρένων του Ίεροϋ Ναοϋ, έτους 1940.

35. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Ζωοδόχου Πηγής χωρίου Πηλαγιά, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πηλαγιάς, της Δημοτικής Ένότητας Έρύσσου, του Δήμου Κεφαλληνίας, της Περιφερειακής Ένότητας Κεφαλληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα πρό του έτους 1940, ως έμφαίνεται έκ του καταλόγου ένοριτών του Ίεροϋ Ναοϋ, έτους 1940.

36. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Σπυρίδωνος χωρίου Νεοχώρι, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Νεοχωρίου, της Δημοτικής Ένότητας Έρύσσου, του Δήμου Κεφαλληνίας, της Περιφερειακής Ένότητας Κεφαλληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα πρό του έτους 1936, ως έμφαίνεται έκ του ύπ' αριθμ. 792/-800/3.10.1936 έγγραφου.

37. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίων Κωνσταντίνου καί Έλένης χωρίου Δενδρινάτα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Άγίας Εύφημίας, της Δημοτικής Ένότητας Πυλαρέων, του Δήμου Κεφαλληνίας, της Περιφερειακής Ένότητας Κεφαλληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα πρό του έτους 1937, ως έμφαίνεται έκ του ύπ' αριθμ. 904/895 897/27.10.1937 έγγραφου.

38. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Αναστάσεως του Κυρίου χωρίου Άντυπάτα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Άντυπάτων, της Δημοτικής Ένότητας Έρύσσου, του Δήμου Κεφαλληνίας, της Περιφερειακής Ένότητας Κεφαλληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα τό έτος 1932 ως έμφαίνεται έκ του άπό 30.1.1932 Καταστατικού ίδρύσεως του Ένοριακού Ίεροϋ Ναοϋ Άντυπάτων Έρύσσου.

39. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Ύπαπαντής του Κυρίου χωρίου Άνω Μεριά, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Διβαρατών, της Δημοτικής Ένότητας Πυλαρέων, του Δήμου Κεφαλληνίας, της Περιφερειακής Ένότητας Κεφαλληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα πρό του έτους 1940, ως έμφαίνεται έκ του καταλόγου ένοριτών του Ίεροϋ Ναοϋ, έτους 1940.

40. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Σπυρίδωνος χωρίου Βιγκλί, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Τουλιάτων, της Δημοτικής Ένότητας Έρύσσου, του Δήμου Κεφαλληνίας, της Περιφερειακής Ένότητας Κεφαλληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα πρό του έτους 1940, ως έμφαίνεται έκ του ύπ' αριθμ. 891/11.6.1940 έγγραφου του Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

41. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Εισοδίων της Θεοτόκου χωρίου Τουλιάτων, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Τουλιάτων, της Δημοτικής Ένότητας Έρύσσου, του Δήμου Κεφαλληνίας, της Περιφερειακής Ένότητας Κεφαλληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα πρό του

έτους 1940, ως έμφαίνεται έκ του καταλόγου ένοριτών του Ίεροϋ Ναοϋ, έτους 1940.

42. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Γενεσίου Άγίου Ίωάννου Προδρόμου χωρίου Μαρκουλάτα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Τουλιάτων, της Δημοτικής Ένότητας Έρύσσου, του Δήμου Κεφαλληνίας, της Περιφερειακής Ένότητας Κεφαλληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα πρό του έτους 1945, ως έμφαίνεται έξ έγγραφου διορισμού Έπιτρόπων του Ίεροϋ Ναοϋ, έτους 1945.

43. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Γερασίμου Ληξουρίου, μέ έδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ληξουρίου, της Δημοτικής Ένότητας Παλληκικής, του Δήμου Κεφαλληνίας, της Περιφερειακής Ένότητας Κεφαλληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα πρό του έτους 1757, ως έμφαίνεται έκ των Ληξιαρχικών βιβλίων της Ένορίας, άρχομένων άπό του έτους 1757, τά όποία φυλάσσονται εις τά Άρχεία Νομοϋ Κεφαλληνίας.

44. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Διονυσίου χωρίου Λιβάδι, μέ έδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ληξουρίου, της Δημοτικής Ένότητας Παλληκικής, του Δήμου Κεφαλληνίας, της Περιφερειακής Ένότητας Κεφαλληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα τό έτος 1961, ως έμφαίνεται έκ του ύπ' αριθμ. ΚΒ/237/28.6.1961 Πρακτικού του Μητροπολιτικού Συμβουλίου της Ίερας Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

45. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίου Σπυρίδωνος Ληξουρίου, μέ έδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ληξουρίου, της Δημοτικής Ένότητας Παλληκικής, του Δήμου Κεφαλληνίας, της Περιφερειακής Ένότητας Κεφαλληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα τας άρχάς του 20ου αιώνας, ως έμφαίνεται έκ της άπό 10.3.1925 αιτήσεως των ένοριτών του Ίεροϋ Ναοϋ προς τόν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Κεφαλληνίας διά διορισμόν Ίερέως εις τόν Ίερόν Ναόν.

46. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Θέκλης, χωρίου Άγία Θέκλη, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Άγίας Θέκλης, της Δημοτικής Ένότητας Παλληκικής, του Δήμου Κεφαλληνίας, της Περιφερειακής Ένότητας Κεφαλληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα πρό του έτους 1937, ως έμφαίνεται έκ του ύπ' αριθμ. 625/-11.8.1937 έγγραφου του Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

47. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Άγίας Σοφίας χωρίου Μαντζαβινάτα, μέ έδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κατωγής, της Δημοτικής Ένότητας Παλληκικής, του Δήμου Κεφαλληνίας, της Περιφερειακής Ένότητας Κεφαλληνίας, της Περιφέρειας Ιονίων Νήσων, ιδρυθείσα πρό του έτους 1942, ως έμφαίνεται έκ του ύπ' αριθμ. 61/19.2.1942 έγγραφου του Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

48. Ένορία του Ίεροϋ Ναοϋ Ευαγγελισμού της Θεοτόκου καί Άγίας Παρασκευής χωρίου Άθήρα, μέ έδραν τήν

τοπική Κοινότητα Ἀθήρος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλληκῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου ἐνοριτῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἔτους 1940.

49. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος χωρίου Λουκεράτα, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ληξουρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλληκῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἀπό τόν Προϋπολογισμόν ἐσόδων καί ἐξόδων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἔτους 1942-1943.

50. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀρχαγγέλων Μιχαήλ καί Γαβριήλ χωρίου Μαντουκάτα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Φαβατάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλληκῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1937, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 29.12.1937 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

51. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Ρίφι, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ριφίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλληκῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1938, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. Δ.Υ./26.3.1938 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

52. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου χωρίου Σκηνέα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Σκηνέως, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλληκῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1947, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, οἰκονομικῆς χρήσεως 1947 1948.

53. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου χωρίου Φαβατάτα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Φαβατάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλληκῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1937, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1030/30.11.1937 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

54. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπεραγίας Θεοτόκου χωρίου Χαυριάτα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χαυριάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλληκῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1937, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 461/431/30.6.1937 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

55. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Ἀποστόλων χωρίου Χαυδάτα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Χαυδάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλληκῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1937, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1103/27.12.1937 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

56. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑπεραγίας Θεοτόκου χωρίου Παρισάτα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Μονοπολάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλληκῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1945, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 241/22.6.1945 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

57. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Σουλιάρρα, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Σουλιάρων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλληκῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1937, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1024/30.11.1937 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

58. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης χωρίου Μιχαλιτσάτα, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ληξουρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλληκῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1935, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου ἐνοριτῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἔτους 1935.

59. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Ἅγιος Δημήτριος, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ληξουρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλληκῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1962, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 241/11.1.1962 Πρακτικοῦ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

60. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Στεφάνου χωρίου Ἁγία Εἰρήνη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἁγίας Εἰρήνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1947, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 50/31.1.1947 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

61. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Ἁγία Εἰρήνη, μέ ἔδρα τήν τοπικήν Κοινότητα Ἁγίας Εἰρήνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὡς ἐμφαί-

νεται εκ του καταλόγου ένοριτών του 'Ιεροῦ Ναοῦ, ἔτους 1955, ὃ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τό ἀρχεῖον τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως, μή ὑπαρχόντων παλαιότερων ἐξ αἰτίας τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν τοῦ ἔτους 1953.

62. Ένορία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Εἰρήνης χωρίου Ἀγία Εἰρήνη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀγίας Εἰρήνης, τῆς Δημοτικῆς Ένότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1345/25.4.1958 Ὑπηρεσιακοῦ Σημειώματος τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας, τό ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τό ἀρχεῖον τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως, μή ὑπαρχόντων παλαιότερων ἐξ αἰτίας τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν τοῦ ἔτους 1953.

63. Ένορία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἰωάννου Θεολόγου χωρίου Ἀνδροειάτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ξενοπούλου, τῆς Δημοτικῆς Ένότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940 ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου ένοριτών τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ, ἔτους 1940.

64. Ένορία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Ὑπεραγίας Θεοτόκου Βλαχερνῶν χωρίου Ἀννινάτα, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν Κοινότητα Πόρου, τῆς Δημοτικῆς Ένότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 507/11.6.1940 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

65. Ένορία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Ἀργίνια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀργινίων, τῆς Δημοτικῆς Ένότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1937, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 649/13.8.1937 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

66. Ένορία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Πάστρα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πάστρας, τῆς Δημοτικῆς Ένότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου ένοριτών τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ, ἔτους 1940, ὃ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τό ἀρχεῖον τῆς 'Ιερᾶς Μητροπόλεως, μή ὑπαρχόντων παλαιότερων ἐξ αἰτίας τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν τοῦ ἔτους 1953.

67. Ένορία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Κεραμειές, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κεραμειῶν, τῆς Δημοτικῆς Ένότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλ-

ληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 660/278/18.1.-1940 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

68. Ένορία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Ἐφνης χωρίου Λακήθρα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λακήθρας, τῆς Δημοτικῆς Ένότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940 ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Προϋπολογισμοῦ ἐσόδων καί ἐξόδων τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ, οἰκονομικῆς χρήσεως 1941-1942.

69. Ένορία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Γαρδελιώτισσα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λακήθρας, τῆς Δημοτικῆς Ένότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940 ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου ένοριτών τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ, ἔτους 1940.

70. Ένορία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Μέσσεσ, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λακήθρας, τῆς Δημοτικῆς Ένότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 607/-11.6.1940 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας

71. Ένορία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου χωρίου Λουρδάτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λουρδάτων, τῆς Δημοτικῆς Ένότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 989/10.7.1940 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

72. Ένορία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Μαυράτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μαυράτων, τῆς Δημοτικῆς Ένότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1936, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 990/31.12.1936 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

73. Ένορία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Μαρκόπουλον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μαρκοπούλου, τῆς Δημοτικῆς Ένότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ένότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1939, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 250/7.3.1939 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

74. Ένορία τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Περατάτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Περατά-

των, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 986/2.8.-1940 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

75. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Μουσατά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μουσατών, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1942, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 93/19.2.1942 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

76. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου χωρίου Ντομάτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σβορωνάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1939, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 148/7.3.1939 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

77. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Κυριακῆς χωρίου Ξενοπούλου, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ξενοπούλου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου ἐνοριτῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἔτους 1940.

78. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος καί Ἁγίας Ἀκυλίνης χωρίου Ποριαράτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μουσατών, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1951, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 423/5.7.1951 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

79. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως Σωτήρος Πόρου, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Πόρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1961, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2782/1461/-2.11.1961 ἐγγράφου τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

80. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου χωρίου Ρατζακλί, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ρατζακλί, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου ἐνοριτῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἔτους 1940.

81. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου χωρίου Σαρλάτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα

τα Σβορωνάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 64/19.2.1942 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας, τό ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τό ἀρχεῖον τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως, μή ὑπαρχόντων παλαιοτέρων ἐξ αἰτίας τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν τοῦ ἔτους 1953.

82. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Σβορωνάτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σβορωνάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1947, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Ἀπολογισμοῦ οικονομικῆς χρήσεως 1947-1948 τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

83. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Σιμωτάτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Βλαχάτων Εἰκοσιμίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1948, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Προϋπολογισμοῦ οικονομικῆς χρήσεως 1948-1949 τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

84. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γερασίμου χωρίου Σκάλα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σκάλας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1942, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 162/30.3.1942 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

85. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου χωρίου Σπαθί, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σκάλας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1962, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2207/10.11.1962 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

86. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως Θεοτόκου χωρίου Σπαρτιά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σπαρτιῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λειβαθοῦς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 1507/5.10.1940 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

87. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Τρωιαννάτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Τρωιαννάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀργοστολίου, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλονιάς, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1938, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 712/7.11.1938 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

88. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεσίου Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου χωρίου Τζαννάτα, μέ ἔδρα τήν Δημοτικήν

Κοινότητα Πόρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1940, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου ἐνοριτῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἔτους 1940.

89. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεσίου Ἁγίου Ἰωάννου Προδρόμου χωρίου Φωκάτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λακήθρας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λειβαθοῦ, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1942, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 103/19.2.1942 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας.

90. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης χωρίου Κοιλίτη, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Χιονάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 23.3.1961 ἀναφορᾶς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, πρὸς τήν Μητρόπολιν Κεφαλληνίας καί ἀπό τό ὑπ' ἀριθμ. 869/18.4.1961 ἐγγραφοῦ τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται εἰς τό ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μή ὑπαρχόντων παλαιότερων ἐξ αἰτίας τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν τοῦ ἔτους 1953.

Β' Ἱεραὶ Μοναί

1. Ἱερά Γυναικεία Κοινοβιακή Μονή Ἁγίου Γερασίμου Ὁμαλῶν Κεφαλληνίας, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ὁμαλῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ὁμαλῶν, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα στίς ἀρχές τοῦ 16ου αἰῶνος ὑπό τοῦ Ἁγίου Γερασίμου. Παλαιότερον σωζόμενον ἐγγραφοῦ, τό ἀπό 30.8.1841 ἐγγραφοῦ τοῦ Μοναστηριακοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

2. Ἱερά Γυναικεία Κοινοβιακή Μονή Ἁγίου Ἀνδρέου εἰς θέσιν Μνηπαδιά-Περατάτα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Περατάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λειβαθοῦ, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1587 ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Κώδικος Γ' τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὁ ὁποῖος φυλάσσεται εἰς τὰ Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους, Ἀρχεῖα Νομοῦ Κεφαλληνίας.

3. Ἱερά Γυναικεία Κοινοβιακή Μονή Ὑπεραγίας Θεοτόκου Κορωνάτου-Πάλλης, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Ληξουρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλικῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα τόν 18ο αἰῶνα ὡς Ἰσυχαστήριον, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 749/τ.Β' / 20.12.1967 Φ.Ε.Κ.

4. Ἱερά Γυναικεία Κοινοβιακή Μονή Ἐσταυρωμένου χωρίου Πεσσάδες, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πεσ-

σάδων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λειβαθοῦ, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα κατά τήν περίοδον τῆς Βενετοκρατίας, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Μοναχολογίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ ἔτους 1867, ὡς παλαιότερου σωζομένου ἐγγράφου.

5. Ἱερά Ἀνδρῶα Κοινοβιακή Μονή Γενεσίου τῆς Θεοτόκου Ἰατροῦ, μέ ἔδραν τό ὄρος Ἄτρος, τῆς Δημοτικῆς Κοινότητος Πόρου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἐλαιοῦ-Πρόννων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα περὶ τό τέλος τοῦ 12ου αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῆς ἀπό 5.4.1761 ἀναφορᾶς, εὐρισκομένης εἰς τό ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας, τοῦ ἀρχεῖου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς καταστραφέντος ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ ἔτους 1994.

6. Ἱερά Ἀνδρῶα Κοινοβιακή Μονή Ὑπεραγίας Θεοτόκου Θεμάτων εἰς τό ὄρος «Ἁγία Δυνατή», μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἁγίας Εὐφημίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πυλάρων, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα περὶ τό τέλος τοῦ 12ου αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 183/12.7.1864 σωζομένου ἐγγράφου, διατηρουμένου εἰς τό ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

7. Ἱερά Ἀνδρῶα Κοινοβιακή Μονή Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς θέσιν «Ἀγρίθια», μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Σάμης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σάμης, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ 18ου αἰῶνος, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ Προϋπολογισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἔτους 1869, ὡς παλαιότερου σωζομένου ἐγγράφου, εὐρισκομένου εἰς τό ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

8. Ἱερά Ἀνδρῶα Κοινοβιακή Μονή Ὑπεραγίας Θεοτόκου Σισσίων, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Βηλαχάτων Εἰκοσιμίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λειβαθοῦ, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα περὶ τόν 13ον αἰῶνα, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 732/16.7.1834 ἐγγράφου τῆς «Γενικῆς Ἐπισκοπικῆς Ἐπιτροπῆς Κεφαλληνίας», τό ὁποῖον εὐρίσκεται εἰς τό ἀρχεῖον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, μή ὑπαρχόντων παλαιότερων ἐξ αἰτίας τῶν καταστρεπτικῶν σεισμῶν τοῦ ἔτους 1953.

9. Ἱερά Ἀνδρῶα Κοινοβιακή Μονή Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Κηπουραίων, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Καμιναράτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλικῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα τόν 16ον αἰῶνα καί ἐπανιδρυθεῖσα τό ἔτος 1759, ὡς ἐμφαί-

νεται ἐκ τοῦ σωζομένου ἀρχεῖο ἀρχεῖο τοῦ ἱερᾶς Μονῆς, τοῦ φυλασσομένου εἰς τὰ Γενικά Ἀρχεῖα τοῦ Κράτους (Ἀρχεῖα Νομοῦ Κεφαλληνίας).

10. Ἱερά Ἀνδρῶν Κοινοβιακή Μονή Γενεσίου τῆς Θεοτόκου χωρίου Λάμια-Δειλινάτων, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δειλινάτων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλικῆς, τοῦ Δήμου Κεφαλληνίας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Κεφαλληνίας, τῆς Περιφέρειας Ἰονίων Νήσων, ἰδρυθεῖσα ἐπί Βενετοκρατίας, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 902/941/8.11.1937 ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Κε-

φαλληνίας, ὡς παλαιότερου σωζομένου ἐγγράφου, εὑρισκομένου εἰς τό ἀρχεῖο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας.

Ἡ παροῦσα Διαπιστωτική Πράξις νά δημοσιευθῆ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7ῃ Σεπτεμβρίου 2016

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Αριθμ. 2709/2182/13.10.2016

Κανονισμός 293/2016

Περί διοικήσεως καί διαχειρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος
Παναγίας Ἐλευθερωτρίας Κοκκιναρᾶ Κηφισιάς,
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1. τὰ ἄρθρα 29 παραγρ. 2 καί 59 παραγρ. 2 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Α' 146), καί τό ἄρθρο 68 παρ. 1, ὑποπαρ. 5α' τοῦ ν. 4235/2014,

2. τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρός τό χριστεπώνυμον Πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπό τὰς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς ἱεροῦς Κανόνας καί τοὺς νόμους τοῦ Κράτους,

3. τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς, ποιμαντικὰς καί πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ,

4. τήν ὑπ' ἀριθμ. 293/19.5.2016 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ κ. Κυρίλλου,

5. τήν ἀπό 4.7.2016 Γνωμοδότησιν τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

6. τήν ἀπό 7.9.2016 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου

7. τήν ἀπό 7.10.2016 Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας

Ἀποφασίζει

Ἐγκρίνει τόν Κανονισμόν ἀριθ. 293/2016, ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός 293/2016

«Περί διοικήσεως καί διαχειρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος Παναγίας Ἐλευθερωτρίας Κοκκιναρᾶ Κηφισιάς, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ»

Ἄρθρον 1

1. Ὁ Ἱερός Ναός Παναγίας Ἐλευθερωτρίας, κείμενος εἰς τήν περιοχὴν Κοκκιναρᾶ τοῦ Δήμου Κηφισίας, θεθειμένος ἔκπαλαι εἰς τήν δημόσιαν ἱατρείαν, καί καταστάς Ἱερόν Προσκύνημα ὑπό τήν ἐπωνυμίαν «Ἱερόν Προσκύνημα Παναγίας Ἐλευθερωτρίας Κοκκιναρᾶ Κηφισιάς»,

διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20/1971 Κανονιστικῆς διατάξεως (ΦΕΚ Α' 243), ἀποτελεῖ Νομικόν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, κατὰ τήν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 1 παρ. 4 τοῦ Νόμου 590/1977, καί διοικεῖται σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

2. Τό Ἱερόν Προσκύνημα ἔχει κυκλικήν σφραγίδα, φέρουσα περίξ τόν τίτλον «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ, ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ», εἰς ἐσώτερον κύκλον τόν τίτλον: «ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΡΙΑΣ ΚΟΚΚΙΝΑΡΑ ΚΗΦΙΣΙΑΣ» καί εἰς τό κέντρον γραμμικήν παρὰσασιν τῆς Παναγίας Ἐλευθερωτρίας.

Ἄρθρον 2

Σκοπός τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος Παναγίας Ἐλευθερωτρίας Κοκκιναρᾶ Κηφισιάς εἶναι ἡ ἐνίσχυσις καί προαγωγή τοῦ φιλιανθρωπικοῦ, πολιτιστικοῦ καί ἐν γένει ποιμαντικοῦ καί ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ.

Ἄρθρον 3

Μέσα πρός ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ εἶναι ἐνδεικτικῶς: α) ἡ ἀνελλιπής τέλεισις τῶν Ἀγίων Μυστηρίων καί τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, κατὰ τήν τάξιν καί παράδοσιν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, β) ἡ πραγματοποιήσις κηρυγμάτων, ὁμιλιῶν πνευματικοῦ περιεχομένου καί συναφῶν ἐκδηλώσεων.

Ἄρθρον 4

1. Τό Ἱερόν Προσκύνημα τελεῖ ὑπό τήν ἄμεσον ἐποπείαν καί τόν ἔλεγχον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ καί διοικεῖται ὑπό πενταμελοῦς Διοικητικῆς-Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς.

2. Τήν Διοικητικῆν-Διαχειριστικῆν Ἐπιτροπήν ἀπαρτίζουν: ὁ ἐκάστοτε Μητροπολίτης Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὁρωποῦ, ὡς Πρόεδρος, καί τέσσερις (4) Κληρικοί ἢ λαϊκοὶ ἄνδρες ἢ γυναῖκες μέ τοὺς ἀναπληρωματικούς των. Ὁ εἰς ἐκ τῶν Κληρικῶν ὀρίζεται, μέ Πρᾶξιν τοῦ Προέδρου, ἀντιπρόεδρος τῆς Διοικητικῆς - Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς καί ἀπουσιάζοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, προεδρεύει εἰς τὰς συνεδριάσεις αὐτῆς.

3. Τά τέσσαρα (4) τακτικά μέ τά ισάριθμα αναπληρωματικά μέλη τῆς Διοικητικῆς-Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς διορίζονται μέ ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ ἐπί τριετεί θτεία. Τό ἀξίωμά τους εἶναι τιμητικόν καί ἄμισθον καί δύνανται νά ἐπαναδιορισθοῦν εἰς αὐτό.

4. Ἡ Διοικητική-Διαχειριστική Ἐπιτροπή εὐρίσκειται εἰς ἀπαρτίαν παρόντων τριῶν τουλάχιστον μελῶν, αἱ δέ ἀποφάσεις τῆς λαμβάνονται κατά πλειοψηφίαν τῶν παρόντων. Ἐν περιπτώσει ἰσοψηφίας ὑπερισχύει ἡ ψήφος τοῦ Προέδρου.

5. Αἱ πράξεις τῆς Διοικητικῆς-Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπόκεινται εἰς τήν ἔγκρισιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ.

ἄρθρον 5

1. Ἐντός εικοσαήμερου ἀπό τῆς κοινοποιήσεως τοῦ ἐγγράφου διορισμοῦ, ἡ Διοικητική-Διαχειριστική Ἐπιτροπή συνέρχεται εἰς συνεδρίασιν καί ἐκλέγει τόν ταμίαν καί τόν γραμματέα.

2. Ἡ Διοικητική-Διαχειριστική Ἐπιτροπή συνεδριάζει τακτικῶς μέν ἅπαξ τοῦ μηνός, εἰς ἡμέραν καί ὥραν ὀριζομένην ὑπό τοῦ Προέδρου, ἐκτάκτως δέ, ὅταν παραστῆ ἀνάγκη, εἰς τά Γραφεῖα τοῦ Προσκυνήματος ἢ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

3. Ἡ λειτουργία τῆς Διοικητικῆς-Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς διέπεται ἀπό τās περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίῶν τῶν ἐνοριακῶν Ἱερῶν Ναῶν ἰσχυοῦσας διατάξεις, ἰδιαίτερος δέ τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπ' ἀριθμ. 8/1979 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καί Ἐνοριῶν», ἀναλογικῶς ἐφαρμοζομένων.

ἄρθρον 6

Ἡ Διοικητική-Διαχειριστική Ἐπιτροπή ἔχει τās ἐξῆς ἀρμοδιότητας:

α) Μεριμνᾷ διὰ τήν διοίκησιν καί χρηστήν διαχείρισιν τῶν ἐσόδων καί τῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος.

β) Καταρτίζει τόν ἐτήσιον προϋπολογισμόν καί ἀπολογισμόν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει πρὸς ἔγκρισιν εἰς τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον.

γ) Ἐφαρμόζει τόν ἐγκεκριμένον προϋπολογισμόν, τοῦ ταμίου ἐνεργοῦντος τās σχετικᾶς πληρωμάς, ἐνῶ ἀποφασίζει περὶ τῆς διαθέσεως τῶν πλεονασμάτων, καθ' ὑπόδειξιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, ὑπέρ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ πολιτιστικοῦ, τοῦ φιλανθρωπικοῦ καί ἐν γένει ποιμαντικοῦ καί ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ.

δ) Τηρεῖ τās ἀπαιτούμενα διοικητικά καί διαχειριστικά βιβλία (Πρωτοκόλλου, Πράξεων Διοικητικῆς-Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, Ταμείου, Κτηματολογίου, στελεχῶν ἀποδείξεων εἰσπράξεων καί πληρωμῶν, κ.λπ.), τās ὁποῖα προηγουμένως θεωροῦνται ἀρμοδίως ὑπό τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

ε) Ἀποφασίζει τήν πρόσληψιν, τήν ἀπόλυσιν καί τās μεταβολῆς τοῦ μὴ κληρικοῦ προσωπικοῦ, τοῦ ἀναγκαίου διὰ τήν ἀπόσκοπον καί ἀρτίαν λειτουργίαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος.

στ) Ἀποφασίζει διὰ τās σχετικά πρὸς τήν συντήρησιν καί καλὴν λειτουργίαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος ὡς καί δι' οἰονδήποτε ἀναφυόμενον ζήτημα.

ἄρθρον 7

1. Ὁ ταμίης τῆς Διοικητικῆς-Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἐφ' ὅσον δέν ὀρίζει ἄλλως ὁ παρῶν Κανονισμός ἢ ἡ Διοικητική-Διαχειριστική Ἐπιτροπή, εἶναι ἀρμόδιος νά ἐκτελεῖ τās ἀποφάσεις τῆς Δ.Δ.Ε. περὶ διαχειρίσεως τῆς περιουσίας τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος, νά καταθέτει εἰς τοὺς τραπεζικοὺς λογαριασμοὺς τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος τήν χρηματικὴν περιουσίαν τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος καί νά ἐνημερώνεται γιὰ τήν κίνησιν τῶν λογαριασμῶν αὐτῶν.

2. Ὁ γραμματεὺς τῆς Διοικητικῆς-Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς τηρεῖ τās πρακτικᾶς συνεδριάσεως αὐτῆς, ὡς καί ἅπαντα τās βιβλία καί στοιχεῖα μέ τήν συμβατικὴν τους μορφή ἢ μέ τή μορφή ἠλεκτρονικοῦ ἀρχείου, τηρεῖ τό σχετικόν πρωτόκολλον, διεξάγει ἅπασαν τήν ἀλληλογραφίαν καί φυλάσσει τό ἀρχεῖον καί τήν σφραγίδα τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος.

ἄρθρον 8

Τό Ἱερόν Προσκύνημα τηρεῖ τās ἐξῆς βιβλία καί στοιχεῖα, εἴτε εἰς συμβατικὴν μορφήν εἴτε εἰς μορφήν ἠλεκτρονικοῦ ἀρχείου, θεωρημένα ἀπό τήν Ἱεράν Μητρόπολιν Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ:

α) Βιβλίον Πρωτοκόλλου εἰσερχομένων καί ἐξερχομένων ἐγγράφων

β) Βιβλίον Πρακτικῶν Συνεδριάσεων τῆς Διοικητικῆς Διαχειριστικῆς ἐπιτροπῆς

γ) Βιβλίον Ταμείου

δ) Βιβλίον Λογαριασμῶν Καθολικοῦ

ε) Γραμμάτια Εἰσπράξεων, διπλότυπα

στ) Ἐντάλματα Πληρωμῶν, διπλότυπα

ζ) Βιβλίον κτηματολογίου διὰ τās ἀκίνητα περιουσιακά στοιχεῖα τοῦ Ἱ. Προσκυνήματος

η) Βιβλίον κινητῶν πραγμάτων (ἐπίπλων, σκευῶν κ.ἄ.)

Τό Ἱερόν Προσκύνημα τηρεῖ καί ἄλλα βιβλία, τās ὁποῖα κρῖνονται ὑπό τῆς Διοικητικῆς-Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς ἀπαραίτητα διὰ τήν λειτουργίαν του.

~ Άρθρον 9

Τό Νομικόν Πρόσωπον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος ἐκπροσωπεῖται ἐνώπιον τῶν Δικαστηρίων καί πάσης ἀλλῆλης ἀρχῆς ὑπό τοῦ Προέδρου τῆς Διοικητικῆς-Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς ἢ ἀπό ἄλλο μέλος αὐτῆς, ρητῶς ὀριζομένου δι' ἀποφάσεως αὐτῆς.

~ Άρθρον 10

Πόροι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἐλευθερωτρίας Κοκκιναρᾶ Κηφισιάς τυγχάνουν:

- α) αἱ ἐκ κηροπωλησίας καί ἱεροπραξιῶν εἰσπράξεις,
- β) αἱ δωρεαί (χρηματικά καί εἰς εἶδος), κληρονομία, κληροδοσία καί ἀφιερώσεις τῶν πιστῶν,
- γ) μισθώματα ἐξ ἀκινήτων,
- δ) ἔσοδα ἐξ ἐκποιήσεως τιμητῶν, ἐλαίου κ.λπ. ὑπό τοὺς ὅρους τῶν σχετικῶν Κανονισμῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
- ε) τυχόν ἐπιχορηγήσεις ὑπό τοῦ Δημοσίου, Νομικῶν Προσώπων, χρηματοπιστωτικῶν ἰδρυμάτων, ὀργανισμῶν κλπ., ὑπό τοὺς ὅρους τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί Νόμων τοῦ κράτους, καί
- στ) πᾶσα ἄλλη πρῶσοδος ἐκ νομίμου καί χρηστῆς πηγῆς.

~ Άρθρον 11

Αἱ δαπάναι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος προβλέπονται δι' ἀναγραφῆς τῶν σχετικῶν κονδυλίων εἰς τὸν ἐτήσιον προϋπολογισμόν. Ἡ ἀναθεώρησις των κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διαχειριστικοῦ ἔτους ἐπιτρέπεται μετὰ ἀπό ἡτιολογημένην ἀπόφασιν τῆς Διοικητικῆς - Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς καί ἐγκρισιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ.

~ Άρθρον 12

Τά ἔσοδα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος διατίθενται μετὰ ἀπό σχετικὴν ἀπόφασιν τῆς Διοικητικῆς - Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, συμφώνως πρὸς τὸν ἐγκεκριμένον ὑπό τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου προϋπολογισμόν, ἰδίως διὰ τοὺς κάτωθι σκοπούς:

- α) διὰ τὴν συντήρησιν, τὸν ἐξοπλισμόν καί ἐξωραϊσμόν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Προσκυνήματος
- β) διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῆς κινητῆς καί ἀκινήτου περιουσίας αὐτοῦ
- γ) διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος
- δ) διὰ τὴν καταβολὴν τῶν νομίμων εἰσφορῶν
- ε) διὰ τὴν πραγμάτων τῶν εἰς τὸ ἄρθρον 2 τοῦ παρόντος ἀναγραφόμενων σκοπῶν, εἰς ποσοστὸν ὀριζόμενον δι' ἀποφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου.

~ Άρθρον 13

1. Τά τυχόν μὴ προβλεπόμενα εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν ζητήματα ρυθμίζονται δι' ἀναλόγου ἐφαρμογῆς τῶν ἀντιστοίχων διατάξεων τῶν ἐκκλησιαστικῶν Κανονισμῶν.

2. Ὁ παρῶν Κανονισμός τροποποιεῖται μετὰ ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ἐγκρισιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μετὰ ἀπό σχετικὴν ἀπόφασιν - πρότασιν τῆς Διοικητικῆς - Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, ὑποβαλλομένην πρὸς ἐγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ, καί θά τελεῖ σέ ἰσχύ ἀπό τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

~ Άρθρον 14

1. Τό Ἱερόν Προσκύνημα καταργεῖται δι' ἀποφάσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἐγκρινομένης ὑπό τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπεὶ ἀπό σχετικὴ ἐισήγησιν τῆς Διοικητικῆς-Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, εἰδικῶς συγκαλουμένης, ὑπό τὴν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, ὑποβαλλομένη πρὸς ἐγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ, καί θά τελεῖ σέ ἰσχύ ἀπό τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί εἰς τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

2. Μετὰ τὴν κατάργησιν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος ἅπασα ἡ περιουσία αὐτοῦ περιέρχεται στό Νομικὸ Πρόσωπο τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ.

~ Άρθρον 15

Μεταβατικά διατάξεις

1. Τό ὑπηρετοῦν εἰς τὸ Ἱερόν Προσκύνημα κατὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος μὴ κληρικῶν προσωπικῶν δέν θίγεται ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος, ἀλλὰ παραμένει ἕκαστος εἰς ἣν κέκτεται θέσιν, τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ λογιζομένης ὡς συνεχοῦς.

2. Ἡ πρώτη θτεία τῶν μελῶν τῆς Διοικητικῆς-Διαχειριστικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θά διορισθῆ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ θά λήξει μετὰ τὴν λήξιν τῆς θτείας τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων.

~ Άρθρον 16

1. Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχει ἀπό τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ παρῶν Κανονισμός δημοσιεύεται καί εἰς τὸ ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

2. Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, καταργεῖται ἡ ὑπ' ἀριθμ. 20/1971 Κανονιστικὴ Διάταξις «Περί διοικήσεως καί διαχειρίσεως τοῦ Ἱεροῦ

Προσκυνήματος Παναγίας Ἐλευθερωτρίας (Κοκκιναρᾶ)
Κηφισίας» (ΦΕΚ Α΄ 243/29.11.1971).

ἄρθρον 17

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δέν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καί Ὠρωποῦ.

Ὁ παρὼν Κανονισμός νά δημοσιευθεῖ στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί στό ἐπίσημο δελτίο «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἀθῆναι, 7 Ὀκτωβρίου 2016

Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Αριθμ. 2514/2183/13.10.2016

Κανονισμός αναθέσεως και έκτελέσεως
παρά της Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Ἄλμυροῦ
καί τῶν ὑπαγομένων σέ αὐτήν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων
συμβάσεων ἔργων, μελετῶν και παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν:

1. τὰ ἄρθρα 29 παραγρ. 2 και 46 παραγρ. 2 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» (Α' 146), και τὸ ἄρθρο 68 παρ. 1, ὑποπαρ. 5α' τοῦ Ν. 4235/2014,

2. Τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, οἱ ὁποῖες ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς Εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς ἱεροῦς Κανόνες και τοὺς νόμους τοῦ Κράτους,

3. τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς, ποιμαντικὰς και πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Ἄλμυροῦ,

4. τὴν 743/30.5.2016 Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος και Ἄλμυροῦ κ. Ἰγνατίου,

5. τὴν ἀπὸ 20.7.2016 Γνωμοδότησιν τῆς Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος και

6. Τὴν ἀπὸ 7.9.2016 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου

Ἀποφασίζει

καθορίζει τὸν τρόπο ἀναθέσεως, ἐκπονήσεως και διενεργείας ἔργων, μελετῶν, προμηθειῶν και ὑπηρεσιῶν παρά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Ἄλμυροῦ και τῶν ὑπαγομένων εἰς αὐτὴν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων, ὡς ἑξῆς:

Κανονισμός ἀναθέσεως και ἐκτελέσεως
παρά τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος
και Ἄλμυροῦ και τῶν ὑπαγομένων σέ αὐτὴν
ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων συμβάσεων
ἔργων, μελετῶν και παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'
ΓΕΝΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Ἄρθρον 1

Ἀντικείμενον τοῦ Κανονισμοῦ

1. Ἀντικείμενον τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἀποτελεῖ ὁ καθορισμός τῶν ὄρων και προϋποθέσεων, κατὰ τοὺς ὁποῖους ἀνατίθενται, συνάπτονται και ἐκτελοῦνται αἱ

συμβάσεις ἔργων, μελετῶν και παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὁποῖας ἀναθέτει τὸ νομικὸν πρόσωπον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Ἄλμυροῦ, οἱ Ἱεροὶ Ναοί, αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ και τὰ ὑπόλοιπα ὑπαγόμενα εἰς αὐτὴν ἐκκλησιαστικὰ νομικὰ πρόσωπα.

2. Περί τοῦ ὀρισμοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου ἰσχύουν οἱ ὀρισμοὶ τοῦ Κανονισμοῦ 55/1974 (ΦΕΚ Α' 185/-1.7.1974).

3. «Μελέτη ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου» εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα συστηματικῆς και ἀναλυτικῆς ἐπιστημονικῆς και τεχνικῆς ἐργασίας και ἐρεύνης, πού ἀποβλέπει εἰς τὴν παραγωγὴν ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου ἢ εἰς τὴν ἐπέμβασιν ἐπὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου ἢ εἰς τὸν σχεδιασμόν και τὴν ἀπεικόνισιν ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου ἢ εἰς τὸν σχεδιασμόν ἔργου διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῆς περιουσίας. Ἡ μελέτη ἔχει τὴν ἔκτασιν και τὸ βάθος πού καθορίζεται μέ τὴν σύμβασιν ἀναθέσεώς της, ἀπεικονίζεται δέ και παραδίδεται εἰς τὴν Ἀναθέτουσαν Ἀρχὴν μέ συγκεκριμένην συμπεφωνημένην μορφήν.

4. «Σύμβασις παροχῆς ὑπηρεσιῶν συναφῶν μέ ἐκκλησιαστικὰ ἔργα» εἶναι ἡ σύμβασις εἰς τὴν ὁποῖαν ἡ παροχὴ τοῦ ἀναδόχου συνίσταται εἰς τὴν προσφορὰν γνώσεων και ἱκανοτήτων, διὰ τῆς διαθέσεως κυρίως συγκεκριμένου ἐπιστημονικοῦ προσωπικοῦ και ἄλλων μέσων δι' ὠρισμένον χρονικὸν διάστημα, πού προσδιορίζεται εἴτε ἡμερολογιακῶς εἴτε ἐν συναρτήσει μέ ὠρισμένον γεγονός τῆς διαδικασίας παραγωγῆς ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου.

Ὡς συμβάσεις παροχῆς ὑπηρεσιῶν νοοῦνται ἰδίως αἱ συμβάσεις:

α'. Διὰ τὴν σύνταξιν τῶν τευχῶν διαγωνισμοῦ ἀναθέσεως μελέτης ἢ ὑπηρεσίας.

β'. Διὰ τὸν ἔλεγχον και τὴν ἐπίβλεψιν ἔργου ἢ μελέτης.

γ'. Διὰ τὴν ὑποστήριξιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος και Ἄλμυροῦ ἢ τῶν ὑπαγομένων εἰς αὐτὴν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων εἴτε κατὰ τὴν διαδικασίαν ἀναθέσεως συμβάσεως μελέτης, ἔργου ἢ ὑπηρεσίας, εἴτε εἰς τὴν ἐπίβλεψιν ἢ τὸν ἔλεγχον μελέτης εἴτε εἰς τὴν διοίκησιν ἢ ἐπίβλεψιν ἢ ἔλεγχον ἔργου.

5. Ἐν περιπτώσει ἀμφισβητήσεως περὶ τὸν χαρακτηρισμὸν ἔργου τινός ὡς καλλιτεχνικοῦ ἀποφαίνεται ἐν ὄλο-

μελεία ή Καλλιτεχνική Έπιτροπή της Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος.

6. Έκαστον τών έργων περιλαμβάνει τήν έκπόνησιν τής μελέτης καί τήν εκτέλεσιν τής κατασκευής του.

7. Τά έργα, αι μελέται καί αι παροχαί συναφών υπηρεσιών διά τήν ανάπτυξιν καί αξιοποίησιν τής περιουσίας τής ΙΜΔ καί τών υπαγομένων εις αυτήν εκκλησιαστικών νομικών προσώπων, δέν αποτελοῦν «δημόσια έργα» ἢ «διοικητικές συμβάσεις έργων ἢ μελετών» ἢ «δημόσιες συμβάσεις έργων» ἢ «δημόσιες συμβάσεις μελετών» κατὰ τήν ἔννοιαν τής σχετικῆς νομοθεσίας (ν. 3669/2008 ν. 3316/2005. π.δ. 60/2007, π.δ. 59/2007), καθ' ὅσον ἡ Ίερά Μητρόπολις Δημητριάδος καί τά υπαγόμενα εις αυτήν εκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα δέν συνιστοῦν «ὄργανοῦς δημοσίου δικαίου» κατὰ τήν ἔννοιαν τών ὁδηγιῶν 2004/17/ΕΚ ἢ 2004/18/ΕΚ. Ὅμοίως καί αι ρυθμιζόμεναι διά τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ συμβάσεις δέν υπόκεινται εις τās προβλεπομένης διά τά νομικά πρόσωπα τής Γενικῆς Κυβερνήσεως καί τοῦ Δημοσίου Τομέως διαδικασίας προσυμβατικοῦ ἐλέγχου (ἄρθρον 68 παρ. 3 τοῦ Ν. 4235/2014).

ἄρθρον 2

Πεδίον Ἐφαρμογῆς

1. Ὁ παρών Κανονισμός ἐφαρμόζεται ἐφ' ὅλων τών συναπομένων ὑπό τοῦ νομικοῦ προσώπου τής Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἀθμυροῦ καί τών υπαγομένων σέ αυτήν εκκλησιαστικών νομικών προσώπων τοῦ ἄρθρου 1 παρ 4 τοῦ Ν. 590/1977 συμβάσεων έργων καί μελετών εις τό πλῆσιον τής δραστηριότητός τους.

2. Ὁ παρών Κανονισμός ἐφαρμόζεται καί ὅταν ἡ ὑπό σύναψιν σύμβασις ἔργου ἔχει ταυτοχρόνως ὡς ἀντικείμενον καί τήν διενέργειαν προμηθείας ἢ τήν παροχήν υπηρεσίας ἢ τήν έκπόνησιν μελέτης, ἐφ' ὅσον ἡ προϋπολογιζομένη ἀξία τοῦ ἔργου ὑπερβαίνει τήν προϋπολογιζομένην ἀξίαν τής περιλαμβανομένης ἐν τῇ συμβάσει προμηθείας ἢ υπηρεσίας ἢ μελέτης.

3. Διά τό ὕψος τοῦ ποσοῦ τών προϋπολογισμῶν τών έργων, μελετών ἢ παροχῆς συναφών υπηρεσιῶν πού καταλαμβάνονται ἀπό τόν παρόντα Κανονισμόν δέν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὁ Φ.Π.Α. ἢ ἄλλος τυχόν προβλεφθεσόμενος φόρος ἢ αι ἀναθεωρήσεις.

ἄρθρον 3

Συμβάσεις μέ εκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα καί μέ νομικά πρόσωπα τοῦ δημοσίου τομέως

Ἡ Ίερά Μητρόπολις Δημητριάδος καί τά υπαγόμενα εις αυτήν εκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα δύνανται, ἀνεξαρτήτως ὕψους προϋπολογισμοῦ, νά ἀναθέτουν ἀπ' εὐθείας συμβάσεις έργων, μελετών καί παροχῆς συναφών υπηρεσιῶν καί νά συνάπτουν προγραμματικές συμβάσεις διά τήν εκτέλεσιν έργων ἢ μελετών μέ ἑτέρας

εκκλησιαστικές Ἀναθετούσας Ἀρχάς (ν.π.δ.δ ἢ ν.π.ι.δ.), ὡς καί μέ νομικά πρόσωπα, εις τά ὁποῖα ἡ Ίερά Μητρόπολις Δημητριάδος ἀσκεῖ ἀμέσως ἢ ἐμμέσως καθοριστικήν ἐπιρροήν λόγῳ τής κυριότητος ἢ τής χρηματοδοτικῆς τῆς ἐπιρροῆς, καθὼς καί μέ τό Ἑλληνικόν Δημόσιον, Ν.Π.Δ.Δ. ἢ Ο.Τ.Α. καί ἐν γένει μέ νομικά πρόσωπα τοῦ δημοσίου τομέως.

ἄρθρον 4

Ὅργανα - ἔννοιαι - ὀρισμοί

1. Αἱ ἀποφάσεις διά τήν δημοπράτησιν καί ἀνάθεσιν συμβάσεως μελέτης ἢ ἔργου ἢ παροχῆς συναφών υπηρεσιῶν τής Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἀθμυροῦ λαμβάνονται ἀπό τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον, ἐνώ αι ἀποφάσεις διά τήν δημοπράτησιν καί ἀνάθεσιν συμβάσεως μελέτης ἢ ἔργου ἢ παροχῆς συναφών υπηρεσιῶν παρά υπαγομένου εις τήν Ίεράν Μητρόπολιν Δημητριάδος εκκλησιαστικοῦ νομικοῦ προσώπου λαμβάνονται ἀπό τό οικεῖον Ἐκκλησιαστικόν Συμβούλιον ἢ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἢ ἀπό τό κατά περίπτωσιν ὄργανον διοικήσεως καί ἐγκρίνονται ἀπό τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον.

2. Ὡς «Κύριος τοῦ ἔργου» καί «Ἐργοδότης» ὀρίζεται ἡ Ίερά Μητρόπολις Δημητριάδος ἢ τό υπαγόμενον εις αυτήν εκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον.

4. Ὡς «Ἀναθέτουσα Ἀρχή» ὀρίζεται τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον ἢ τό οικεῖον Ἐκκλησιαστικόν Συμβούλιον ἢ Ἡγουμενοσυμβούλιον ἢ τό κατά περίπτωσιν ὄργανον διοικήσεως.

5. Ὡς «Προϊσταμένη Ἀρχή» διά πᾶν ἔργον, μελέτην καί παροχήν συναφών υπηρεσιῶν τής Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἀθμυροῦ ἢ υπαγομένου εις αυτήν εκκλησιαστικοῦ νομικοῦ προσώπου εἶναι τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον.

6. Ὡς «Διευθύνουσα καί Ἐπιβλέπουσα Ὑπηρεσία» ὀρίζεται ἡ Τεχνική Ὑπηρεσία τής Ίερās Μητροπόλεως Δημητριάδος. Ἡ ἐν λόγῳ Ὑπηρεσία στελεχώνεται μέ μονίμους ὑπαλλήλους ἢ μέ ὑπαλλήλους ἐπί σχέσει ἐργασίας ἀορίστου ἢ ὀρισμένου χρόνου καί μέ ἐπί συμβάσει ἔργου ἢ ἐντολῆς. Τά στελέχη τῆς Ὑπηρεσίας ταύτης ἀσκοῦν ἐκτός τών ἄλλων καί καθήκοντα ἐπιβλέποντος Μηχανικοῦ κατ' ἀνάθεσιν.

7. Ὡς «Τεχνικόν Συμβούλιον» ὀρίζεται τό Τεχνικόν Συμβούλιον τής ΙΜΔ.

8. Ἐπί τών αἰτήσεων θεραπείας ἐργοληπτῶν, μελετητῶν καί παρόχων συναφών υπηρεσιῶν διά συμβάσεις τῆς Μητροπόλεως Δημητριάδος ἢ τών υπαγομένων εις αυτήν εκκλησιαστικών νομικών προσώπων ἀποφαίνεται τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον, κατόπιν γνωμοδοτήσεως τοῦ Τεχνικοῦ Συμβουλίου.

9. Ἐπί τών ἐνστάσεων ἐργοληπτῶν, μελετητῶν καί παρόχων συναφών υπηρεσιῶν διά συμβάσεις τῆς ΙΜΔ ἢ

τών υπαγομένων εις αὐτὴν νομικῶν προσώπων ἀποφαίνεται τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον.

ἄρθρον 5

Κατασκευὴ ἔργων καὶ ἐκπόνησις μελετῶν

1. Τὰ ἔργα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ἢ τῶν υπαγομένων εις αὐτὴν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων κατασκευάζονται βάσει σχετικῆς μελέτης, ἀναλόγως τῆς φύσεως τοῦ ἔργου:

α'. Εἴτε ἀπὸ ἐργοληπτικὰς ἐπιχειρήσεις, εἴτε ἀπὸ ἐμπειροτέχνων, εἴτε ἀπὸ εἰδικούς τεχνίτας, εἴτε ἀπὸ εἰδικούς περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ καλλιτέχνων.

β'. Ἀπὸ τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Δημητριάδος ἢ υπαγόμενο εις αὐτὴν ἐκκλησιαστικὸν νομικὸν πρόσωπον μὲ ἀυτεπιστάσιαν μὲ προσωπικὸν πού εἴτε ὑπάρχει εἴτε κατὰ περίπτωσιν προσλαμβάνεται καὶ ἀμείβεται ἀπὸ τὰς πιστώσεις τοῦ ἔργου.

2. Αἱ μελέται τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ τῶν υπαγομένων εις αὐτὴν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων ἐκπονοῦνται εἴτε ἀπὸ τὴν Τεχνικὴν Ὑπηρεσίαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ εἴτε ἀπὸ ιδιῶτας μελετητὰς, εἴτε ἀπὸ ἐταιρείας ἢ γραφεῖα μελετῶν.

3. Συναφεῖς ὑπηρεσίαι παρέχονται εις τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Δημητριάδος ἢ εις τὰ υπαγόμενα εις αὐτὴν ἐκκλησιαστικὰ νομικὰ πρόσωπα εἴτε ἀπὸ ιδιῶτας εἴτε ἀπὸ ἐταιρείας ἢ γραφεῖα παροχῆς ὑπηρεσιῶν πού ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιστημονικὴν γνῶσιν καὶ τὸ ἀνεγνωρισμένον ἀπὸ τὸ δίκαιον τῆς ἐπαγγελματικῆς τῶν ἔδρας δικαίωμα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΙ ΑΝΑΘΕΣΕΩΣ

ἄρθρον 6

Ἐπιλογὴ διαδικασίας ἀναθέσεως

1. Ἡ ἀνάθεσις συμβάσεων ἔργων ἢ μελετῶν ἢ παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν μὲ προϋπολογισμόν ἀνώτερον τῶν ἑκατὸν πενήντα χιλιάδων εὐρώ (150.000,00 €) δύναται νὰ γίνῃ κατὰ περίπτωσιν μὲ μίαν ἀπὸ τὰς κατωτέρω διαδικασίας:

- α'. ἀνοικτοῦ διαγωνισμοῦ
- β'. κλειστοῦ διαγωνισμοῦ
- γ'. διαπραγματεύσεων
- δ'. ἀνταγωνιστικοῦ διαλόγου
- ε'. προεπιλογῆς ἀναδόχου

2. Διὰ τὴν ἀνάθεσιν συμβάσεων ἔργων ἢ μελετῶν ἢ παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν, τῶν ὁποίων ὁ προϋπολογισμὸς δαπάνης εἶναι κατώτερος ἢ ἴσος τῶν ἑκατὸν πενήντα χιλιάδων εὐρώ (150.000,00 €) εἶναι δυνατόν, ἐπιπλέον τῶν ἀνωτέρω, νὰ ἐπιλέγεται κατὰ περίπτωσιν καὶ μία ἐκ τῶν κάτωθι διαδικασιῶν:

α'. προχείρου διαγωνισμοῦ

β'. διαπραγματεύσεων

ἄρθρον 7

Ὅρισμοί Διαδικασιῶν

ἀνοικτοῦ, κλειστοῦ διαγωνισμοῦ,
διαπραγματεύσεων, ἀνταγωνιστικοῦ
διαλόγου

1. Διαδικασία ἀνοικτοῦ διαγωνισμοῦ εἶναι ἡ διαδικασία, εις τὸ πλῆσιον τῆς ὁποίας κάθε ἐνδιαφερόμενος οικονομικὸς φορεὺς δύναται νὰ ὑποβάλλῃ προσφορὰν.

2. Διαδικασία κλειστοῦ διαγωνισμοῦ εἶναι ἡ διαδικασία, εις τὸ πλῆσιον τῆς ὁποίας κάθε οικονομικὸς φορεὺς δύναται νὰ ζητήσῃ νὰ συμμετάσχῃ ἐκδηλώσεων ἐνδιαφέρον, ἀλλῆ μόνον οἱ ὑποψήφιοι πού θὰ κληθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερά Μητρόπολιν Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ ἢ ἀπὸ τὸ υπαγόμενον εις αὐτὴν ἐκκλησιαστικὸν νομικὸν πρόσωπον θὰ δικαιούνται νὰ ὑποβάλῃουν προσφορὰν.

3. Διαδικασία μὲ διαπραγματεύσεις εἶναι ἡ διαδικασία, εις τὸ πλῆσιον τῆς ὁποίας ἡ Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος ἢ τὸ υπαγόμενον εις αὐτὴν ἐκκλησιαστικὸν νομικὸν πρόσωπον διαβουλεύεται μὲ ἓνα ἢ περισσοτέρους οικονομικοὺς φορεῖς τῆς ἐπιλογῆς του καὶ διαπραγματεύεται τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως μὲ ἓνα ἢ περισσοτέρους ἀπὸ αὐτοὺς.

4. Ἀνταγωνιστικὸς διάλογος εἶναι ἡ διαδικασία, ἡ ὁποία εἶναι δυνατόν νὰ ἀκολουθηθῇ διὰ πολυπλόκους συμβάσεις. Εἰς τὴν διαδικασίαν τοῦ ἀνταγωνιστικοῦ διαλόγου δύναται νὰ προσφύγῃ ἡ Ἱερά Μητρόπολις Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ ἢ τὸ υπαγόμενον εις αὐτὴν ἐκκλησιαστικὸν νομικὸν πρόσωπον εἰδικῶς εις περίπτωσιν ἰδιαιτέρως πολυπλόκων συμβάσεων, κατ' ἀνάλογον ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ Π.Δ. 60/2007 (κατ' ἀντιστοιχίαν τοῦ ἄρθρου 29 τῆς Ὁδηγίας 2004/18/ΕΚ), ἐφ' ὅσον μὲ ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἢ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου ἢ τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ τοῦ κατὰ περίπτωσιν ὀργάνου διοικήσεως κριθῆ ὅτι ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἀνοικτῆς ἢ τῆς κλειστῆς διαδικασίας δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀνάθεσιν τῆς συμβάσεως. Κατ' αὐτὴν δημοσιεύεται Προκήρυξις, διὰ τῆς ὁποίας γνωστοποιούνται αἱ ἀνάγκαι καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τῆς Ἀναθετοῦσης Ἀρχῆς. Ὅσοι κρίνουν ὅτι δύναται νὰ ἀνταποκριθοῦν ἐκδηλώνουν ἐνδιαφέρον. Ἡ Ἀναθέτουσα Ἀρχὴ ἐπιλέγει ὅσους ἐκ τούτων πληροῦν τὰ προβλεπόμενα ἐκάστοτε εις τὴν Προκήρυξιν κριτήρια ποιοτικῆς ἐπιλογῆς. Ἐν συνεχείᾳ διεξάγει μὲ αὐτοὺς διάλογον, προκειμένου νὰ εὑρεθοῦν μία ἢ περισσοτέροι λύσεις πού θὰ ἠδύναντο νὰ ικανοποιήσουν τὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ ἢ τοῦ κατὰ περίπτωσιν υπαγομένου εις αὐτὴν ἐκκλησιαστικοῦ νομικοῦ προσώπου. Μετὰ τὴν ἐξεύρεσιν τῶν λύσεων κηρύσσεται ἡ λήξις τοῦ

διαλόγου και καθλούνται οι επιλεγέντες υποψήφιοι να υποβάλουν προσφοράν βάσει αυτών.

5. Εις τήν διαδικασίαν μέ προεπιλογήν αναδόχου, κατ' αρχήν δημοσιεύεται Διακήρυξις πρός εκδήλωσιν ενδιαφέροντος. Εις τήν Διακήρυξιν θά αναφέρονται ή πιθανολογουμένη ήμερομηνία, κατά τήν όποίαν όσοι προεπιλεγούν θά κληθούν νά υποβάλουν προσφοράν, ώς επίσης και ή έγγυψις πού πρέπει νά καταθέσουν προκειμένου νά συμμετάσχουν εις τό στάδιον ύποβολήσ τών προσφορών. Ακολουθεί επιλογή τών συμμετασχόντων βάσει τών κριτηρίων πού αναφέρονται εις τήν Διακήρυξιν. Έν συνεχεία, οι προεπιλεγέντες προσκαλούνται νά συμμετάσχουν εις τόν κυρίως διαγωνισμόν και νά καταθέσουν προσφοράν. Διά τήν επιλογήν τής διαδικασίας αυτής προαπαιτείται απόφασις του Μητροπολιτικού Συμβουλίου ή του Έκκλησιαστικού Συμβουλίου ή του Ήγουμενοσυμβουλίου ή του κατά περίπτωσιν όργανου διοικήσεως, έγκεκριμένη από τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον. Η έν λόγω διαδικασία γίνεται κατ' ανάλογον έφαρμογήν του άρθρ. 23 του Ν. 3669/2008.

Άρθρον 8

Διαδικασία Προχείρου διαγωνισμού

1. Πρόχειρος διαγωνισμός είναι ή διαδικασία, εις τό πλαίσιον τής όποίας ή Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος και Άθμυροϋ ή τό ύπαγόμενον εις αυτήν εκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον, μετά από άτυπον έρευναν άγοράς ή μετά από δημοσίευσιν προσκλήσεως ενδιαφέροντος, αναθέτει εις εκείνα τά φυσικά ή νομικά πρόσωπα του άρθρ. 5 του παρόντος Κανονισμού πού θά επιλέξη τήν εκτέλεσιν ώρισμένης συμβάσεως.

2. Η διαδικασία του προχείρου διαγωνισμού διενεργείται ώς έξής:

α'. Η Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος και Άθμυροϋ ή τό ύπαγόμενον εις αυτήν εκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον είτε διενεργεί άτυπον έρευναν άγοράς και άπευθύνεται εις τρεΐς (3) κατ' ελάχιστον ύποψηφίους τής επιλογής του πού δραστηριοποιούνται εις τομείς συναφείς μέ τό δημοπρατούμενον αντικείμενον, από τούς όποίους ζητείται ή ύποβολή προσφοράς, είτε προβαίνει εις δημοσίευσιν προσκλήσεως ενδιαφέροντος και συλλέγει προσφοράς από ενδιαφερομένους.
β'. Έν συνεχεία ή Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος και Άθμυροϋ ή τό ύπαγόμενον εις αυτήν εκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον δικαιούται νά συνάψη σύμβασιν μέ οιονδήποτε από τούς ώς άνω προσφέροντας, είτε βάσει τής προσφοράς του, είτε μετά από περαιτέρω διαπραγματεύσιν ή κατά τούς όρους τής προσκλήσεως ενδιαφέροντος μέ ένα ή περισσότερους από τούς προσφέροντας.

3. Κατ' εξαίρεσιν τών άνωτέρω, εις περίπτωσιν πού ή δαπάνη έργου ή μελέτης ή παροχής συναφών ύπηρεσιών είναι ίση ή κατωτέρα τών πενήντα χιλιάδων ευρώ (50.000,00 €), ή Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος και Άθμυροϋ ή τό ύπαγόμενον εις αυτήν εκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον δύναται νά αναθέση άπ' ευθείας ταύτα εις δραστηριοποιούμενον εις τομείς συναφείς μέ τό αντικείμενον, χωρίς τήν τήρησιν τών διαδικασιών τής παρ. 2.

Άρθρον 9

Διαδικασία διαπραγματεύσεων

(άπ' ευθείας ανάθεσις)

1. Η άπ' ευθείας ανάθεσις ή ό διαγωνισμός μεταξύ περιωρισμένου αριθμού προσκαλουμένων φυσικών ή νομικών προσώπων του άρθρ. 5 του παρόντος Κανονισμού, ώς τρόπος επιλογής αναδόχου διά τήν κατασκευήν έργου ή τήν εκπόνησιν μελέτης ή τήν παροχήν συναφών ύπηρεσιών, επιτρέπεται:

α'. είτε όταν ό προϋπολογισμός του έργου ή τής μελέτης ή τής παροχής συναφών ύπηρεσιών ύπολείπεται τών εκατόν χιλιάδων ευρώ (100.000,00 €),

β'. είτε κατόπιν δημοσιεύσεως σχετικής Προκηρύξεως, ανεξαρτήτως προϋπολογισμού, εις τās κάτωθι περιπτώσεις:

i) όταν κατά τήν διενέργειαν διαγωνισμού αι προσφοραί πού έχουν ύποβληθει είναι άκυροι ή άπαράδεκτοι και ή επανάληψις του διαγωνισμού κρίνεται από τό όργανον πού έχει διακηρύξει τόν διαγωνισμόν άσύμφορος. Εις τήν περίπτωσιν αυτήν οι όροι τής διακηρύξεως του διεξαχθέντος διαγωνισμού επιτρέπεται νά μεταβληθούν κατά τήν άπευθείας ανάθεσιν, μόνον όμως διά νά καταστούν πλέον συμφέροντες διά τήν Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος και Άθμυροϋ ή τό ύπαγόμενον εις αυτήν εκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον,

ii) όταν, εις εξαίρετικās περιπτώσεις, πρόκειται δι' έργα ή μελέτας ή παροχήν συναφών ύπηρεσιών, πού ή φύσις των ή αστάθμητοι παράγοντες δέν επιτρέπουν μίαν προκαταρκτικήν συνοληκήν τιμολόγησιν,

iii) όταν ή φύσις τών έργων ή μελετών ή τής παροχής συναφών ύπηρεσιών δέν παρέχει τήν δυνατότητα διατυπώσεως αυτών μέ ακρίβειαν, ούτως ώστε νά συναφθῆ σύμβασις μέ επιλογήν τής καλύτερας προσφοράς,

γ'. είτε όταν γίνεται διαπραγματεύσιν, χωρίς προηγουμένην δημοσίευσιν προκηρύξεως, ανεξαρτήτως προϋπολογισμού, εις τās κατωτέρω περιπτώσεις:

i) όταν ουδεμία έχει ύποβληθῆ προσφορά ή ουδεμία κατάλληλος προσφορά εις διαγωνισμόν άνοικτόν ή κλειστόν,

- ii) όταν διά λόγους τεχνικούς, καλλιτεχνικούς ή σχετικούς με την προστασίαν αποκλειστικών δικαιωμάτων, ή εκτέλεσις του έργου ή της μελέτης ή της παροχής συναφών υπηρεσιών δύναται νά ανατεθῆ μόνον εἰς συγκεκριμένον πρόσωπον,
- iii) όταν ἡ σύμβασις ἀποτελῆ συνέχειαν ἐνὸς διαγωνισμοῦ ἔργου ἢ μελέτης ἢ παροχής συναφών υπηρεσιῶν καὶ συμφώνως μετὰ τοὺς ἐφαρμοζομένους κανόνες πρέπει αὕτη νά ἀνατεθῆ εἰς τὸν νικητὴν τοῦ διαγωνισμοῦ ἢ εἰς ἓνα ἀπὸ τοὺς νικητὰς,
- iv) ὅταν ἔκτακτος καὶ φανερά κατεπίγουσα ἀνάγκη, αἰτιολογούμενη ἀπὸ τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον ἢ τὸ κατά περιπτώσιν ὄργανον διοικήσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ νομικοῦ προσώπου, καθιστᾷ ἀδύνατον τὴν τήρησιν τῶν διατάξεων πού ἀφοροῦν εἰς τὴν διενέργειαν διαγωνισμοῦ,
- v) ὅταν ὑφίσταται ἀνάγκη συμπληρωματικῶν συμβάσεων ἔργων ἢ μελετῶν πού δὲν περιλαμβάνονται μὲν εἰς τὴν ἀρχικὴν σύμβασιν, ἀλλ' εἶναι ἀναγκαῖαι λόγῳ ἀπροβλήπτων περιστάσεων, πού θὰ προκύψουν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως καί:
- εἴτε δὲν δύναται νά διαχωρισθοῦν ἀπὸ τὴν κυρίαν σύμβασιν,
 - εἴτε δύναται μὲν νά διαχωρισθοῦν, εἶναι ὅμως ἀπολύτως ἀναγκαῖαι διὰ τὴν τελειοποίησιν τῆς.
- Αἱ συμπληρωματικαὶ αὐταὶ ἐργασίαι ἢ μελέται δὲν δύναται νά ὑπερβαίνουν τὸ πεντήκοντα ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν (50%) τῆς ἀξίας τῆς κυρίας συμβάσεως,
- vi) ὅταν παρίσταται ἀνάγκη ἐκτελέσεως νέων ἐργασιῶν ἢ μελετῶν πού συνιστοῦν ἐπανάληψιν παρομοίων ἐργασιῶν ἢ μελετῶν πού εἶχαν ἀνατεθεῖ μετὰ διαγωνισμόν εἰς τὸν ἀρχικὸν ἀνάδοχον καὶ ἀποτελοῦν συνέχειαν ἢ συμπλήρωσιν τῆς ἀρχικῆς συμβάσεως, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι δὲν ἔχει παρέλθει τριετία ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἐξασφαρίζονται οἱ ἴδιοι ὅροι καὶ προϋποθέσεις, πλὴν μόνον τῶν οικονομικῶν ὀρων, οἱ ὅποιοι δύναται νά τύχουν τιμαριθμικῆς ἀναπροσαρμογῆς,
- vii) ὅταν πρόκειται δι' ὑπόθεσιν πού ἀφορᾷ εἰς ἀπόρρητα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος ἢ τοῦ ὑπαγομένου εἰς αὐτὴν ἐκκλησιαστικοῦ νομικοῦ προσώπου, τοῦ χαρακτηρισμοῦ ὡς ἀπορρήτου δεδομένου δι' ἀπόφάσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἢ τοῦ συμβουλίου διοικήσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ νομικοῦ προσώπου,
- viii) ὅταν προκύψουν εἰδικαὶ περιπτώσεις, ὅπως θεομηνία, σεισμός, σοβαρὸς ἐπικείμενος κίνδυνος, μοναδικότης τοῦ κατασκευαστοῦ, συνέχισις ἐργασιῶν κατόπιν ἐκπτώσεως τοῦ ἀναδόχου ἢ διαλύσεως τῆς συμβάσεως, ἐρευνητικαὶ ἐργασίαι ἢ ἐργασίαι

δοκιμαστικῆς ἐφαρμογῆς νέων τεχνολογιῶν ἢ ἔργα εἰδικῆς φύσεως, ἐφ' ὅσον χαρακτηρισθοῦν οὕτω μετὰ ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου ἢ τοῦ Συμβουλίου Διοικήσεως τοῦ Νομικοῦ Προσώπου ἀναλόγως τοῦ προϋπολογισμοῦ του, τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐκδιδομένης κατόπιν γνώμης τοῦ οἰκείου Τεχνικοῦ Συμβουλίου,

ix) ὅταν πρόκειται περὶ ἔργων καλλιτεχνικῶν, ὅποτε ἐπιτρέπεται ἢ ἀπ' εὐθείας καὶ ἄνευ διαγωνισμοῦ ἀνάθεσις τούτων εἰς εἰδικούς δεδοκιμασμένους καλλιτέχνους ἢ εἰδικούς τεχνίτας καὶ εἰδικούς κατασκευαστὰς, κατόπιν γνωμοδοτήσεως τῆς Καλλιτεχνικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος,

x) ὅταν πρόκειται περὶ κατασκευῆς μικρῶν ἔργων καὶ ἐργασιῶν ἐπισκευῆς ἢ συντηρήσεως, τῶν ὁποίων ὁ προϋπολογισμὸς δὲν ὑπερβαίνει τὰς ἑκατὸν χιλιάδας εὐρῶ (100.000,00 €),

δ'. εἴτε ὅταν γίνεται διαπραγμάτευσις, χωρὶς προηγουμένην δημοσίευσιν Προκηρύξεως, διὰ τὴν ἀνάθεσιν συμβάσεως προμελέτης ἢ ἐτέρας συμβάσεως μελέτης, ἢ συμβατικῆ ἀμοιβῆς τῆς ὁποίας θὰ εἶναι ἕως πεντακοσίας χιλιάδας εὐρῶ (500.000,00 €) ἄνευ Φ.Π.Α. (ἢ τυχόν ἐτέρου προβλεφθησομένου φόρου), μετὰ σκοπὸν τὴν ἄμεσον ἐπισκευὴν ἢ ἐπέκτασιν ἐκκλησιαστικοῦ κτηρίου, προκειμένου νά συναφθῆ ἐπ' ἀνταλλάγματι σύμβασις μισθώσεως ἢ ἀλλῆς παραχωρήσεως τῆς χρήσεώς του ἢ ἐτέρου ἐμπραγμάτου δικαιώματος ἐπ' αὐτοῦ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον, Ν.Π.Δ.Δ. ἢ Ο.Τ.Α. καὶ ἐν γένει νομικά πρόσωπα τοῦ δημοσίου τομέως. Εἰς τὴν περιπτώσιν αὐτὴν ἡ Ἱερά Μητρόπολις ἢ τὸ ὑπαγόμενον εἰς αὐτὴν ἐκκλησιαστικὸν νομικὸν πρόσωπον θὰ προεκτιμήσῃ τὸ κόστος τῆς προμελέτης ἢ τῆς ἐτέρας μελέτης, τοῦτο δὲ θὰ εἶναι τὸ ἀνώτατον ὄριον τῆς συμβατικῆς ἀμοιβῆς τοῦ ἀναδόχου.

ἄρθρον 10

Συμφωνία πηλασία

1. Εἰς τὰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει νά ἐκτελεσθοῦν ὁμοειδῆ ἔργα ἢ μελέται, διὰ τὰ ὁποία δὲν δύναται νά προσδιορισθῆ ἐκ τῶν προτέρων ὁ ἀκριβὴς ἀριθμὸς των καὶ ὁ χρόνος παραγγελίας καὶ παραδόσεως των, εἶναι δυνατὴ ἡ σύναψις συμφωνίας - πηλασίου.

Μετὰ τὴν συμφωνίαν - πηλασίον καθορίζεται ὁ συνολικὸς προϋπολογισμὸς τῶν ἐπὶ μέρος συμβάσεων, αἱ ὁποιαὶ δύναται νά ἀνατεθοῦν εἰς τὸν ἀνάδοχον, ἡ χρονικὴ τῶν διάρκεια, ἡ διαδικασία ἀναθέσεως τῶν ἐπιμέρους συμβάσεων, οἱ γενικοὶ ὅροι ἐκτελέσεως τούτων, αἱ τιμαὶ μονάδος ἐν συναρτήσει μετὰ κλίμακα ποσοτήτων καὶ ὁ χρόνος ἀναποκρίσεως τοῦ ἀναδόχου εἰς κάθε πρό-

σκλησιν δι' ανάληψιν έκτελέσεως συγκεκριμένων προβλεπομένων από τήν συμφωνίαν - πηλασίον έργασίων.

2. Διά τήν επιλογήν τής διαδικασίας συνάψεως συμφωνίας - πηλασίου λαμβάνεται υπ' ὄψιν ὁ συνολικός προϋπολογισμός αὐτῆς. Ἡ διάρκεια ἐκάστης συμφωνίας - πηλασίου δέν δύναται νά υπερβαίνη χρονικῶς τά τρία (3) ἔτη.

3. Ἡ συμφωνία - πηλασίον ἐπιτρέπεται νά συναφθῆ μέ ἕνα ἕως τρεῖς ἀναδόχους, ἀναλόγως τής πολυπλοκότητος τοῦ ἀντικειμένου, τοῦ μεγέθους τοῦ προϋπολογισμοῦ καί τής ἀνάγκης ἐξασφαλίσεως μεγαλύτερου ἀνταγωνισμοῦ κατά τήν διάρκειαν τής συμφωνίας, διά τής ὑποβολῆς προσφορῶν ἀπό περισσότερους ἀναδόχους τής συμφωνίας - πηλασίου.

4. Κατά τήν διάρκειαν τής συμφωνίας - πηλασίου ὁ ἀνάδοχος, ἀναλόγως τῶν ἀπαιτήσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Ἀθηνῶν ἢ τοῦ ὑπαγομένου εἰς αὐτή ἐκκλησιαστικοῦ νομικοῦ προσώπου, θά καλῆται νά ὑποβάλῃ οἰκονομικήν προσφοράν διά τήν ὑλοποίησιν συγκεκριμένων ἔργων, ἐντασσομένων εἰς τήν συμφωνίαν - πηλασίον. Ἐάν ὑπάρχουν περισσότεροι ἀνάδοχοι, θά καλοῦνται νά ὑποβάλουν ἀνταγωνιστικήν προσφοράν διά τήν ἐπιλογήν τής συμφερωτέρας. Οἱ ἐιδικότεροι ὅροι τῆς ἐκπονήσεως τοῦ ἔργου ἢ τῆς μελέτης θά προβλέπωνται εἰς τήν συμφωνίαν - πηλασίον. Τό ἐιδικόν ἀντικείμενον τοῦ ἔργου ἢ τῆς μελέτης, ἡ ἀμοιβή καί ὁ χρόνος ὑλοποιήσεως θά προβλέπωνται εἰς τήν ἐπί μέρους σύμβασιν.

5. Εἰς περιπτώσεις ὅπου τό ἀντικείμενον τῆς συμβάσεως ἔργου ἢ μελέτης εἶναι ἐπαναλαμβανόμενον ἢ ἐπαρκῶς προσδιωρισμένον ἐκ τῶν προτέρων, εἶναι δυνατόν νά προβλεφθῆ εἰς τήν συμφωνίαν - πηλασίον ὅτι θά ἐκδίδεται καθ' ἐκάστην φοράν μονομερῶς ἀπό τήν Ἀναθέτουσαν Ἀρχήν ἐπί μέρους ἀνάθεσις μέ προσδιωρισμένον οἰκονομικόν ἀντικείμενον, χωρίς νά ἀπαιτεῖται ὑποβολή προσφορᾶς ἀπό τόν ἀνάδοχον καί ἐνδεχομένως χωρίς νά ἀπαιτεῖται ὑπογραφή ἐιδικωτέρας συμβάσεως, ὑπό τήν προϋπόθεσιν ὅτι οἱ ὅροι ἐκτελέσεως, καί ἡ ἀμοιβή, θά εἶναι ἐπαρκῶς προσδιωρισμένοι εἰς τήν συμφωνίαν - πηλασίον.

6. Ἡ Προκήρυξις διά τήν σύναψιν συμφωνίας - πηλασίου θά περιλαμβάνῃ ἐπιπλέον καί τά ἑξῆς:

- συνολικόν προϋπολογισμόν τῆς συμφωνίας - πηλασίου,
- περιγραφὴν τοῦ συνολικοῦ ἀντικειμένου τῶν ἔργων καί, ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατόν, τό ἀντικείμενον τῶν ἐπί μέρους ἐργασιῶν,
- συνολικὴν χρονικὴν διάρκειαν τῆς συμφωνίας - πηλασίου,
- διαδικασίαν ἀναθέσεως τῶν ἐπιμέρους ἐργασιῶν,
- μέγιστον ἀριθμόν ἀναδόχων, οἱ ὅποιοι θά ἐπιλεγούν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΥΠΟΒΟΛΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡῶΝ

ἄρθρον 11

Συστήματα ὑποβολῆς προσφορῶν διά τήν ἐκτέλεσιν ἔργων

1. Τά συστήματα ὑποβολῆς προσφορῶν διά τήν ἐκτέλεσιν ἔργων εἶναι τά κατωτέρω:

- α'. Προσφορά ἐνιαίου ποσοστοῦ ἐκπτώσεως ἐπί συμπληρωμένου Τιμολογίου,
 - β'. Προσφορά ἐπιμέρους ποσοστῶν ἐκπτώσεως καθ' ὁμάδας τιμῶν ἐπί συμπληρωμένου Τιμολογίου ὁμαδοποιημένων τιμῶν. Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτὴν θά γίνεται ἔλεγχος τῆς ὁμαλότητος τῶν ἐπιμέρους ποσοστῶν ἐκπτώσεως.
 - γ'. Συμπλήρωσις ἀνοικτοῦ Τιμολογίου κατ' ἐλευθέραν ἐκτίμησιν τοῦ ἐνδιαφερομένου. Εἰς τήν περίπτωσιν αὐτὴν τό Τιμολόγιον εἶναι δυνατόν νά περιλαμβάνῃ ἀναλυτικὰς ἢ περιληπτικὰς τιμάς ἢ κατ' ἀποκοπήν τιμὴν.
 - δ'. Προσφορά διά μελέτην καί κατασκευὴν μέ κατ' ἀποκοπήν ἐργολαβικόν ἀντάλλαγμα εἴτε δι' ὀλόκληρον τό ἔργον εἴτε διά τμήματα αὐτοῦ. Εἰς τό σύστημα αὐτό ἀξιολογεῖται κατ' ἀρχὴν ἡ ποιότης τῆς τεχνικῆς προσφορᾶς (μελέτη) καί ἐν συνεχείᾳ ἐξετάζεται ἡ οἰκονομικὴ προσφορά.
 - ε'. Μειοδοσία μόνον ἐπί ποσοστοῦ ὀφέλους διά τήν ἐκτέλεσιν ἀπολογιστικῶν ἐργασιῶν.
 - στ'. Προσφορά διά τήν ἀξιοποίησιν ἀκινήτων μέ τό σύστημα τῆς ἀντιπαροχῆς ποσοστῶν ἐξ ἀδιαρέτου καί ἀντιστοίχων διηρημένων ἰδιοκτησιῶν.
 - ζ'. Προσφορά πού περιλαμβάνει μερικὴν ἢ ὀλικὴν αὐτοχρηματοδότησιν ἔργου μέ ἀντάλλαγμα τήν λειτουργίαν ἢ ἐκμετάλληυσιν αὐτοῦ ἢ ἄλλα τυχόν ἀνταλλάγματα ἔναντι τῆς κατασκευῆς τούτου.
- Τά συστήματα αὐτά δύναται νά ἐφαρμοσθοῦν καί συνδυαστικῶς μεταξύ των.

2. Τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον ἢ τό κατά περίπτωσιν ὄργανον διοίκσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ νομικοῦ προσώπου -ἀναλόγως τοῦ προϋπολογισμοῦ δαπάνης τοῦ ἔργου ἢ τῆς μελέτης ἢ τῆς παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν - καθορίζει μέ ἀπόφασίν του, κατά τήν διακριτικὴν του εὐχέρειαν, τά συστήματα ὑποβολῆς προσφορῶν.

Τό σύστημα προσφορᾶς πού περιλαμβάνει μελέτην - κατασκευὴν δύναται νά ἐφαρμόζεται διά πᾶν ἐκκλησιαστικόν ἔργον πού ἀφορᾷ εἴτε εἰς ἀνέγερσιν κτιρίων, εἴτε εἰς ἐπισκευὴν ἢ συντήρησιν ἢ ἀνακαίνισιν ἢ ἀναβάθμισιν τούτων, εἴτε εἰς καλλιτεχνικόν ἔργον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄
ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΤΗΤΟΣ

Άρθρον 12

Διατυπώσεις δημοσιότητας

1. Διά τας συμβάσεις έργων ή μελετών (περιλαμβανομένων καί των προμελετών) ή παροχής συναφών υπηρεσιών, αί όποιαί άνατίθενται κατά τήν άνοικτική ή τήν κλειστήν διαδικασίαν ή τήν διαδικασίαν μέ διαπραγματεύσειν κατόπιν δημοσιεύσεως Προκηρύξεως, θά δημοσιεύεται ύποχρεωτικώς περίληψις τής Προκηρύξεως ή τής προσκλήσεως ένδιαφέροντος εις μίαν τουλάχιστον ήμερησίαν πολιτικήν έφημερίδα του Βόλου, ή όποία θά πληροί τας νομίμους προϋποθέσεις καί εις μίαν ήμερησίαν οικονομικήν έφημερίδα των Άθηνών, ή όποία θά πληροί τας προϋποθέσεις τής παρ. 2 του άρθρου 26 του Ν. 2190/1920, ώς ισχύει. Η Προκήρυξις θά δημοσιεύεται έπιπροσθέτως ύποχρεωτικώς εις τήν ιστοσελίδα τής Ίεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος εις τό διαδίκτυον.

2. Μέ άπόφασιν τής Άναθετούσης Άρχης, δημοσιευομένην διά του άυτου τρόπου, είναι δυνατόν νά όρίζεται διαφορετική ήμερα ύποβολής των προσφορών.

Άρθρον 13

Προθεσμία ύποβολής προσφορών

1. Εις περίπτωσην διεξαγωγής άνοικτου ή κλειστου διαγωνισμού ή διαδικασίας άνταγωνιστικού διαλόγου ή προθεσμία ύποβολής των προσφορών δέν έπιτρέπεται νά είναι μικρότερα των είκοσιν (20) ήμερών άπό τής ήμερομηνίας δημοσιεύσεως τής Προκηρύξεως.

2. Εις περίπτωσην διεξαγωγής προχείρου διαγωνισμού, μέ δημοσίευσιν προσκλήσεως ένδιαφέροντος, ή προθεσμία ύποβολής των προσφορών δέν έπιτρέπεται νά είναι μικρότερα των πέντε (5) ήμερών άπό τής ήμερομηνίας δημοσιεύσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄
ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ

Άρθρον 14

Έπιτροπή διαγωνισμού διαπραγματεύσεως

1. Διά τήν άνάθεσιν έργων ή μελετών ή παροχής συναφών υπηρεσιών συνολικού προϋπολογισμού μέχρι καί πεντακοσίων χιλιάδων ευρώ (500.000,00 €) συγκροτείται Έπιτροπή Διαγωνισμού ή Διαπραγματεύσεως, πού άποτελείται άπό τρία ύπηρεσιακά στελέχη τής Ίεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Άθμυρου ή του ύπαγομένου εις αύτήν έκκλησιαστικού νομικού προσώπου (μονίμους ύπαλλήλους ή στελέχη συνδεδόμενα

μέ σύμβασιν εργασίας, έργου ή έντολής), τά όποια όρίζονται άπό τό Μητροπολιτικόν Συμβούλιον ή τό όργανον διοίκησης του ύπαγομένου εις αύτήν έκκλησιαστικού νομικού προσώπου.

Ένα άπό τά μέλη τής Έπιτροπής όρίζεται ώς πρόεδρος. Διά τήν Έπιτροπήν όρίζονται καί αντίστοιχα άναπληρωματικά μέλη, πού άναπληρώνουν κατά τήν σειράν πού διορίζονται οιαδήποτε άπό τά τακτικά μέλη πού τυχόν λείπουν, άπουσιάζουν ή κωλύονται. Τά μέλη τής Έπιτροπής είναι δυνατόν νά όρίζονται διά τήν διενέργειαν περισσοτέρων διαδικασιών άναθέσεως των άνωτέρω.

2. Διά τήν άνάθεσιν έργων ή μελετών ή παροχήν συναφών υπηρεσιών προϋπολογισμού άνωτέρου των πεντακοσίων χιλιάδων ευρώ (500.000,00 €) συγκροτείται Έπιτροπή Διαγωνισμού ή Διαπραγματεύσεως, πού όρίζεται ύπό τής Ίεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος. Αύτη άποτελείται άπό πέντε (5) τεχνικούς - ύπηρεσιακά στελέχη τής ίδιας ή έτέρων έκκλησιαστικών νομικών προσώπων (μονίμους ύπαλλήλους ή στελέχη συνδεδόμενα μέ σύμβασιν εργασίας, έργου ή έντολής), πού έχουν τήν άπαιτούμένην τεχνικήν ειδικότητα. Έάν τό έργον ή ή μελέτη ή ή παροχή συναφών υπηρεσιών πρόκειται νά χρησιμοποιηθή άπό φορέα άλλιον άπό τόν φορέα κατασκευής, τό ένα άπό αύτά τά μέλη θά προέρχεται άπό τόν φορέα πού θά χρησιμοποιήση τό έργον.

3. Η Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος καί Άθμυρου δύναται νά συγκροτή επί έτησίας βάσεως Έπιτροπής Διαγωνισμού ή Διαπραγματεύσεως διά τήν άνάθεσιν του συνόλου των έργων ή μελετών ή παροχών συναφών υπηρεσιών ή κατά κατηγορίας. Εις τήν περίπτωσην αύτήν αί διαδικασία δημοπρασιών ή διαπραγματεύσεων, πού ήρχισαν έντός του έτους, συνεχίζονται καί ολοκληρώνονται άπό τήν ίδιαν Έπιτροπήν καί μετά τήν λήξιν του έτους. Η ύπαρξις Έπιτροπών επί έτησίας βάσεως δέν άποκλείει τήν συγκρότησιν ειδικής Έπιτροπής Διαγωνισμού ή Διαπραγματεύσεως διά συγκεκριμένον έργον ή έργα, μελέτην ή μελέτας καί παροχήν συναφών υπηρεσιών. Αί άποφάσεις συγκροτήσεως όλων των Έπιτροπών διαγωνισμού κοινοποιούνται εις τά διοριζόμενα μέλη καί άνακοινούνται διά τοιχοκολλησεως εις τόν Πίνακα Άνακοινώσεων των γραφείων τής Μητροπόλεως, χωρίς νά άπαιτείται άλλιος τύπος δημοσιότητας.

4. Διά τήν συγκρότησιν καί λειτουργίαν των άνωτέρω Έπιτροπών Διαγωνισμού/Διαπραγματεύσεων εφαρμόζονται συμπληρωματικώς αί διατάξεις των άρθρων 13 έως 15 του ν. 2690/1999.

5. Η Άναθέτουσα Άρχή δύναται δι' άποφάσεώς της νά άναθέτη καθήκοντα Τεχνικού Συμβούλιου κατ' άνάλογον έφαρμογήν τής παρ. 3 του άρθρου έβδόμου του ν. 1955/1991.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄
ΚΑΝΟΝΕΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ

Άρθρον 15

Έλεγχος καταλληλότητας υποψηφίων

1. Οί ενδιαφερόμενοι υποψήφιοι ανάδοχοι δύνανται νά υποχρεωθούν νά πληρούν και νά αποδείξουν ώρισμένες προϋποθέσεις επαγγελματικής έπαρκείας, αξιοπιστίας, τεχνικής και χρηματοοικονομικής ικανότητας, συμφώνως πρὸς τὰ ειδικότερον ὀριζόμενα εἰς τὰς ἰσχυούσας Κοινοτικές Ὁδηγίας, τὸ Ἐθνικὸν Δίκαιον προσαρμογῆς, τὴν Προκήρυξιν καὶ τὰ λοιπὰ τεύχη Δημοπρατήσεως τοῦ συγκεκριμένου διαγωνισμοῦ.

2. Εἰς πᾶσαν περίπτωσιν δημοπρατήσεως συμβάσεως ἔργων ἢ μελέτης ἢ παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν γίνεται δεκτὴ χωρὶς διακρίσεις καὶ μὲ τούς ἰδίους ὅρους πού ἐφαρμόζονται διὰ τούς ἑλληνας ὑποψηφίους ἢ συμμετοχὴ ὄλων τῶν ἐνδιαφερομένων οικονομικῶν φορέων τῶν κρατῶν μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως, τοῦ Ἐνιαίου Εὐρωπαϊκοῦ Οἰκονομικοῦ Χώρου, ὡς καὶ Χωρῶν πού ἔχουν ὑπογράψει συμφωνίας συνδέσεως ἢ ἄλλης διμερεῖς ἢ πολυμερεῖς συμφωνίας μὲ τὴν Ε.Ε., ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅτι ἡ δημοπρατούμενη σύμβασις ἐμπίπτει εἰς τὸ πεδίον ἐφαρμογῆς ἀναλόγων συμφωνιῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι οἱ ὑποψήφιοι πληροῦν τὰ κριτήρια ποιοτικῆς ἐπιλογῆς πού τίθενται κατὰ περίπτωσιν ἀπὸ τὴν Ἀναθέτουσαν Ἀρχὴν.

3. Αἱ συμβάσεις ἀνατίθενται βᾶσει τῶν κριτηρίων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ καὶ ἀφοῦ προηγουμένως ἐλεγχθῆ ὅτι πληροῦνται τὰ κριτήρια ποιοτικῆς ἐπιλογῆς (προσωπικὴ κατάστασις, χρηματοοικονομικὴ ἐπάρκεια, τεχνικὴ ικανότης κ.ἄ.), τὰ ὅποια θά τεθοῦν εἰς τὴν Προκήρυξιν ἢ τὴν Πρόσκλησιν ὑποβολῆς προσφορᾶς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄
ΕΠΙΛΟΓΗ ΑΝΑΔΟΧΟΥ

Άρθρον 16

Κριτήρια ἐπιλογῆς ἀναδόχου

1. Ὁ ἀνάδοχος δι' ἐκτέλεισιν ἔργου ἐπιλέγεται κατὰ περιπτώσιν:

α' εἴτε βᾶσει τῆς πλεόν συμφερούσης ἀπὸ τεχνο-οικονομικῆς ἀπόψεως προσφορᾶς

β' εἴτε ἀποκλειστικῶς βᾶσει τῆς χαμηλοτέρας τιμῆς.

2. Ὁ ἀνάδοχος δι' ἐκπόνησιν μελέτης ἢ παροχὴν ὑπηρεσιῶν ἐπιλέγεται βᾶσει τῆς πλεόν συμφερούσης ἀπὸ τεχνο-οικονομικῆς ἀπόψεως προσφορᾶς.

3. Ὁ τρόπος ἐπιλογῆς θά ἀναφέρεται εἰς τὴν Προκήρυξιν.

4. Διὰ τὴν ἐπιλογὴν τῆς πλεόν συμφερούσης κατὰ τὴν ὡς ἄνω παράγραφον 1α' - προσφορᾶς θά σταθμίζω-

νται κριτήρια πού συνδέονται μὲ τὸ ἀντικείμενον τῆς συγκεκριμένης συμβάσεως (κριτήρια ἀξιολογήσεως) καὶ ἀφοροῦν εἰς τὴν τεχνικὴν προσφορὰν τῶν διαγωνιζομένων. Τὰ κριτήρια ἀξιολογήσεως τῶν προσφορῶν θά ἀναφέρονται εἰς τὴν Προκήρυξιν ὁμοῦ μετὰ τῆς βαρύτητος, τὴν ὁποίαν θά ἔχουν κατὰ τὴν ἀξιολογήσιν των. Ταῦτα δύνανται νά εἶναι ἰδίως ἡ τιμὴ, ἡ προθεσμία ἐκτέλεισεως, ἡ ποιότης, ἡ ἀποδοτικότης, τὰ τεχνικὰ πλεονεκτήματα, τὰ αἰσθητικὰ καὶ λειτουργικὰ χαρακτηριστικά, ἡ τεχνικὴ ἀξία, ἡ ἐμπειρία εἰς ἐκκλησιαστικὰ ἔργα κ.λπ.

5. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ ἢ ὑπαγόμενον εἰς αὐτὴν ἐκκλησιαστικὸν νομικὸν πρόσωπον διὰ τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων τῆς θεωρήσῃ ὅτι ἡ προσφορὰ ἐνὸς διαγωνιζομένου εἶναι ὑπερβολικὰ χαμηλὴ ἐν σχέσει μὲ τὸ ἀντικείμενον τῆς δημοπρατούμενης συμβάσεως, δύνανται νά καλέσῃ, πρὶν νά ἀπορρίψῃ τὴν προσφορὰν, τὸν διαγωνιζόμενον, προκειμένου οὗτος νά αἰτιολογήσῃ ἐγγράφως τὰ ἐπιμέρους στοιχεῖα τῆς προσφορᾶς του.

Άρθρον 17

Ἐνστάσεις κατὰ τῆς διαδικασίας
διενεργουμένων διαγωνισμῶν

1. Δι' ἐκάστην πρᾶξιν ἢ παράλειψιν ὀργάνου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ ἢ ὑπαγομένου εἰς αὐτὴν ἐκκλησιαστικοῦ νομικοῦ προσώπου ἐν σχέσει πρὸς διενεργούμενον διαγωνισμόν, εἶναι δυνατόν νά ἀσκηθῆ ἔνστασις μόνον ἀπὸ τὰ φυσικὰ ἢ νομικὰ πρόσωπα τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ παρόντος πού συμμετέχουν εἰς τὸν διαγωνισμόν ἢ ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ αὐτόν εἰς οἷονδήποτε στάδιον τῆς διαδικασίας του.

Ἐνστάσεις δύνανται νά ὑποβληθοῦν μόνον διὰ τὰ στάδια προεπιλογῆς, καταθέσεως προσφορῶν καὶ ἀξιολογήσεως καὶ διὰ λόγους πού ἀνακύπτουν κατὰ τὸ ἀντίστοιχον στάδιον.

Αἱ ἐνστάσεις ἀπευθύνονται πρὸς τὴν Προϊσταμένην Ἀρχὴν, ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἔδραν τῆς καὶ παραλαμβάνονται ἀπὸ ἀρμοδίαν ἐπιτροπὴν. Ἐπ' αὐτῶν ἀποφαίνεται ἡ Προϊσταμένη Ἀρχὴ μετὰ ἀπὸ εἰσήγησιν τῆς ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς, τὴν ὁποίαν συγκροτεῖ πρὸς τοῦτο.

2. Ἐνστασις κατὰ τῆς Προκηρύξεως ἀσκεῖται ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας πέντε (5) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας δημοσιεύσεώς της. Ἐνστασις κατὰ τῆς ἀναλυτικῆς Προκηρύξεως καὶ τῶν Τευχῶν δημοπρατήσεως ἐν γένει ἀσκεῖται ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας πέντε (5) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας παραλαβῆς των. Ἐνστασις κατὰ τῆς διαδικασίας καὶ τῶν πράξεων διενεργείας τοῦ διαγωνισμοῦ ἀσκεῖται ἐντὸς ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας τριῶν (3) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως ἢ κοινοποιήσεως τῆς προσβαλλομένης πράξεως ἢ τῆς τελείσεως διαδικαστικῆς ἐνεργείας. Ἐνστασις κατὰ

της απόφασης κατακύρωσης ή της ανάθεσης της δημοπρατούμενης συμβάσεως άσκειται εντός ανατρεπτικής προθεσμίας τριών (3) ημερών από της δημοσίευσής του αποτελέσματος του διαγωνισμού.

3. Ειδικώς διά τούς εν άρθρ. 6 παρ. 3 διαγωνισμούς (πρόχειρον ή διαπραγματεύσεων), τό σύνολον τών ανωτέρω προθεσμιών διά τήν άσκησιν ένστάσεως όρίζεται εις δύο (2) εργασίμους ήμέρας.

4. Ένστάσεις στρεφόμεναι κατά της συμμετοχής, της αξιολογήσεως προσφοράς ύποψηφίου ή της κατακύρωσης του έργου εις αυτόν, κοινοποιούνται μέ Δικαστικόν Έπιμελητήν, επί ποινή άπαραδέκτου, έντός δύο (2) εργασίμων ήμερών από της άσκήσεώς των από τόν ένιστάμενον καί πρόσ αυτόν κατά του όποιου στρέφονται. Άποδεικτικόν της έπιδόσεως της ένστάσεως κοινοποιείται, επί ποινή άπαραδέκτου ταύτης, από τόν ένιστάμενον προς τήν Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος καί Άθμυρου ή τό ύπαγόμενον εις αυτήν έκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον.

5. Διά τήν άσκησιν πάσης ένστάσεως καταβάλλεται τέλλος ύπέρ της Ίεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Άθμυρου ή του ύπαγομένου εις αυτήν έκκλησιαστικού νομικού προσώπου, άνερχόμενον εις πεντακόσια ευρώ (500,00 €). Άνευ της καταβολής τούτου ή ένστασις άπορρίπτεται άνευ έτέρου, ως άπαραδέκτως ύποβλήθεισα.

6. Η απόφασις της Προϊσταμένης Άρχής επί της ένστάσεως λαμβάνεται έντός τριάκοντα (30) ήμερών από της καταθέσεώς της ή από της κοινοποιήσεώς της εις τόν καθ' ού αυτή τρίτον.

Άρθρον 18

Κατακύρωσις - Σύναψις συμβάσεως

1. Κάθε διαδικασία ανάθεσεως συμβάσεως έργου ή μελέτης ή παροχής συναφών ύπηρεσιών της Ίεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Άθμυρου ή ύπαγομένου εις αυτήν έκκλησιαστικού νομικού προσώπου κατακυροϋται μέ απόφασιν του άρμοδίου όργάνου διοικήσεως της μετά τήν εξέτασιν τυχόν ένστάσεων.

2. Η Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος καί Άθμυρου ή τό ύπαγόμενον εις αυτήν έκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον δύναται, κατά τήν έλευθέραν κρίσιν της καί άζημίως δι' αυτήν, νά ματαιώση οιονδήποτε διαγωνισμόν εις κάθε στάδιον της διαδικασίας, διά τούς άκολουούθους ένδεικτικώς λόγους:

- α'. διά παράτυπον διεξαγωγήν, έφ' όσον από τήν παρατυπίαν έπηρεάζεται τό αποτέλεσμα της διαδικασίας,
- β'. εάν τό αποτέλεσμα της διαδικασίας κρίνεται καθ' έλευθέραν κρίσιν μή ικανοποιητικόν,
- γ'. εάν ό ανταγωνισμός ύπήρξεν άνεπαρκής ή εάν ύπάρχουν σοβαρά ένδείξεις ότι έγένητο συνεννόησις τών

διαγωνιζόμενων προς άποφυγήν πραγματικού άνταγωνισμού,

- δ'. εάν ύπήρξε μεταβολή τών αναγκών της Άναθετούσης Άρχής έν σχέσει μέ τήν υπό άνάθεσιν σύμβασιν.

Εις τάς περιπτώσεις αυτές ή Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος καί Άθμυρου ή τό ύπαγόμενον εις αυτήν έκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον δύναται νά χωρήση εις νέαν διαδικασίαν ανάθεσεως μέ τούς ίδίους ή τροποποιημένους όρους ή εις άνάθεσιν καθ' οιονδήποτε άλλον προβλεπόμενον διά του παρόντος Κανονισμού τρόπον.

3. Αί απόφασις τών άρμοδίων όργάνων διοικήσεως της Ίεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Άθμυρου ή ύπαγομένου εις αυτήν έκκλησιαστικού νομίμου προσώπου άναφορικώς μέ διενεργούμενον διαγωνισμόν προϋπολογισμού άνω τών πενήντα χιλιάδων ευρώ (50.000,00 €), δημοσιεύονται δι' άναρτήσεώς των εις τήν έδραν της καί κοινοποιούνται εις τούς συμμετέχοντας καί εις τόν άνάδοχον μέ έπιστολήν, τηλεομοιοτυπίαν ή άλλο πρόσφορον μέσον.

4. Η Ίερά Μητρόπολη Δημητριάδος καί Άθμυρου ή τό ύπαγόμενον εις αυτήν έκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον καταρτίζει έγγραφον σύμβασιν μέ τόν άνάδοχον, συμφώνως μέ τούς όρους της Προκήρυξεως καί τήν προσφοράν τούτου. Τά Τεύχη Δημοπρατήσεως καί άπαντα τά τυχόν συνοδευτικά έγγραφα, τά όποια περιγράφονται εις τήν Προκήρυξιν, άποτελοϋν άναπόσπαστον μέρος της συμβάσεως. Η σύμβασις δέν είναι δυνατόν νά περιληφθήν όρους άντιθέτους από τό περιεχόμενον τών Τευχών Δημοπρατήσεως του διαγωνισμού.

5. Εις τήν σύμβασιν περιλαμβάνονται τουλάχιστον τά ακόλουθα στοιχεία: τά πρόσωπα τών συμβαλλομένων καί οι έκπρόσωποι των, τό άντικείμενον καί τά τεχνικά χαρακτηριστικά του έργου ή της μελέτης (περιγραφή του συμβατικού άντικειμένου) ή της παροχής συναφών ύπηρεσιών, τό χρονοδιάγραμμα εκτελέσεως, αί τυχόν επιμέρους φάσεις ή τά τμήματα του έργου ή της μελέτης ή της παροχής συναφών ύπηρεσιών, ή άμοιβή καί ό τρόπος καταβολής της, ό τόπος καί αί διαδικασίαι παραδόσεως καί παραλαβής, ή προθεσμία ή ή διάρκεια ύλοποιήσεως του συνόλου του έργου ή της μελέτης ή της παροχής συναφών ύπηρεσιών ως καί τών επιμέρους φάσεών των, αί έγγυήσεις διά τήν καλήν εκτέλεσιν της συμβάσεως καί αί ποινικάί ρήτραι διά τήν τυχόν ύπατίαν ύπέρβασιν τών προθεσμιών εκτελέσεως, αί λοιπαί ύποχρεώσεις τών συμβαλλομένων, ό τρόπος παρακολουθήσεως της εκτελέσεως, τό εφαρμοστέον δίκαιον, ή μεθοδολογία τυχόν τροποποιήσεως ή ήύσεως της συμβάσεως καί επιλήψεως τυχόν διαφορών.

6. Η απόφασις τών άρμοδίων όργάνων διοικήσεως της Ίεράς Μητροπόλεως Δημητριάδος καί Άθμυρου ή

υπαγομένου εις αυτήν εκκλησιαστικού νομικού προσώπου διά την ανάθεσιν έργου ή μελέτης ή συναφών υπηρεσιών άνω τών πενήντα χιλιάδων ευρώ (50.000,00 €) κοινοποιείται έγγραφως εις τόν ανάδοχον. Μέ την κοινοποίησιν ό ανάδοχος καλεϊται νά προσέλθη διά την υπογραφήν συμβάσεως εις καθωρισμένην ήμέραν. Ή σύμβασις θεωρείται ότι έχει συναφθή από της κοινοποιήσεως της άποφάσεως.

Άρθρον 19

Έργολαβικόν όφελος

1. Τό έργολαβικόν όφελος διά πάν εκκλησιαστικών έργων (γενικά έξοδα + όφελος έργολάβου) όρίζεται εις είκοσι επί τοίς εκατόν (20%).

2. Εϊδικώς τό ποσοστόν διά γενικά έξοδα και όφελος του άναδόχου δι' άπολογιστικές εργασίας όρίζεται εις δέκα πέντε επί τοίς εκατόν (15%) και εφαρμόζεται εις τό σύνολον τών δαπανών που πραγματοποιούνται διά λογαριασμόν του έργοδότη, όπως διά προμήθειαν ύλικών, μισθώματα μηχανημάτων, αγοράν καυσίμων και λιπαντικών, άξίαν μισθών και ήμερομισθίων, λοιπάς άποζημιώσεις και ασφαλιστικές εισφοράς τών εργαζομένων και διά κάθε είδους κρατήσεις. Τό έν λόγω όφελος υπόκειται εις τό ποσοστόν της προσφερθείσης υπό του άναδόχου κατά τόν διαγωνισμόν έκπτώσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄ ΣΤΑΔΙΟΝ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ

Άρθρον 20

Έπιβλεψις - Διεύθυνσις έργου ή μελέτης

1. Μέ άπόφασιν του Μητροπολιτικού Συμβουλίου ή του όργάνου διοίκησης του εκκλησιαστικού νομικού προσώπου, είναι δυνατόν:

α'. Εις την ομάδα έπιβλέψεως συμβάσεως έργου νά μετέχη και ό μελετητής του έργου.

β'. Όταν πρόκειται νά εκτελεσθούν έργα προβλεπομένου συνολικού κόστους μεγαλύτερου τών δύο εκατομμυρίων ευρώ (2.000.000,00 €), είτε κατά τό σύστημα της άντιπαροχής, είτε κατά τό σύστημα παροχής άλλων άνταλλαγμάτων, είτε καθ' οιονδήποτε άλλο σύστημα, νά άνατεθοϋν καθήκοντα συμβούλου οιασδήποτε ειδικότητας (τεχνικού, οικονομικού συμβούλου, συμβούλου όργανώσεως κ.λπ.) εις ήμεδαπά ή άλλοδαπά, φυσικά ή νομικά πρόσωπα, προκειμένου οϋτοι νά παράσχουν υπηρεσίας που απαιτούνται διά την ύλοποίησιν και εκτέλεσιν τών έργων αυτών. Ή άνάθεσις γίνεται διά συμβάσεως. Ό τρόπος άναθέσεως, αι παρεχόμεναι από τόν σύμβουλον υπηρεσίαι, οι όροι της συμβάσεως και ή άμοιβή καθορίζονται μέ άπόφασιν του Μητροπολιτικού Συμβουλίου ή του όργάνου διοίκησης του νομικού προσώπου

που υπάγεται εις αυτήν, χωρίς δέσμευσιν από οϊανδήποτε γενικήν ή ειδικήν διάταξιν.

γ'. Διά την εκτέλεσιν (μελέτην - κατασκευήν) έργου ή μέρους αυτού και ειδικώτερον διά τόν σχεδιασμόν, μελέτην, έλεγχον μελέτης, διοίκησην και έπιβλεψιν του έργου, νά άνατεθοϋν καθήκοντα συμβούλου οιασδήποτε ειδικότητας (τεχνικού, οικονομικού συμβούλου, συμβούλου όργανώσεως), εις ήμεδαπά ή άλλοδαπά, φυσικά ή νομικά πρόσωπα, προκειμένου νά παράσχουν υπηρεσίας, που απαιτούνται διά την ύλοποίησιν και εκτέλεσιν τών έργων αυτών. Ή άνάθεσις γίνεται μέ σύμβασιν εις την όποιαν προσδιορίζονται οι όροι και αι προϋποθέσεις άναθέσεως, αι παρεχόμεναι από τόν σύμβουλον υπηρεσίαι και ή σχετική άμοιβή, κατά παρέκκλισιν από κάθε γενικήν ή ειδικήν διάταξιν και από τας διατάξεις περί άμοιβών μηχανικών. Αι σχετικαί δαπάναι βαρύνουν τας πιστώσεις του έργου.

2. Ή διεύθυνσις τών έργων από την πλευράν του άναδόχου εις τούς τόπους κατασκευής των γίνεται από τεχνικούς που έχουν τά κατάλληλα προσόντα. Ή επί τόπου τών έργων παρουσία τεχνικού στελέχους ή τεχνικού υπαλλήλου της έργοληπτικής έπιχειρήσεως είναι υποχρεωτική και άνάλογος μέ την φύσιν και τό μέγεθος του κατασκευαζομένου έργου. Προκειμένου δι' έργα προϋπολογισμού άνω τών τριών εκατομμυρίων ευρώ (3.000.000,00 €), ή διεύθυνσις του έργου πρέπει νά πραγματοποιηται τουλάχιστον από τρεις (3) τεχνικούς άναλόγων προσόντων και πείρας, από τούς όποιους εις (1) διπλωματοϋχος άνωτάτου εκπαιδευτικού ιδρύματος (Α.Ε.Ι.) και εις (1) πτυχιούχος τεχνολογικού εκπαιδευτικού ιδρύματος (Τ.Ε.Ι.).

Τό ελάχιστον τεχνικόν προσωπικόν της διευθύνσεως του έργου δύναται νά μεταβάλλεται αναλόγως του προϋπολογισμού και της φύσεως του εκτελουμένου έργου, κατόπιν άποφάσεως της Άναθέτουσας Άρχης. Διά τό έν λόγω προσωπικόν ό άνάδοχος υποχρεούται νά προσκομίση εις την Άναθέτουσα Ύπηρεσίαν Βεβαίωσιν του οικείου ασφαλιστικού φορέως, εις την όποιαν θά αναγράφεται και ό χρόνος ασφαλίσσεως τών εργαζομένων. Ή παράβασις τών διατάξεων του άρθρου αυτού παρέχει την δυνατότητα εις την Ήερά Μητρόπολη Δημητριάδος και Άλμυρου ή τό υπαγόμενον εις αυτήν εκκλησιαστικόν νομικόν πρόσωπον νά διακόψη την συνέχισιν της συμβάσεως και νά προβή εις έκπτώσιν του άναδόχου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ΄ ΤΕΛΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Άρθρον 21

Έφαρμοστέον Δίκαιον

1. Ύπό την έπιφύλαξιν όσων ρητώς όρίζονται εις τόν παρόντα Κανονισμόν, διά την άνάθεσιν και εκτέλεσιν

τῶν ἔργων ἢ μελετῶν ἢ τὴν παροχὴν συναφῶν ὑπηρεσιῶν, ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ διατάξεις τῆς ἐθνικῆς ἢ εὐρωπαϊκῆς νομοθεσίας περὶ δημοσίων ἔργων ἢ μελετῶν ἢ παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν μόνον ὅπου ρητῶς εἰδικῶς προβλέπεται τοῦτο εἰς τὴν Προκήρυξιν.

2. Εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν ζήτημα δέν ρυθμίζεται εἰδικῶς ἀπὸ τὸν παρόντα Κανονισμόν ἢ ἀπὸ τὴν Προκήρυξιν ἢ τὴν σύμβασιν δύνανται, κατόπιν εἰδικῶν πρὸς τοῦτο ἀποφάσεων τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ ἢ τοῦ ὑπαγομένου σέ αὐτὴ ἐκκλησιαστικοῦ νομικοῦ προσώπου, νά ἐφαρμόζονται ἀναλόγως αἱ συναφεῖς διατάξεις τῆς ἐλληνικῆς νομοθεσίας περὶ ἀναθέσεως, συνάψεως καὶ ἐκτελέσεως δημοσίων συμβάσεων ἔργων ἢ μελετῶν ἢ παροχῆς συναφῶν ὑπηρεσιῶν καὶ ἐπικουρικῶς αἱ διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

3. Ὅπου εἰς τὰς παραπεμπομένης διατάξεις μνημονεύονται ὡς ἀρμόδια τὰ ὄργανα τῆς δημοσίας διοικήσεως νοοῦνται ὡς ἀρμόδια ὄργανα τὰ διὰ τοῦ παρόντος προβλεπόμενα ὄργανα διοικήσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ ἢ τῶν ὑπαγομένων εἰς αὐτὴν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων.

4. Διὰ τὸν ὑπολογισμόν τῶν προθεσμιῶν πού ἀναφέρονται εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος καὶ τοῦ ν. 1157/1981.

ἄρθρον 22

Τροποποιήσεις τοῦ Κανονισμοῦ

1. Τροποποιήσεις ἢ συμπληρώσεις τοῦ Κανονισμοῦ ἐγκρίνονται καὶ ἰσχύουν συμφώνως πρὸς τὰς ἐκάστοτε ἰσχυούσας διατάξεις.

2. Ἐάν ὁ Κανονισμός τροποποιηθῆ, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου, δεσμεύει τοὺς τρίτους αὐτοδικαίως ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

ἄρθρον 23

Τελικαὶ διατάξεις

1. Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχει ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεώς του εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ εἰς τὸ ἐπίσημον δελτίον ΕΚΚΛΗΣΙΑ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

2. Συμβάσεις ἔργων ἢ μελετῶν, διὰ τὰ ὁποῖα ἔχει δημοσιευθῆ Προκήρυξις ἢ ἔχει διενεργηθῆ διαγωνισμός ἢ ἔχει ὑπογραφή σύμβασις πρὸ τῆς θέσεως εἰς ἰσχύν τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ διέπονται ὑπὸ τῶν ἰσχυουσῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀναθέσεως ἢ τῆς δημοσιεύσεως τῆς Διακηρύξεως διατάξεων καὶ τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως καὶ τῶν συμβατικῶν τευχῶν.

3. Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δέν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος καὶ Ἀθμυροῦ ἢ τῶν ὑπαγομένων εἰς αὐτὴν Ἐκκλησιαστικῶν Νομικῶν Προσώπων.

Ὁ παρὼν Κανονισμός νά δημοσιευθῆ στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ στὸ ἐπίσημο Δελτίο «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ἀθῆναι, 7.9.2016

Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Άριθμ. 709/494/3.3.2015

Άναγνώρισις συστάσεως Ένοριών
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς,
συμφώνως πρός τό ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τό ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τήν ὑπ' ἀριθμ. 168/6.2.2015 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς κ. Προκοπίου,
3. τήν ἀπό 3.3.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τήν σύστασιν πρό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, τῶν ὡς κάτωθι Ἑνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας Κρήνης καί Καλαμαριᾶς:

1. Ἑνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος Καλαμαριᾶς (ὁδός Μ. Χρυσάνθου 1), μέ ἔδρα τό Δημοτικό Διαμέρισμα Καλαμαριᾶς, τοῦ Δήμου Καλαμαριᾶς, τῆς Περιφερειακῆς Ἑνότιος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1928, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου κτηματολογίου καί σκευογραφικοῦ τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
2. Ἑνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καλαμαριᾶς (ὁδός Τ. Γαβριηλίδη 113), μέ ἔδρα τό Δημοτικό Διαμέρισμα Καλαμαριᾶς τοῦ Δήμου Καλαμαριᾶς τῆς Περιφερειακῆς Ἑνότιος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1973, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου Πρωτοκόλλου τοῦ ὡς ἄνω Ἱεροῦ Ναοῦ.
3. Ἑνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Καλαμαριᾶς (ὁδός Ἁγίου Νικολάου 18), μέ ἔδρα τό Δημοτικό Διαμέρισμα Ἀρετσοῦς, τοῦ Δήμου Καλαμαριᾶς, τῆς Περιφερειακῆς Ἑνότιος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1965, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Κοιν. Προνοίας.
4. Ἑνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς Καλαμαριᾶς (ὁδός Σμύρνης 60), μέ ἔδρα τό Δημοτικό Διαμέρισμα Νέας Κρήνης, τοῦ Δήμου Καλαμαριᾶς, τῆς Περιφερειακῆς Ἑνότιος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1950, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου Γάμων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.
5. Ἑνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Καλαμαριᾶς (ὁδός Ἰ. Πασαλίδη καί Μουδανιῶν), μέ ἔδρα τό Δη-

μοτικό Διαμέρισμα Καλαμαριᾶς, τοῦ Δήμου Καλαμαριᾶς, τῆς Περιφερειακῆς Ἑνότιος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1939, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου Γάμων - Βαπτίσεων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

6. Ἑνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Καλαμαριᾶς (ὁδός Θεραπειῶν 22), μέ ἔδρα τό Δημοτικό Διαμέρισμα Κουρί, τοῦ Δήμου Καλαμαριᾶς, τῆς Περιφερειακῆς Ἑνότιος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1935, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ διοριστηρίου ἐγγράφου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

7. Ἑνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Παύλου Καλαμαριᾶς (ὁδός Ἀγνώστου Στρατιώτου καί Πολυβίου 18), μέ ἔδρα τό Δημοτικό Διαμέρισμα Νέας Κρήνης, τοῦ Δήμου Καλαμαριᾶς, τῆς Περιφερειακῆς Ἑνότιος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1975, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου Πρακτικῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

8. Ἑνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Καλαμαριᾶς (ὁδός Μυστρά 1), μέ ἔδρα τό Δημοτικό Διαμέρισμα Φοίνικος, τοῦ Δήμου Καλαμαριᾶς, τῆς Περιφερειακῆς Ἑνότιος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1963, ὡς ἐμφαίνεται ἐξ ἐγγράφου τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

9. Ἑνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Καλαμαριᾶς (ὁδός Λουκιανοῦ 1), μέ ἔδρα τό Δημοτικό Διαμέρισμα Νέας Κρήνης, τοῦ Δήμου Καλαμαριᾶς, τῆς Περιφερειακῆς Ἑνότιος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1972, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου Πρακτικῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

10. Ἑνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἀγγελοχωρίου, μέ ἔδρα τό Δημοτικό Διαμέρισμα Ἀγγελοχωρίου, τοῦ Δήμου Θερμαϊκοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἑνότιος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφερείας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1964, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

11. Ἑνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Ἁγία Τριάδος (ὁδός Νώντα Γκέλλου 11), μέ ἔδρα τό Δημοτικό Δια-

μέρισμα Ἁγίας Τριάδος, τοῦ Δήμου Θερμαϊκοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1947, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου Βαπτίσεων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

12. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίας Παρασκευῆς Νέων Ἐπιβατῶν (ὁδός Ὁσίας Παρασκευῆς 1), μέ ἔδρα τό Δημοτικό Διαμέρισμα Νέων Ἐπιβατῶν, τοῦ Δήμου Θερμαϊκοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1974, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ βιβλίου Πρακτικῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

13. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἐπανομῆς (ὁδός Σχολείου 9), μέ ἔδρα τό Δημοτικό Διαμέρισμα Ἐπανομῆς, τοῦ Δήμου Θερμαϊκοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1917, ὡς ἐμφαίνε-

ται ἐκ ληξιαρχικῆς πράξεως γάμου τῆς Κοινότητος Ἐπανομῆς.

14. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Φανερωμένης Νέας Μηχανιώνας (πλητεῖα Νέας Μηχανιώνας), μέ ἔδρα τό Δημοτικό Διαμέρισμα Νέας Μηχανιώνας, τοῦ Δήμου Θερμαϊκοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Θεσσαλονίκης, τῆς Περιφέρειας Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἰδρυθεῖσα τό ἔτος 1931, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ ληξιαρχικῆς πράξεως γεννήσεως - βαπτίσεως τῆς Κοινότητος Νέας Μηχανιώνας.

Ἡ παρούσα Διαπιστωτική Πράξις νά δημοσιευθῇ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6ῃ Μαρτίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Άριθμ. 709/489/6.3.2015

Άναγνώρισις συστάσεως Ένοριών
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως,
συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τὸ ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1030/19.2.2015 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλευθερουπόλεως κ. Χρυσοστόμου,
3. τὴν ἀπὸ 4.3.2015 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τὴν σύστασιν πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως:

1. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου Ἐλευθερουπόλεως, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Ἐλευθερουπόλεως, τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἐλευθερουπόλεως, μέ ἔδρα τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Ἐλευθερουπόλεως, τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου Νέας Περάμου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀκροβούνιον, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀκρο-

βουνίου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Ἀκροπόταμος Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀκροπόταμου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Ἀντιφιλιπποὶ Νικήσιανης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀντιφιλιππων τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου χωρίου Αὐλὴ Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Αὐλῆς τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Γαληψὸς Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γαληψοῦ τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφερείας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὑψώσεως Τιμίου Σταυροῦ χωρίου Γεωργιανὴ Νικήσιανης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γεωργιανῆς τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς

Ἐνότιος Καβάλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

10. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης χωρίου Δωμάτια Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Δωμάτων τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Καβάλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

11. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Ἐλαιοχώριον Νέας Περάμου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Ἐλαιοχωρίου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Καβάλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

12. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Ἐλευθεραὶ Νέας Περάμου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Ἐλευθερῶν τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Καβάλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

13. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς χωρίου Ἐξοχή Ἐλευθερουπόλεως, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Ἐξοκῆς τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Καβάλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

14. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου χωρίου Κάριανη Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Κάριανης τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Καβάλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

15. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Κηπιὰ Ἐλευθερουπόλεως, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Κηπιῶν τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Καβάλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπο-

λιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

16. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νέστορος χωρίου Κοκκινόχωριον Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Κοκκινόχωριου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Καβάλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναφέρεται ἢ ὡς ἄνω Ἐνορία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος» καὶ μετονομασθεῖσα εἰς «Ἐνορίαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νέστορος».

17. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου χωρίου Μελίσσα Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Μελίσσης τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Καβάλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

18. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Μελισσοκομεῖον Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Μελισσοκομεῖου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Καβάλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

19. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Βαρβάρας χωρίου Μεσιᾶ Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Μεσιᾶς τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Καβάλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

20. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Μεσορόπη Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Μεσορόπης τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Καβάλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

21. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου χωρίου Μεσοτόπος Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότιος Μεσοτόπου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότιος Καβάλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ

Μητροπολιτικού Συμβουλίου της Ίερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

22. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μουσθένης τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

23. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Μυρτόφυτον Νέας Περάμου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Μυρτοφύτου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

24. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Φανερωμένης καί Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Νέα Ἡρακλείτσα Νέας Περάμου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Νέας Ἡρακλείτσας τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναφέρεται ἢ ὡς ἄνω Ἐνορία ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου» μετονομασθεῖσα εἰς «Ἐνορίαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παναγίας Φανερωμένης καί Ἀγίου Γεωργίου» (Φ.Ε.Κ. 33/τ.Α'/27.2.2008).

25. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Νέα Πέραμος, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Νέας Περάμου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

26. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Νικήσιαννης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Νικήσιαννης τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

27. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ὁρφάνιον Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ὁρφανίου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακε-

δονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

28. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ὁφρύνιον Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ὁφρυνίου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

29. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Παλαιοχώριον Νικήσιαννης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Παλαιοχωρίου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναφέρεται ἢ ὡς ἄνω Ἐνορία, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου καί Ἀποστόλου Θωμά» καί μετονομασθεῖσα εἰς «Ἐνορίαν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου».

30. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου χωρίου Πλατανότοπος Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πλατανότοπου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

31. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Ποδοχώριον Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ποδοχωρίου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

32. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀντωνίου χωρίου Πυργοχώριον Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Πυργοχωρίου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

33. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Σιδηροχώριον Μουσθένης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σιδηροχωρίου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακε-

δονίας καί Θράκης, ιδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

34. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου χωρίου Φωλιά Νέας Περάμου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φωλιᾶς τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ιδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

35. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Εὐγενίου χωρίου Χορτοκόπιον Ἐλευθερουπόλεως, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Χορτοκοπίου τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ιδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν

τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

36. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Χρυσόκαστρον Ἐλευθερουπόλεως, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Χρυσόκαστρον τοῦ Δήμου Παγγαίου, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Καβάλλας, τῆς Περιφέρειας Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καί Θράκης, ιδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1958, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 4/16.6.1958 Ἀπόφασιν τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἐλευθερουπόλεως.

Ἡ παρούσα Διαπιστωτική Πράξις νά δημοσιευθῆ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4ῃ Μαρτίου 2015

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Άριθμ. 4561/2442/7.11 2016

Άναγνώρισις συστάσεως Ένοριών
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μάνης
συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 25 τοῦ Ν. 4301/2014

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. τὸ ἄρθρον 25 παρ. 1 τοῦ Ν. 4301/2014,
2. τὴν ὑπ' ἀριθμ. 373/20.9.2016 εἰσήγησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μάνης κ. Χρυσοστόμου,
3. τὴν ἀπὸ 12.10.2016 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκoῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

διαπιστοῦμεν

τὴν σύστασιν πρὸ τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ Νόμου 590/1977, τῶν ὡς κάτωθι Ἐνοριῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μάνης, οἱ ὁποῖες ἀναγράφονται εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τοῦ ἔτους 1973 (σελ. 276 - 278) καὶ ὡς αὐταὶ ἐμφαίνονται ἐκ τῶν τηρουμένων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Μάνης, Βιβλίων Πρωτοκόλλων Γάμων, τῶν ἐτῶν ἀπὸ 1932 ἕως 1962:

Ἐνορίαί

1. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Γυθείου, μὲ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Γυθείου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γυθείου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.
2. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολαίου Γυθείου, μὲ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Γυθείου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γυθείου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.
3. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Γυθείου, μὲ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Γυθείου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γυθείου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.
4. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Βασιλείου Γυθείου, μὲ ἔδραν τὴν Δημοτικὴν Κοινότητα Γυθείου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γυθείου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.
5. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος χωρίου Αἰγιᾶς, μὲ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Αἰγιῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γυθείου, τοῦ Δήμου

Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

6. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανάσιου χωρίου Ἄρνας, μὲ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἄρνας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Φάριδος, τοῦ Δήμου Σπάρτης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

7. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Δροσοπηγή, μὲ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Δροσοπηγῆς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γυθείου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

8. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Στυλιανοῦ χωρίου Καλύβια, μὲ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καλυβίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γυθείου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

9. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Καρβελάς, μὲ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καρβελάς, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γυθείου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

10. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Κονάκια, μὲ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κονακίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γυθείου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

11. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος χωρίου Κρήνη, μὲ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κρήνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γυθείου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

12. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου χωρίου Καρυοῦπολης, μὲ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καρυοῦπόλεως, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γυθείου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

68. Ένορία του Ίερού Ναού Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀβία, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀβίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀβίας, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

69. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανάσιου χωρίου Ἀλτομυρά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Ἀλτομυρῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀβίας, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

70. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Βέργας, μέ ἔδραν τήν Δημοτικήν Κοινότητα Βέργας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καλαμάτας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

71. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου χωρίου Βόρειον Κέντρον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κέντρον, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀβίας, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

72. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου χωρίου Ἄνω Δοιοί, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δοιῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀβίας, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

73. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου χωρίου Κάτω Δοιοί, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δοιῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀβίας, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

74. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Κάμπος, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κάμπου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀβίας, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

75. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ὑπαπαντή Σωτήρος χωρίου Μάητα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σταυροπηγίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀβίας, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

76. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου χωρίου Μικρή Μαντίνεια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Μικρᾶς Μαντινείας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Καλαμάτας, τοῦ Δήμου Καλαμάτας, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

77. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Βασιλείου χωρίου Ὀροβά, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κάμπου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀβίας, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης,

τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

78. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Πηγάδια, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Πηγιδίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀβίας, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

79. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Σταυροπήγιον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σταυροπηγίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀβίας, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

80. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς Σωτηριανίκων, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Σωτηριανίκων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀβίας, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

81. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Χώρα Κέντρον, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κέντρον, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀβίας, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

82. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Δημαρίστικα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λαγίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Μάνης, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

83. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος χωρίου Δρυμός, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Δρυμοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Μάνης, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

84. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Γεωργίου χωρίου Κοκκάλα, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κοκκάλας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Μάνης, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

85. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Ἀγίου Χαραλάμπους χωρίου Κότρωνας, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Κότρωνα, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Μάνης, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφερείας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρό τοῦ ἔτους 1973.

86. Ένορία τοῦ Ίερού Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Λαγίας, μέ ἔδραν τήν τοπικήν Κοινότητα Λαγίας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Μάνης, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακω-

νίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

87. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Δημήτριου χωρίου Νύφι, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἐξω Νυμφίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Μάνης, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

88. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος χωρίου Φλωμοχώριον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κότρωνα, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Μάνης, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

89. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Χειμάρρα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Πυρρίχου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀνατολικῆς Μάνης, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

90. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Ἄγιος Νικόλαος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἁγίου Νικολάου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σμίνους, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

91. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἀρχοντικόν, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀρχοντικοῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σμίνους, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

92. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος χωρίου Καστάνια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Καστάνιας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σμίνους, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

93. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου χωρίου Κόκκινα Λουριά, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κόκκινων Λουριῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σμίνους, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

94. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου χωρίου Μέλισσας, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μέλισσας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σμίνους, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

95. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίας Βαρβάρας χωρίου Μελιτίνη, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Μελιτίνης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σμίνους, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς

Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

96. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Παλαιοβρύση, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Παλαιοβρύσης, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σμίνους, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

97. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Ἀποστόλων χωρίου Πετρίνα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Πετρίνας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σμίνους, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

98. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Προσήλιον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Προσήλιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σμίνους, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

99. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Θεοδώρων χωρίου Σελεγοῦδιον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Σελεγοῦδιου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Σμίνους, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

100. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Παρασυρός, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Σκουταρίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Γυθείου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

101. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Γενεσίου τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἄλικα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ἀλίκων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Οἰτύλου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

102. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Δρύαθος, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Δρυάθου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Οἰτύλου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

103. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Προφήτου Ἡλίου χωρίου Κρουονέριον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κρουονερίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Οἰτύλου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ἰδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

104. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰωάννου χωρίου Νέον Οἰτύλον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Νέου Οἰτύλου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Οἰτύλου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακω-

νίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

105. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου χωρίου Σταυρί, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Κούνου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Οἰτύλλου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

106. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν χωρίου Χαρούδα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Πύργου Διροῦ, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Οἰτύλλου, τοῦ Δήμου Ἀνατολικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Λακωνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

107. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Ἐλαιχώριον, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ριγκλίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λεύκτρου, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

108. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Κάλυβες, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Προσηλίου, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λεύκτρου, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

109. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Λοσνά, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Πλάτσας, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λεύκτρου, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

110. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου χωρίου Ἄνω Ρίγκλια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ριγκλίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λεύκτρου, τοῦ

Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

111. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος χωρίου Κάτω Ρίγκλια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Ριγκλίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λεύκτρου, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

112. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ἄνω Τσέρια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Τσερίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λεύκτρου, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

113. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Κάτω Τσέρια, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Τσερίων, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Λεύκτρου, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

114. Ἐνορία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς χωρίου Καλιανέικα, μέ ἔδραν τὴν τοπικὴν Κοινότητα Δολῶν, τῆς Δημοτικῆς Ἐνότητος Ἀβίας, τοῦ Δήμου Δυτικῆς Μάνης, τῆς Περιφερειακῆς Ἐνότητος Μεσσηνίας, τῆς Περιφέρειας Πελοποννήσου, ιδρυθεῖσα πρὸ τοῦ ἔτους 1973.

Ἡ παρούσα Διαπιστωτικὴ Πράξις νά δημοσιευθῆ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῆ 12ῃ Ὀκτωβρίου 2016

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώννης Κλήμης

Αριθμ. 3927/2258/18.10.2016

Κατάργηση εκκλησιαστικού ιδρύματος
υπό την επωνυμία
«Γενικών Έκκλησιαστικών Φιλανθρωπικών Ταμείων
της Ίεράς Μητροπόλεως Θήρας, Άμοργού και Νήσων»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έχουσα υπ' όψει:

1. τας διατάξεις τών άρθρων 29 παρ. 2 και 59 παρ. 2 του Ν. 590/ 1977 «Περί Καταστατικού Χάρτου της Έκκλησίας της Ελλάδος»,
2. τό άρθρο 68 παρ. 1, υποπαράγρ. 5α του Ν. 4235/2014 (Α' 32),
3. τήν υπ' αριθμ. 136/26.8.2016 αιτιολογημένην Πρότασιν του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θήρας, Άμοργού και Νήσων κ. Επιφανίου,
4. τήν από 12.9.2016 γνωμοδότησιν της Νομικής Υπηρεσίας της Ίεράς Συνόδου,
5. τό γεγονός ότι έκ της παρούσης Άποφάσεως δέν προκαλείται δαπάνη σέ βάρος του προϋπολογισμού του νομικού προσώπου της Ίεράς Μητροπόλεως Θήρας, Άμοργού και Νήσων, και
6. τήν από 12.10.2016 Άπόφασιν Αυτής,

Άποφασίζει:

Α. Καταργεί τό εκκλησιαστικόν ίδρυμα υπό την έπω-

νυμίαν «Γενικών Έκκλησιαστικών Φιλανθρωπικών Ταμείων της Ίεράς Μητροπόλεως Θήρας, Άμοργού και Νήσων» και τόν Κανονισμόν λειτουργίας αυτού (Φ.Ε.Κ. Β'/552/4.8.1988).

Β. Πάσα ή κινητή και άκίνητος περιουσία του ως άνω καταργουμένου εκκλησιαστικού ιδρύματος, καθώς και κάθε δικαίωμα και άξίωση αυτού, άνήκει αυτοδικαίως εις τό νομικόν πρόσωπον της Ίεράς Μητροπόλεως Θήρας, Άμοργού και Νήσων, χρησιμοποιουμένη διά φιλανθρωπικούς σκοπούς.

Γ. Η ισχύς της παρούσης άρχεται από της δημοσιεύσεως αυτής εις τήν Έφημερίδα της Κυβερνήσεως και εις τό περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Η παρούσα νά δημοσιευθῆ εις τήν Έφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Άθῆναι 12.10.2016

† Ο Άθηνών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ο Άρχιγραμματεός
Ο Μεθώνης Κλήμης

Άριθμ. 4894/2208/14.10.2016

Κανονισμός 292/2016

Περί διοικήσεως καί διαχειρίσεως τοῦ ἐν Νέα Καρβάλη Καβάλας
Ἱεροῦ Προσκυνημάτων Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου,
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1 παρ.4, 29 παρ.2 καί 59 παρ.1 καί 2 τοῦ νόμου 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τοῦ ἀρθροῦ 68 παρ.1, ὑποπαρ. 4 καί 5α τοῦ νόμου 4235/2014,

2. τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας καί τοὺς νόμους τοῦ κράτους,

3. τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς καί πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου,

4. τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1607/30.9.2016 πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου κ. Προκοπίου,

5. τὴν ὑπ' ἀριθ. 34/4.10.2016 γνωμοδότησιν τοῦ Εἰδικοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

6. τὴν ἀπὸ 7.10.2016 Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας,

Ἀποφασίζει

ψηφίζει καί ἐγκρίνει τὸν Κανονισμόν 292/2016, ἔχοντα οὕτω:

Κανονισμός 292/2016

«Περί διοικήσεως καί διαχειρίσεως τοῦ ἐν Νέα Καρβάλη Καβάλας Ἱεροῦ Προσκυνημάτων Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου»

Ἄρθρον 1

Ἴδρυσις

Ὁ Ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου εἰς τὴν Νέαν Καρβάλην Καβάλας, εἰς τὸν ὁποῖον φυλάσσονται τὰ χαριτόβρυτα ἱερά Λείψανα τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, μετ' ἄλλων ἱερῶν λειψάνων καί ἐκκλησιαστικὰ κειμήλια, κατασταθεῖς Ἱερόν Προσκύνημα διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 42/1973 Κα-

νονιστικῆς Διατάξεως «Περί διοικήσεως καί διαχειρίσεως τοῦ ἐν Νέα Καρβάλη Καβάλας Ἱεροῦ Προσκυνημάτων Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου» (ΦΕΚ Α' 56/1973), συνεχίζει νὰ λειτουργῇ ὡς ἱερόν Προσκύνημα καί ἴδιον Νομικόν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ὑπὸ τὴν κανονικὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου.

Ἄρθρον 2

Σκοπός

Σκοπὸς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων εἶναι:

1. Ἡ τιμὴ, ἡ προστασία καί ἡ διαφύλαξις τῶν ἱερῶν Λειψάνων καί ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων, τὰ ἐκ τῆς ἐν τῇ ἀγιότητῳ Καππαδοκίᾳ παλαιᾶς Καρβάλης μετατεθέντα, ἡ διατήρησις τῆς ἱστορικῆς μνήμης καί εἰς σύμπαντα τὸν ὀρθόδοξον κόσμον προβολὴ αὐτοῦ.

2. Ἡ ὑποστήριξις καί ἡ ἐνίσχυσις τοῦ πολυσιδιοῦς ποιμαντικοῦ καί φιλανθρωπικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου.

Ἄρθρον 3

Διοίκησις

1. Τὸ Ἱερόν Προσκύνημα τελεῖ ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν καί τὸν ἔλεγχον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου καί διοικεῖται ὑπὸ πενταμελοῦς (5μελοῦς) Διοικήσεως Ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ἐκάστοτε Μητροπολίτου Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου, ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένου, εἰς τὴν ὁποῖαν μετέχουσι, διοριζόμενοι διὰ Πράξεως τοῦ Μητροπολίτου καί ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Συμβουλίου:

α) Ὁ Μητροπολίτης Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου ὡς Πρόεδρος, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένου Κληρικοῦ.

β) Ὁ ἐκτελῶν χρέη Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτων, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου Νέας Καρβάλης.

δ) Τρεῖς εὐλαβεῖς καί εὐυπόληπτοι πολῖται ἐκ τοῦ δημοτικοῦ διαμερίσματος Νέας Καρβάλης ἢ τοῦ Δήμου Καβάλας, ἐπιλεγόμενοι μετὰ τῶν ἀναπλη-

ρωτών αὐτῶν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου, ἐπὶ τριετῆ θητεία.

2. Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τῆς Δ.Ε. εἶναι τιμητικὸν καὶ ἄμισθον.

3. Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς συνεδρίαν, ἐκλέγει ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς τὸν Γραμματέα καὶ τὸν Ταμία. Συνεδριάζει συγκαλουμένη ὑπὸ τοῦ Προέδρου κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ καὶ κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἀναφυομένας ἀνάγκας, καὶ τουλάχιστον καθ' ἕκαστον μῆνα.

4. Ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρισταμένων ἀπαραιτήτως τοῦ Προέδρου ἢ τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ δύο (2) τουλάχιστον ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς. Αἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται κατὰ πλειοψηφίαν τῶν παρόντων, ἐν ἰσοψηφίᾳ δὲ νίκῃς τῆς ψήφου τοῦ Προέδρου.

5. Αἱ ἀποφάσεις τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ὑποβάλλονται πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον, ἐφαρμοζομένων ἀναλογικῶς τῶν διατάξεων τοῦ Κανονισμοῦ 8/1979 «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν καὶ Ἑνοριῶν».

ἄρθρον 4

Ἐκπροσώποις-Ἀρμοδιότητες

1. Τὸ Ἱερόν Προσκύνημα ἐκπροσωπεῖται νομίμως ἐνώπιον πάσης διοικητικῆς ἢ δικαστικῆς Ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ἢ ὑπὸ τινος μέλους τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς ὀριζομένου ὑπ' αὐτοῦ.

2. Ὁ Πρόεδρος ὑπογράφει πᾶν ἐξερχόμενον ἔγγραφο καὶ συνυπογράφει τὰ γραμμάτια εἰσπράξεως, τὰ ἐντάλματα πληρωμῆς, καὶ τὰς πάσης φύσεως συμβάσεις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

3. Ὁ Γραμματεὺς τηρεῖ τὸ Βιβλίον Πρωτοκόλλου, τὸ Βιβλίον Πρακτικῶν καὶ ὑπογράφει μετὰ τοῦ Προέδρου τὰ Πρακτικά.

4. Ὁ Ταμίας τηρεῖ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν διαχειριστικὰ βιβλία καὶ ὑπογράφει μετὰ τοῦ Προέδρου αὐτὰ.

5. Ἰδιαιτέρως ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ ἀσκεῖ τὰς ἀκολουθούσους ἀρμοδιότητας:

- α) Διοικεῖ καὶ διαχειρίζεται τὴν ἐν γένει περιουσίαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.
- β) Καταρτίζει τὸν προϋπολογισμόν καὶ ἀπολογισμόν αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον.
- γ) Μεριμνᾷ διὰ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν αὐτοῦ.
- δ) Ἀποφασίζει διὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ ἀναγκαιοῦντος προσωπικοῦ, κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος.
- ε) Φροντίζει διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.
- στ) Ἀποφασίζει ἐπὶ παντός ἑτέρου ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν μὲ τὸ Ἱερόν Προσκύνημα καὶ δὲν προβλέπεται εἰς τὸν παρόντα Κανονισμόν.

ἄρθρον 5

Τηρούμενα Βιβλία

1. Εἰς τὸ Ἱερόν Προσκύνημα τηροῦνται τὰ κάτωθι Βιβλία:

- α) Βιβλίον Πρωτοκόλλου
- β) Βιβλίον Πρακτικῶν τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς
- γ) Βιβλίον Ταμείου (ἡμερολόγιον ἐσόδων καὶ ἐξόδων)
- δ) Διπλότυπα Γραμμάτια Εἰσπράξεως
- ε) Διπλότυπα Ἐντάλματα Πληρωμῶν

στ) Βιβλίον κινητῶν καὶ ἀκινήτων, ἧτοι: Βιβλίον Κτηματολογίου, εἰς τὸ ὁποῖον καταγράφονται ἅπαντα τὰ ἀκίνητα περιουσιακὰ στοιχεῖα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος καὶ Βιβλίον τιμαλφῶν, ἀφιερωμάτων καὶ λοιπῶν κινητῶν περιουσιακῶν στοιχείων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

2. Τὰ τηρούμενα βιβλία τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος ἀριθμοῦνται κατὰ φύληλον καὶ θεωροῦνται ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου.

ἄρθρον 6

Πόροι

Πόροι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος εἶναι:

- α) Αἱ εἰσπράξεις ἐκ κηροπωλησίας, ἐκ δίσκων καὶ κυτίων
- β) Αἱ δωρεαί, προσφοραί, κληρονομίαι, κληροδοσίαι καὶ πάσης φύσεως ἀφιερώσεις καὶ εἰσφοραὶ πιστῶν
- γ) Αἱ πρόσοδοι ἐκ τῆς κινητῆς καὶ ἀκινήτου περιουσίας καὶ αἱ ἐπιχορηγήσεις ἐξ οἰουδήποτε φορέως, Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ.

ἄρθρον 7

Διάθεσις πόρων

Τὰ ἔσοδα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος διατίθενται:

- α) Διὰ τὴν συντήρησιν, τὸν ἐξωραϊσμόν καὶ τὸν εὐπρεπισμόν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, τῶν πέριξ αὐτοῦ κτισμάτων καὶ τοῦ περιβάλλοντος χώρου τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος
- β) Διὰ τὴν μισθοδοσίαν τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος
- γ) Διὰ τὴν καταβολὴν τῶν νομίμων ὑποχρεώσεων αὐτοῦ
- δ) Διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ πνευματικοῦ, φιλανθρωπικοῦ καὶ ἐν γένει κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου.

ἄρθρον 8

Προσωπικόν

Διὰ τὴν εὐρυθμον λειτουργίαν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος δύνανται νὰ προσλαμβάνονται:

- α) Εἷς (1) Ἐφημέριος, διοριζόμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου
- β) Δύο (2) Ἱεροψάλται
- γ) Εἷς (1) Νεωκόρος καὶ

δ) Μία (1) εὐτρεπίστρια διά τόν εὐτρεπισμόν τοῦ Προσκυνήματος καί τοῦ περιβάλλοντος αὐτοῦ χώρου.

ἄρθρον 9
Σφραγίς

Τό Ἱερόν Προσκύνημα ἔχει ἰδίαν κυκλικήν σφραγίδα φέρουσα εἰς τό κέντρον τήν παράστασιν τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καί περίξ εἰς δύο κύκλους τὰς φράσεις: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΙΛΙΠΠΩΝ, ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΘΑΣΟΥ» - «ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ- ΝΕΑΣ ΚΑΡΒΑΛΗΣ».

ἄρθρον 10
Ἑορτή

Τό Ἱερόν Προσκύνημα ἑορτάζει πανδήμως τήν 25ην Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους, ἑορτή τῆς μνήμης τοῦ ἐν τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου.

ἄρθρον 11

Ἀλλαγὴ τοῦ κανονικοῦ καί νομικοῦ καθεστώτος

Ἀλλαγὴ τοῦ κανονικοῦ καί νομικοῦ καθεστώτος τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος καί ἡ τροποποίησις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ γίνεται κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς καί κατ' ἐφαρμογήν τῶν ἰσχυουσῶν κανονικῶν καί νομικῶν διατάξεων περὶ τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων.

ἄρθρον 12
Ἰσχύς τοῦ Κανονισμοῦ

1. Ἡ ἰσχύς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχει ἀπό τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καί τό ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

2. Ἀπό τῆς ἐνάρξεως ἰσχύος τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, καταργεῖται ἡ ὑπ' ἀριθμ. 2/1973 Κανονιστικὴ Διάταξις «Περί διοικήσεως καί διαχειρίσεως τοῦ ἐν Νέᾳ Καρβάλη Καβάλλας Ἱεροῦ Προσκυνήματος Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου» (ΦΕΚ Α 56/1973).

ἄρθρον 13
Κάλυψις δαπάνης

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δέν προκαλεῖται δαπάνη εἰς βάρος τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ νομικοῦ προσώπου τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος ἢ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Φιλίππων, Νεαπόλεως καί Θάσου.

Ὁ παρῶν Κανονισμός νά δημοσιευθῇ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀθήνησι, 7.10.2016

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς
Ὁ Μεθώνης Κλήμης

Αριθμ. 4097/2287/24.10.2016 Κανονισμός περί συστάσεως και λειτουργίας
ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία:
«Σχολὴ Βυζαντινῆς Μουσικῆς»
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἡ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

1. τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1 παρ. 4, 29 παρ. 2 καὶ 59 παρ.1 καὶ 2 τοῦ νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τοῦ ἀρθροῦ 68 παρ.1, ὑποπαρ. 4 καὶ 5α τοῦ νόμου 4235/2014,

2. τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ποιμανούσης Ἐκκλησίας πρὸς τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἀπὸ τὰς εὐαγγελικὰς ἐπιταγὰς, τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας καὶ τοὺς νόμους τοῦ κράτους,

3. τὰς ὑφισταμένας κοινωνικὰς καὶ πνευματικὰς ἀνάγκας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης,

4. τὴν ὑπ' ἀριθμ. 422/195/1.9.2016 πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐσταθίου,

5. τὴν ἀπὸ 22.9.2016 γνωμοδότησιν τοῦ Νομικῆς Ὑπηρεσίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,

6. τὴν ἀπὸ 12.10.2016 Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου,

Ἀποφασίζει

συνιστᾶ εἰς τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης ἐκκλησιαστικὸ ἴδρυμα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «Σχολὴ Βυζαντινῆς Μουσικῆς» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης, ἡ ὀργάνωσις, διοίκησις, διαχείρισις καὶ λειτουργία τοῦ ὁποίου θὰ διέπεται ἀπὸ τὰς διατάξεις τοῦ ἐπομένου Κανονισμοῦ:

Κανονισμός περί συστάσεως καὶ λειτουργίας
ἐκκλησιαστικοῦ Ἰδρύματος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία:

«Σχολὴ Βυζαντινῆς Μουσικῆς»

τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης

Ἄρθρον 1

Ἰδρυσις τῆς Σχολῆς

Στὴν Ἱερά Μητρόπολιν Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης συνιστᾶται ἐκκλησιαστικὸ ἴδρυμα τῆς ἐπωνυμίας: «Σχολὴ Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης». Ἐχει ὡς ἔδρα του στὴν

Σπάρτη καὶ λειτουργεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεση ἐποπτεία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, ἀποτελοῦσα ἴδια ὑπηρεσία αὐτῆς, μὴ αὐτοτελοῦς οικονομικῆς διαχειρίσεως καὶ μὴ κερδοσκοπικοῦ χαρακτῆρος.

Ἄρθρον 2

Σφραγίδα

Ἡ Σχολὴ διαθέτει δική της σφραγίδα, κυκλική σὺν σχῆμα, στὴν ὁποία ἀναγράφονται τὰ ἑξῆς: ἐξωτερικὰ «Ἱερά Μητρόπολις Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης» καὶ ἐσωτερικὰ «Σχολὴ Βυζαντινῆς Μουσικῆς», μὲ τὸν Δικέφαλο σὺν κέντρο.

Ἄρθρον 3

Σκοποὶ τῆς Σχολῆς

Σκοπὸς τῆς Σχολῆς ὀρίζεται ἡ διδασκαλία τῆς ἐλληνορθόδοξου μουσικῆς παραδόσεως, ἐκκλησιαστικῆς καὶ θύραθεν, ἡ διατήρησις καὶ ἡ διάδοσίς της.

Εἰδικότεροι σκοποὶ τῆς Σχολῆς εἶναι:

α) Ἡ μελέτη, διατήρησις, διάδοσις καὶ προβολὴ τῆς πατρῴας ψαλτικῆς τέχνης, ὅπως αὐτὴ διασώθηκε ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ἕως τῆς σήμερον.

β) Ἡ μουσικὴ καὶ λειτουργικὴ κατάρτισις νέων Ἱεροψαλτῶν μὲ σκοπὸ τὴν ἐπὶ ἀνάνδρωσιν τῶν ἀναλογίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

γ) Ἡ παράλληλη καλλιέργεια καὶ διάδοσις τοῦ ἐτέρου κλάδου τῆς Ἑθνικῆς Μουσικῆς, δηλαδὴ τῆς δημοτικῆς μας παραδόσεως. Στὸ πλῆθισι αὐτὸ ἡ Σχολὴ δύναται νὰ συστήσῃ χορωδιακὰ σχήματα παραδοσιακοῦ τραγουδιοῦ, καθὼς καὶ τμήματα ἐκμαθήσεως παραδοσιακῶν ὀργάνων καὶ χορῶν.

δ) Ἡ κατάρτισις καὶ ἡ συστηματικὴ ἐπιμόρφωσις καθηγητῶν βυζαντινῆς μουσικῆς, καθὼς καὶ διευθυντῶν ψαλτικῶν χορῶν καὶ χορωδιῶν παραδοσιακοῦ τραγουδιοῦ.

ε) Ἡ ἀναζωπύρωσις τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς κληρονομίας στὴ συνείδησιν τοῦ λαοῦ.

Ἄρθρον 4

Ἐπίτευξις τῶν σκοπῶν τῆς Σχολῆς

Μέσα γιὰ τὴν ἐπίτευξιν τῶν σκοπῶν τῆς Σχολῆς εἶναι:

α) Ἡ συστηματικὴ καὶ ὑπεύθυνη διδασκαλία τῆς ψαλ-

τικής τέχνης και της παραδοσιακής μουσικής από διδασκάλους κατηρτισμένους θεωρητικά και πρακτικά.

β) Η προβολή της βυζαντινής ψαλτικής παραδόσεως και της δημόδους μέσω έκδηλώσεων, εντύπων και ηλεκτρονικών εκδόσεων και κυκλοφορήσεως ψηφιακών δίσκων.

γ) Η συγκρότηση χορού ψαλτών.

δ) Η τέλεση υποδειγματικών -λειτουργικά και μουσικά- ακολουθιών και η πραγματοποίηση εκπαιδευτικών εκδρομών.

ε) Η συνεργασία με άλλους φορείς πολιτισμού για την από κοινού οργάνωση καλλιτεχνικών σεμιναρίων ή εκδηλώσεων που προωθούν και προβάλλουν τον εθνικό μουσικό πλούτο.

Άρθρον 5

Διοίκηση της Σχολής

1. Τη Σχολή διοικεί τριμελής Διοικητικό Συμβούλιο, πού συγκροτείται από τόν Μητροπολίτη Μονεμβασίας και Σπάρτης ως Πρόεδρο ή τόν νόμιμο αυτού αναπληρωτή και έτερα δύο Μέλη, κληρικούς ή λαϊκούς -κατά προτίμηση έναν κληρικό και έναν λαϊκό-, γνώστες της παραδοσιακής Έκκλησιαστικής ή Δημόδους Μουσικής. Τό Δ.Σ. συνεδριάζει τακτικά μία φορά τόν μήνα, κατά την έναρξη και τη λήξη του διδακτικού έτους, και έκτάκτως όταν παρίσταται ανάγκη.

2. Τά δύο λαϊκά ή κληρικά Μέλη του Δ.Σ. διορίζονται από τόν Μητροπολίτη με τριετή θτεία, πού μπορεί να ανανεωθεί. Τό αξίωμα τών μελών του Δ.Σ. και του Γραμματέως της Σχολής είναι τιμητικό και άμισθο.

3. Τό Δ.Σ. μεριμνά για τή ομαλή λειτουργία της Σχολής και επιλαμβάνεται παντός ζητήματος πού τήν αφορά. Άν κάποιο Μέλος του Δ.Σ. δέν ανταποκρίνεται στις υποχρεώσεις του, αντικαθίσταται και πριν από τή λήξη της θτείας του με αίτιολογημένη απόφαση του Μητροπολίτου.

4. Τό Δ.Σ. της Σχολής δύναται, κατόπιν αιτήματος τοπικών εκκλησιαστικών φορέων, να δημιουργήσει περιφερειακά Παραρτήματα, με τήν εύθύνη του εκεί διδάσκοντος καθηγητού και τόν έλεγχο του Δ.Σ. και του διευθυντού.

5. Ο Πρόεδρος του Δ.Σ. συγκαλεί τά μέλη του σε πρώτη συνεδρία εντός μηνός από τήν ημέρα της κοινοποιήσεως της απόφασεως διορισμού των.

6. Ο Πρόεδρος εκπροσωπεί τή Σχολή ενώπιον κάθε Άρχης ή αναθέτει τήν εκπροσώπηση σε ένα εκ τών δύο Μελών. Συγκαλεί τό Δ.Σ. σε συνεδρίαση και προεδρεύει αυτού. Είναι υπεύθυνος για όλα τά θέματα της Σχολής. Υπογράφει όλα τά έγγραφα, τούς τίτλους σπουδών της Σχολής (από κοινού με τόν διευθυντή), καθώς και τίς διπλότυπες αποδείξεις εισπράξεως και πληρωμής.

7. Ο γραμματέας της Σχολής συντάσσει κάθε απαραίτητο έγγραφο, αναλαμβάνει τή διεκπεραίωση της αλλη-

λογραφίας της Σχολής και τηρεί: α. Βιβλίο Πρωτοκόλλου αλληλογραφίας, β. Βιβλίο Μητρώου και προόδου τών μαθητών Μαθητολόγιο, γ. Βιβλίο Πράξεων του Δ.Σ. και δ. Βιβλίο Έξετάσεων.

Άρθρον 6

Πόροι της Σχολής

1. Πόροι της Σχολής είναι:

α) Η μηνιαία εισφορά τών σπουδαστών, τό ύψος της οποίας καθορίζεται στην αρχή κάθε σχολικού έτους από τό Δ.Σ. και αφορά στις άμοιβές τών Καθηγητών και στά λοιπά λειτουργικά έξοδα της Σχολής.

β) Κάθε δωρεά ή επιχορήγηση από φυσικά ή νομικά πρόσωπα.

γ) Οι έτήσιες εισφορές τών ένοριακών Έρωων Ναών, πού ορίζονται από τό Μητροπολιτικό Συμβούλιο.

δ) Τό ποσό πού θά προβλέπεται κατ' έτος στον Προϋπολογισμό της Έρας Μητροπόλεως Μονεμβασίας και Σπάρτης.

ζ) Κάθε έσοδο τό οποίο προέρχεται από νόμιμη και χρηστή πηγή.

2. Τό Δ.Σ. έχει τό δικαίωμα, με απόφασή του, να απαλλάσσει από τό ποσό της μηνιαίας εισφοράς τούς σπουδαστές πού αδυνατούν να καταβάλουν αυτή.

3. Οι σπουδαστές, ακόμη, υποχρεούνται να καταβάλουν έξεταστρα, όταν πρόκειται για κατατακτήριες και πτυχιακές έξετάσεις, τό ύψος τών οποίων καθορίζεται από τό Δ.Σ.

Άρθρον 7

Διδακτικό Προσωπικό

1. Ο Διευθυντής της Σχολής διορίζεται ύστερα από πρόταση του Δ.Σ. από τόν Μητροπολίτη Μονεμβασίας και Σπάρτης και πρέπει να είναι κάτοχος Διπλώματος Βυζαντινής Μουσικής.

2. Ο Διευθυντής της Σχολής είναι υπεύθυνος για τήν ομαλή λειτουργία της, όπως και για τήν εφαρμογή του Προγράμματος Σπουδών. Εισηγείται στο Δ.Σ. ό,τιδήποτε έχει σχέση με τήν εύρυθμη λειτουργία της Σχολής.

3. Οι Καθηγητές της Σχολής διορίζονται με απόφαση του Δ.Σ., κατόπιν εισηγήσεως του Διευθυντού και αιτήσεως τών ενδιαφερομένων. Πρέπει όπωσδήποτε να είναι κάτοχοι Διπλώματος Μουσικοδιδασκάλου Βυζαντινής Μουσικής. Οι καθηγητές παραδοσιακών όργανων ή χορών μπορεί να είναι και απλώς έμπειροτέχνες. Άκόμη ή Σχολή δύναται να προσλάβει καθηγητή φωνητικής άγωγής.

4. Τά ειδικά, δευτερεύοντα υποχρεωτικά μαθήματα Ιστορίας της Έκκλησιαστικής μουσικής, Τυπικού, Ύμνολογίας, Λειτουργικής και στοιχειώδους θεωρίας ευρωπαϊκής μουσικής και σοφής, θά διδάσκονται από τούς Καθηγητές της Σχολής με τή βοήθεια κατάλληλων χειριδίων.

5. Ὁ Διευθυντής καί οἱ Καθηγητές ἀποτελοῦν τόν Σύλλογο τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς, ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει μόνο γιά θέματα σπουδῶν καί οἱ ἀποφάσεις του εἶναι τελεσιδίκαιες. Στόν Σύλλογο προεδρεύει ὁ Διευθυντής, ὁ ὁποῖος καί ἐνημερώνει στή συνέχεια τό Δ.Σ. τῆς Σχολῆς γιά τίς ἀποφάσεις τοῦ Συλλόγου Καθηγητῶν.

6. Τό ἀξίωμα τοῦ διευθυντῆ τῆς Σχολῆς εἶναι τιμητικό καί ἄμισθο.

7. Οἱ καθηγητές (καί ὁ διευθυντής, ἐφ' ὅσον διδάσκει), διδάσκουν εἴτε ἐθελοντικά εἴτε μέ συμβολική ἀμοιβή, τό ὕψος τῆς ὁποίας καθορίζεται μέ ἀπόφαση τοῦ Δ.Σ., κατόπιν συνηγορίας μέ αὐτούς, καί καταβάλλεται ὑπό τήν μορφή τῆς πάγιας ἀντιμισθίας.

ἄρθρον 8

Α. Γενικό Πρόγραμμα Σπουδῶν

1. Ἡ ὕλη τῶν μαθημάτων ἀκολουθεῖ τό ἀναλυτικό πρόγραμμα τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ καί Ἀθλητισμοῦ καί τίς τυχόν προσθήκες ἢ βελτιώσεις πού προτείνει ὁ Σύλλογος τῶν Καθηγητῶν καί ἐγκρίνει τό Δ.Σ.

Ἡ ὕλη τῶν μαθημάτων προέρχεται ἀπό τά παρακάτω βιβλία:

- α) Ἀναστασιματάριον καί Εἰρμολόγιον Πέτρου Λαμπαδαρίου, ἐκδοση Ἰωάννου Πρωτοψάλτου
- β) Μουσική Κυψέλη Στεφάνου Λαμπαδαρίου
- δ) Μουσικός Πανδέκτης (τόμοι 4)
- ε) Δοξαστάριον Ἰακώβου Πρωτοψάλτου
- στ) Καλοφωνικόν Εἰρμολόγιον, Γρηγορίου Πρωτοψάλτου.

2. Ἡ διδασκαλία τῶν θεωρητικῶν μαθημάτων ὀφείλει νά γίνεται σύμφωνα μέ τό «Μέγα Θεωρητικόν τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς» Χρυσάνθου τοῦ ἐκ Μαδύτων καί τοῦ «Θεωρητικοῦ» τῆς Πατριαρχικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ 1881. Ἀκόμη, οἱ διδάσκοντες μποροῦν κατά τήν κρίση τους νά χρησιμοποιοῦν καί ἄλλα θεωρητικά ἐγχειρίδια.

Β. Ἀναλυτικό Πρόγραμμα Σπουδῶν

Στό Α' ἔτος, ὁ σπουδαστής εἰσάγεται στή θεωρία καί στό σύστημα γραφῆς τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς.

Στό Β' ἔτος, ὁ σπουδαστής γνωρίζει τίς κλίμακες τῶν ὀκτώ ἦχων, καθώς καί τά βασικά χαρακτηριστικά κάθε ἦχου. Βασικό ἀντικείμενο διδασκαλίας εἶναι τό Ἀναστασιματάριον, τό ὁποῖο ὁ σπουδαστής πρέπει νά μπορεῖ νά ψάλλει στό σύνολό του.

Στό Γ' ἔτος, ὁ σπουδαστής διδάσκεται σύντομα καί ἀργά προσόμοια κατ' ἦχον, καταβασίες ἀργές καί σύντομες, ἀργές δοξολογίες κατ' ἦχον, καθώς καί δοξαστικά καί ἰδιόμελα.

Στό Δ' ἔτος, ὁ σπουδαστής διδάσκεται μαθήματα τῆς παπαδικῆς: χερουβικά, κοινωνικά τῆς ἐβδομάδος, κοινωνικά τῶν Κυριακῶν καί τοῦ ἐνιαυτοῦ, ἰδιόμελα τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς Ἰακώβου Πρωτοψάλτου, Μεγάλα Προκείμενα Μ. Τεσσαρακοστῆς, «Τῆ Ὑπερμάχῳ» ἀρχαῖον.

Στό Ε' ἔτος, συνεχίζεται ἡ διδασκαλία τῶν μαθημάτων τῆς παπαδικῆς μέ τό ἀργόν «Ἦδη βάπτεται κάλαμος» Ἰακώβου Πρωτοψάλτου, τά ἀργά: «Κύριε ἡ ἐν πολλοῖς ἀμαρτίαις» Πέτρου Λαμπαδαρίου καί «Ἀναστάσεως ἡμέρα» Χρυσάφου τοῦ νέου, τά ἀρχαῖα μέλη: «Τόν δεσπότην καί ἀρχιερέα» καί «Ἄνωθεν οἱ προφῆται» Ἰωάννου Κουκουζέλου, μέλη τῆς Θεῆς Λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τό ὀκτάνηχον «Θεοτόκε Παρθένε» Πέτρου τοῦ Μπερεκέτου, καθώς καί καλοφωνικούς εἰρμούς καί κρατήματα.

Στά δύο ἐπόμενα ἔτη τῆς φοιτήσεως πού ἀφοροῦν στό Δίπλωμα Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ὁ σπουδαστής ἐμβαθύνει στά μαθήματα τῆς παπαδικῆς, σέ θεωρητικά καί ἐρμηνευτικά ζητήματα τῆς Ψαλτικῆς Τέχνης, στήν πράξη τῆς διδασκαλίας, στήν ἀπαγγελία τῶν ἀναγνωσμάτων, καθώς καί στή διεύθυνση Ψαλτικοῦ Χοροῦ.

Γ. Δευτερεύοντα Ὑποχρεωτικά Μαθήματα

Ἐπιπροσθέτως τῶν παραπάνω θεωρητικῶν καί πρακτικῶν μαθημάτων, ἀπαιτεῖται ἡ διδασκαλία δευτερευόντων μαθημάτων, στά ὁποῖα οἱ σπουδαστές θά ἐξεταστοῦν, προκειμένου νά λάβουν τίτλο σπουδῶν (Πτυχίον ἢ Δίπλωμα). Ὡς δευτερεύοντα ὑποχρεωτικά μαθήματα προβλέπονται τά ἑξῆς: α) Ἱστορία Βυζαντινῆς Μουσικῆς, β) Τυπικό, γ) Ὑμνολογία, δ) Λειτουργική καί ε) στοιχειώδης θεωρία εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς καί σοπφῆζ.

Δ. Συμπληρωματικές

Ἐκπαιδευτικές Δραστηριότητες

Συμπληρωματικά μαθήματα ἢ διαλέξεις μποροῦν νά γίνονται σέ συνεργασία μέ διακεκριμένους ἱεροψάλτες, μουσικολόγους ἢ Καθηγητές ἀπό ἄλλους φορεῖς. Τά μαθήματα αὐτά μποροῦν νά ἔχουν ἑκτακτό ἢ περιοδικό χαρακτήρα.

ἄρθρον 9

Χορός Ψαλτῶν

1. Ὁ Χορός Ψαλτῶν τῆς Σχολῆς ἀποτελεῖ σημαντικό καί ἀναπόσπαστο μέρος αὐτῆς. Διαδραματίζει σημαντικότατο ρόλο στήν ὅλη ἐκπαιδευτική διαδικασία, εἶναι τρόπος συνάντησης καί μετεκπαίδευσης τῶν σπουδαστῶν, ἐνώ ταυτόχρονα ἀποτελεῖ καί μέσο προβολῆς τοῦ ἔργου τῆς Σχολῆς.

2. Στόν Χορό Ψαλτῶν συμμετέχουν ὑποχρεωτικά ὅσοι μαθητές τῆς Σχολῆς ἔχουν κατά τήν κρίση τοῦ Διευθυντῆ τοῦ Χοροῦ τήν ἀπαιτούμενη φωνητική δυνατότητα καί τήν ἀντίστοιχη μουσική κατάρτιση, ἀλλὰ καί ψάλτες ἐκτός Σχολῆς, οἱ ὁποῖοι στηρίζουν τό χορωδιακό ἰδεώδες.

3. Τά μαθήματα καί οἱ πρόβες τοῦ Χοροῦ πραγματοποιοῦνται ἄπαξ τῆς ἐβδομάδος καί ἡ παρουσία πάντων τῶν μελῶν εἶναι ὑποχρεωτική. Τυχόν ἀναβολή τῆς πρόβας γίνεται μέ εὐθύνη καί ἀπόφαση τοῦ Χοράρχου.

4. Ο Χορός των Ψαλτών συμμετέχει σε λατρευτικές και συναυλιακές εκδηλώσεις της Ίερᾶς Μητροπόλεως, καθώς και σε αντίστοιχες δραστηριότητες ἄλλων φορέων. Ἐπιπλέον, εἶναι δυνατή ἡ συμμετοχή τοῦ Χοροῦ σε ἠχογραφήσεις ψηφιακῶν δίσκων καθώς και σε κάθε ἄλλη δραστηριότητα πολιτισμοῦ, κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. τῆς Σχολῆς.

ἄρθρον 10 Σπουδαστές τῆς Σχολῆς

1. Τό διδακτικό ἔτος ἀρχίζει τήν 1η Ὀκτωβρίου κάθε ἔτους καί λήγει τήν 20η Ἰουνίου τοῦ ἐπομένου ἔτους. Οἱ ἐγγραφές θά γίνονται ἀπό 10η ἕως 25η Σεπτεμβρίου. Γιά τήν ἐγγραφή τῶν σπουδαστῶν δέν ἀπαιτεῖται κάποιοι εἶδους ἐγγραφο.

2. Τό πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς μποροῦν νά παρακολουθήσουν ὅσοι ἔχουν ὑπερβεί τό ὄγδοο ἔτος τῆς ἡλικίας τους καί διαθέτουν φωνητικό τάλαντο. Ἀνώτατο ἡλικιακό ὄριο ἐγγραφῆς δέν καθορίζεται. Δικαίωμα ἐγγραφῆς ἔχουν καί ἄνδρες καί γυναῖκες.

3. Ἡ παρακολούθηση τῶν μαθημάτων εἶναι ὑποχρεωτική, τόσο στό κύριο μάθημα ὅσο καί στά δευτερεύοντα. Ἡ ἀδικαιολόγητη ἀπουσία ἀπό πέντε (5) συνεχόμενα μαθήματα ἐπισύρει τή διαγραφή τοῦ σπουδαστῆ ἀπό τά μαθητολόγια τῆς Σχολῆς. Τά μαθήματα πού συμπίπτουν μέ τίς σχολικές ἀργίες ἢ χάνονται μέ ὑπαιτιότητα τῶν σπουδαστῶν δέν ἀναπληρώνονται ἀπό τούς Καθηγητές.

4. Στίς ὑποχρεώσεις τῶν σπουδαστῶν περιλαμβάνονται, ἐπίσης, ἡ συμμετοχή στίς ἑορταστικές καί ἄλλες ἐκδηλώσεις τῆς Σχολῆς καί ἡ παρουσία καί διακονία αὐτῶν στά ἱερά ἀναλήγια.

5. Ἡ ἀξιολόγηση τῶν σπουδαστῶν γίνεται μέ τόν συγκερασμό τῶν ἐπιδόσεων τους τόσο κατά τή διάρκεια τῆς σχολικῆς χρονιάς ὅσο καί στίς προφορικές ἢ γραπτές ἐξετάσεις τοῦ Ἰουνίου.

6. Σέ κάθε σπουδαστή, ἀμέσως μετά τήν ἐγγραφή του, χορηγεῖται ἀπό τή Γραμματεία Βιβλιάριο Σπουδῶν, τό ὁποῖο τηρεῖται μέ εὐθύνη τοῦ σπουδαστῆ, μέχρι τή λήξη τῶν σπουδῶν του. Τό Βιβλιάριο αὐτό χρησιμεύει γιά βεβαίωση τῆς ταυτότητας τοῦ σπουδαστῆ καί γιά τόν ἔλεγχο τῆς τακτικῆς φοιτήσεώς του στά εἰδικά καί ὑποχρεωτικά μαθήματα. Στό Βιβλιάριο τῶν σπουδαστῶν ὑπάρχει καί τό ἐνδεικτικό τῶν ἐτήσιων ἐξετάσεων.

7. Ὅλοι οἱ σπουδαστές τῆς Σχολῆς προμηθεύονται ἐγκαίρως καί μέ δικά τους ἔξοδα τά ὑποδεικνυόμενα ἀπό τή Σχολή καί ἀπαραίτητα γιά τή διδασκαλία βιβλία. Γιά τούς μὴ δυνάμενους θά ἐξασφαλίζει αὐτά ἡ Ίερά Μητρόπολη.

ἄρθρον 11 Ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς

1. Οἱ ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς διακρίνονται σέ: α) Κατατακτήριες, β) Προαγωγικές καί γ) Ἀπολυτήριες. Εἰδικότερα:

α) Οἱ Κατατακτήριες ἐξετάσεις διεξάγονται κάθε ἔτος κατά τόν μήνα Ὀκτώβριο, ἀπό Ἐπιτροπή πού ὀρίζει τό Ἰπουργεῖο Πολιτισμοῦ καί Ἀθλητισμοῦ, κατόπιν προτάσεως τοῦ Διευθυντῆ τῆς Σχολῆς, γιά τήν κατάταξη νέων μαθητῶν μέ γνώσεις Βυζαντινῆς Μουσικῆς στήν ἀνάλογη Τάξη.

β) Οἱ Προαγωγικές ἐξετάσεις διεξάγονται ἀπό 10 ἕως 20 Ἰουνίου κάθε ἔτους. Μαθητές μέ μὴ ἐπαρκῆ γνώση ὄσων διδάχτηκαν κατά τό παρελθόν ἔτος δέν προάγονται στήν ἐπόμενη τάξη, ἀλλῆ ἐπαναλαμβάνουν τήν προηγούμενη.

γ) Οἱ Ἀπολυτήριες ἐξετάσεις γιά τήν ἀπόκτηση Πτυχίου Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ὅπως καί αὐτές γιά τήν ἀπόκτηση Διπλώματος διεξάγονται ἐντός του μηνός Ἰουνίου, ἐνώπιόν της κατά τά ἀνωτέρω Ἐπιτροπῆς.

2. Ἡ βαθμολογία τῶν Ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων ἀναγράφεται στό Πτυχίο καί περιλαμβάνει τούς ἐξῆς χαρακτηρισμούς:

Ἄριστα
Λίαν Καλῶς
Καλῶς
Σχεδόν Καλῶς
Μετρίως

Σέ ὅσους λάβουν βαθμό «Σχεδόν Καλῶς» ἢ «Μετρίως» χορηγεῖται ὄχι Πτυχίο Βυζαντινῆς Μουσικῆς θεωρημένο ἀπό τό Ἰπουργεῖο Πολιτισμοῦ καί Ἀθλητισμοῦ, ἀλλῆ Πτυχίο Ἱεροψάλτου ὑπογεγραμμένο ἀπό τόν Μητροπολίτη καί τόν Διευθυντῆ τῆς Σχολῆς.

3. Στούς σπουδαστές πού ἐπιθυμοῦν νά ἀποχωρήσουν ἀπό τή Σχολή καί ἔχουν ἐξετασθεῖ ἐπιτυχῶς στίς προαγωγικές ἐξετάσεις χορηγεῖται πιστοποιητικό φοιτήσεως.

4. Ὅλοι οἱ σπουδαστές ὑποχρεοῦνται νά λαμβάνουν μέρος στίς ὀριζόμενες ἀπό τή Σχολή ἐξετάσεις. Σπουδαστές πού ἀδικαιολόγητα δέν προσέρχονται στίς ἐξετάσεις ἀπορρίπτονται.

ἄρθρον 12 Ἀντιμετώπιση προβλημάτων

Γιά ὁποιοδήποτε θέμα πού δέν ρυθμίζεται ἀπό τόν παρόντα Κανονισμό, λαμβάνει μέριμνα καί ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τό Δ.Σ. τῆς Σχολῆς.

ἄρθρον 13 Τροποποίηση τοῦ Κανονισμοῦ

Ὁ παρών Κανονισμός τροποποιεῖται ἀπό τήν Ίερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὕστερα ἀπό ἀπόφαση τοῦ Δ.Σ. τῆς Σχολῆς, στό ὁποῖο μετέχει ἀπαραίτητα ὁ Σεβασμιώτατος Πρόεδρος.

ἄρθρον 14 Κατάργηση τῆς Σχολῆς

Ἡ Σχολή Βυζαντινῆς Μουσικῆς τῆς Ίερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καί Σπάρτης καταργεῖται ἀπό τήν Ίερά

Σύνοδο ύστερα από απόφαση του Δ.Σ. που εγκρίνεται από τον Σεβασμιώτατο Πρόεδρο, όταν δέν εκπληρώνει τούς σκοπούς της καί καθίσταται αδύνατη ή λειτουργία της. Τά τυχόν χρηματικά αποθεματικά τῆς Σχολῆς, μετά τήν κατάργησή της ἀνήκαν αὐτοδικαίως στήν Ἱερά Μητρόπολη Μονεμβασίας καί Σπάρτης.

ἄρθρον 15
Ἰσχύς τοῦ Κανονισμοῦ

ἌΟ παρῶν Κανονισμός ἰσχύει ἀπό τῆς δημοσιεύσεώς του στήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Δημοσιεύεται, ἐπίσης, στό ἐπίσημο Δελτίο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 16
Κάλυψη δαπάνης

Ἄπό τή δημοσίευση τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δέν προκαλεῖται δαπάνη σέ βάρος τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μονεμβασίας καί Σπάρτης. Κάθε μελλοντική δαπάνη θά ἐγγράφεται στούς ἐκάστοτε Προϋπολογισμούς.

ἌΟ παρῶν Κανονισμός νά δημοσιευθῆ εἰς τήν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

Ἀθήνησι, 12.10.2016

† ἌΟ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

ἌΟ Ἀρχιγραμματεῦς
ἌΟ Μεθώνης Κλήμης

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ - ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Ἱερά Μητρόπολις Ἰάνθης καί Περιθεωρίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἄρθρων 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρώσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικάς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἀγίου Γεωργίου Κουτσοῦ,
Τιμίου Σταυροῦ Κάτω Καρυοφύτου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Ἰάνθῃ τῆ 31ῃ Ὀκτωβρίου 2016

† Ὁ Ἰάνθης καί Περιθεωρίου ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἱερά Μητρόπολις Νέας Κρήνης καί Καθαμαριάς

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) καί τῶν ἄρθρων 4,5,7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς

Παναγίας Φανερωμένης,
Ἀγίας Παρασκευῆς Νέας Κρήνης,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικάς ταύτας θέσεις καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Καθαμαριά τῆ 3ῃ Ὀκτωβρίου 2016

† Ὁ Νέας Κρήνης καί Καθαμαριάς ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Παραμυθίας, Φιλιατῶν, Γηρομερίου καί Πάργας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τῶν ἄρθρων 4,5,7 καί 20 τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίον

πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ἡγουμένησας,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περί Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Παραμυθιά τῆ 25ῃ Ὀκτωβρίου 2016

† Ὁ Παραμυθίας ΤΙΤΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΕΠΙΚΡΙΜΑ

Πρὸς

Τὸν Εὐλαβέστατον Διάκονον

Παρθένιον (κατὰ κόσμον Παναγιώτην) Τζωρτζῆν

Μοναχόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πέτρας Καταφυγίου

τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως

Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων

(νῦν ἀγνώστου διαμονῆς).

Καλεῖσαι ὅπως ἐμφανισθῆς αὐτοπροσώπως ἐνώπιον τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων, δυνάμει τῶν ἄρθρων (55) καί τοῦ (110) τοῦ Ν.5383/1932, «Περί Ἐκκλησιαστικῶν Δικαστηρίων καί τῆς πρὸ αὐτῶν διαδικασίας», ὡς οὗτος ἰσχύει κατὰ τὰ σαφῶς ὀριζόμενα ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 44 παρ. 1 τοῦ Ν. 590/1977 «Περί τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας» τὴν 7ην Δεκεμβρίου 2016 ἡμέρα Τετάρτην καί ὥραν 10.00 π.μ. ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως εἰς Καρδίτσαν ἵνα ἀπολογηθῆς διὰ τὴν μὴ ἐγκαταβίωσιν εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τῆς μετανοίας σου, ἐγκατάλειψιν τῆς Μονῆς σου, καί ἀπουσίαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν ἄνευ ἀδείας τόσον τοῦ Καθηγουμένου σου, ὅσο καί τοῦ Μητροπολίτου.

Ἐν Καρδίτῃ τῆ 13ῃ Ὀκτωβρίου 2016

Ὁ Πρόεδρος

τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου

Ὁ Θεσσαλιώτιδος καί Φαναριοφερσάλων

ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Κωνσταντῖνος Κελεσιδῆς

Ἀναρτήθηκε σὴν ἰστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τὴν 14.11.2016

**Ἱερά Μητρόπολις
Λαγκαδά, Λητής καί Ρεντίνας**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἀρθρῶν 38 παρ. 2 καί 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) καί τῶν ἀρθρῶν 4,5,7 καί 20 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς

Κοιμήσεως Θεοτόκου Λαγκαδά,
Ἀγίου Ἀθανασίου Λητής,
Ἀγίου Γεωργίου Σοχοῦ,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καί ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων» προβλεπόμενα κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Λαγκαδᾷ τῇ 15ῃ Νοεμβρίου 2016

† Ὁ Λαγκαδᾷ, Λητής καί Ρεντίνας
ΙΩΑΝΝΗΣ

**Ἱερά Μητρόπολις
Λαγκαδά, Λητής καί Ρεντίνας**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἀρθρῶν 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Λαγκαδά.
Κοιμήσεως Θεοτόκου Σοχοῦ,
Ἀγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης Ἀσσήρου,
Ἀγίας Παρασκευῆς Κοκλικοῦ,
Ἀγίου Νικολαίου Λαγυνῶν,
Κοιμήσεως Θεοτόκου Δρυμοῦ,
Προφήτου Ἡλίου Προφήτου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Λαγκαδᾷ τῇ 15ῃ Νοεμβρίου 2016

† Ὁ Λαγκαδᾷ, Λητής καί Ρεντίνας
ΙΩΑΝΝΗΣ

**Ἱερά Μητρόπολις
Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας**

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καί τῶν ἀρθρῶν 4-7 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 230/2012 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων», προκειμένου νά πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Ἰ. Ἀμμου,
Ἀγίου Νικολαίου Ἀνατολικοῦ (β' θέσις),
Προφήτου Ἡλίου Ἰ. Ἀνω Ζερβοχωρίου,
Ἀγίου Ἀθανασίου Βεροίας,
Ὁσίου Νικοδήμου - Ἀγίου Κωνσταντίνου
καί Ἑλένης Βεροίας,

Γεννεσίου τῆς Θεοτόκου Καλοχωρίου,
Ἀγίου Πέτρου καί Παύλου Κυμίνων (β' θέσις)

Τιμίου Προδρόμου Καστανιάς,
Γεννεσίου τῆς Θεοτόκου Νέων Μαλιγάρων (β' θέσις)

Ἀγίων Ἀποστόλων Παλαιᾶς Λυκογιάννης,
Γεννεσίου τῆς Θεοτόκου Πηλατέος (β' θέσις)

Ἀγίου Δημητρίου Πολυδενδρίου,
Ἀγίων Ἀρχαγγέλων Ἀρχαγγέλου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Βεροίᾳ τῇ 16ῃ Νοεμβρίου 2016

† Ὁ Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας
ΠΑΝΤΕΛΗΜΩΝ

**Ἱερά Μητρόπολις
Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας**

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις α) τοῦ Ν. 817/1978, β) τό Π.Δ. 582/1980 καί γ) τίς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ 230/2012 «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων» (Φ.Ε.Κ. Α' 73/09.04.2012), προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως Ἱεροκήρυκος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καί ἔχοντας τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 230/2012 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἐφημερίων καί Διακόνων», κανονικά καί νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικά διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Βεροίᾳ τῇ 16ῃ Νοεμβρίου 2016

† Ὁ Βεροίας, Ναούσης καί Καμπανίας
ΠΑΝΤΕΛΗΜΩΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 1.11.2016

Συνῆλθε τὴν Τρίτη 1 Νοεμβρίου 2016, στὴν πρώτη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Νοέμβριο, ἡ Διαρκὴς Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴ σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ίερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

Ἀκολούθως ἀσχολήθηκε μὲ θέματα Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν: Ἀρχιγραμματείας, ἐπὶ τοῦ Μοναχικοῦ Βίου καὶ ἐπὶ τῶν αἰρέσεων.

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐνέκρινε τὸ ἀναλυτικὸ πρόγραμμα Ἡμερίδος τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Γάμου, Οἰκογενείας, Προστασίας Παιδιοῦ καὶ Δημογραφικοῦ Προβλήματος, ἡ ὁποία θὰ πραγματοποιηθεῖ στὴ Λαμία τὴν 14^η Νοεμβρίου ἔ.ἔ. μὲ θέμα: «Προβληματισμοὶ γιὰ τὸν Γάμο καὶ τὴν Οἰκογένεια στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία».

Τέλος ἡ Δ.Ι.Σ. ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Ἐκ τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῦς Συνόδου

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 2.11.2016

Συνῆλθε τὴν Τετάρτη 2 Νοεμβρίου 2016, στὴ δεύτερη Συνεδρία Της γιὰ τὸ μῆνα Νοέμβριο, ἡ Διαρκὴς Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 160ῆς Συνοδικῆς Περιόδου, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴ σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ίερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς προηγουμένης Συνεδρίας.

Κατόπιν ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος καὶ τὰ Μέ-

λη τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῦς Συνόδου ὑποδέχθηκαν τὴν Ἀντιπροσωπεία τῆς Ἡμιαυτονόμου Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης, τὴν ὁποία ἀποτελοῦσαν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εἰρηναῖος καὶ οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Γορτύνης καὶ Ἀρκαδίας κ. Μακάριος καὶ Πέτρος καὶ Χερρονήσου κ. Γεράσιμος.

Στὴν κοινὴ σύσκεψη συνεξετάσθησαν ζητήματα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ προβληματισμοῦ στοὺς τομεῖς: 1) Σχέσεων Ἐκκλησίας - Κράτους, 2) Στελέχωσης τῆς Ἐκκλησίας, 3) Διαχείρισης τῶν οικονομικῶν τῆς Ἐκκλησίας, 4) Φιλανθρωπίας καὶ κοινωνικῶν δομῶν, καὶ 5) Τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

Στὶς δηλώσεις του μετὰ τὸ πέρας τῆς Συνεδρίας ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ἐπισήμανε, ὅτι πάντοτε ὑπῆρξε ἐπικοινωνία καὶ συνεργασία τῶν δύο Ἐκκλησιῶν στὰ θέματα αὐτὰ καὶ σήμερον μᾶς δόθηκε καὶ πάλι ἡ εὐκαιρία νὰ ἀνταλλάξουμε ἀπόψεις.

Ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εἰρηναῖος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Μακαριώτατο γιὰ τὴν θερμὴ ὑποδοχὴ τῶν Μελῶν τῆς Ἀντιπροσωπείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης τόνισε, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης συμφωνεῖ καὶ συμπορεύεται μὲ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος σὲ θέματα πού ἀπασχολοῦν τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Τέλος, ἡ Διαρκὴς Ίερά Σύνοδος ἐνέκρινε ἀποσπάσεις κληρικῶν καὶ ἀσχολήθηκε μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Ἐκ τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῦς Συνόδου

Οἱ ἐργασίες τῆς ΔΙΣ τῆς 3.11.2016.

Συνῆλθε τὴν Πέμπτη 3 Νοεμβρίου 2016, στὴν τρίτη Συνεδρία Της γιὰ τὸν μῆνα Νοέμβριο, ἡ Διαρκὴς Ίερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 160ῆς Συνοδικῆς Περιόδου, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατά τή σημερινή Συνεδρία:

Ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τά Πρακτικά τῆς προηγούμενης Συνεδρίας.

Ἄκολούθως ἀποφάσισε τήν ἔκτακτη σύγκληση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τήν 23η καί 24η Νοεμβρίου ἐ.ἔ. Κατά τή διάρκεια τῶν ἐργασιῶν της ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σεργῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγος θά ἀναγνώσει τήν Εἰσήγησή του μέ θέμα: «Ἐνημέρωσις περί τῶν διεξαχθεισῶν ἐργασιῶν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» καί θά ἀκολουθήσει συζήτηση ἐπ αὐτῆς.

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἀσχολήθηκε ἐπίσης μέ θέματα Ἱερῶν Μητροπόλεων καί τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν: Ἐπί τῶν Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, ἐπί τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως καί Ἐπιμορφώσεως τοῦ Ἐφημεριακοῦ Κλήρου, ἐπί τοῦ Τύπου, τῶν Δημοσίων Σχέσεων καί τῆς Διαφωτίσεως, καθώς καί ἐπί τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας καί τῆς Εὐποιίας.

Τέλος, ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος ἐνέκρινε ἀποσπάσεις κληρικῶν καί ἀσχολήθηκε μέ τρέχοντα ὑπηρεσιακά ζητήματα.

Ἐκ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου

Ἱερά Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν

*Ὁ Μακαριώτατος ἀνακηρύχθηκε
Ἐπίτιμος Διδάκτωρ τοῦ ΑΠΘ*

Ἐπίτιμος Διδάκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ἀναγορεύθηκε στίς 10.11.2016 ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔφτασε στήν Θεσσαλονίκη τό πρωί συνοδευόμενος ἀπό τόν Πρωτοσύγκελλο τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν Ἀρχιμανδρίτη Συμεῶν Βολιώτη καί τόν Γενικό Ἀρχιερατικό Ἐπίτροπο π. Ἀδαμάντιο Αὐγουστίδη.

Τό ἀπόγευμα στό Α.Π.Θ. τόν ὑποδέχθηκαν οἱ Πρυτανικές Ἀρχές καί ὁ Ὑφυπουργός Παιδείας, Ἐρευνας καί Θρησκευμάτων κ. Κώστας Ζουράρις, ὅπου σέ εἰδική ἐκδήλωση στήν αἴθουσα τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου ἀναγορεύθηκε ἐπίτιμος Διδάκτωρ, κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως τῶν

δύο Τμημάτων, τῆς Θεολογίας καί τῆς Ποιμαντικῆς καί Κοινωνικῆς Θεολογίας.

Στήν τελετή παρέστησαν οἱ Μητροπολίτες Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος, Γουμένισσος, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου κ. Δημήτριος, Ξάνθης καί Περιθεωρίου κ. Παντελεήμων, Δημητριάδος καί Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνάτιος, Διαυλείας κ. Ἀλέξιος, Φλωρίνης, Πρεσπῶν καί Ἑορδαίας κ. Θεόκλητος, Θερμοπυλῶν κ. Ἰωάννης, Κασσανδρείας κ. Νικόδημος, Σεργῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγος, Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβας, Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος, Θηβῶν καί Λεβαδείας κ. Γεώργιος, Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετροπόλεως κ. Ἀθηναγόρας, Λαγκαδά, Λητῆς καί Ρεντίνης κ. Ἰωάννης, Νέας Ἰωνίας καί Φιλαδελφείας κ. Γαβριήλ, Ἱερισσοῦ Ἁγίου Ὁρους καί Ἀρδαμερίου κ. Θεόκλητος, Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς κ. Παντελεήμων, Ἰωαννίνων κ. Μάξιμος, Γρεβενῶν κ. Δαβίδ, Νέας Κρήνης καί Καλαμαριάς κ. Ἰουστίνος, οἱ Ἐπίσκοποι Θερμῶν κ. Δημήτριος καί Ἀμορίου κ. Νικηφόρος, Ἐκπρόσωποι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου, ὁ Περιφερειάρχης Κεντρικῆς Μακεδονίας κ. Ἀπόστολος Τζιτζικώστας, οἱ Τοπικοί Ἀρχοντες τῆς Πόλεως τῆς Θεσσαλονίκης, ἐκπρόσωποι τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας, Ἀκαδημαϊκοί, φοιτητές καί φοιτήτριες, κληρικοί καί λαϊκοί.

Κατά τήν ἑναρξη τῆς εἰδικῆς τελετῆς, ἀκούσθηκαν Ὑμνοι ἀπό τόν Βυζαντινὸ Χορὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς «Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες», ἐνῶ στήν συνέχεια ἀπύθηναν χαιρετισμούς ὁ Κοσμητὸς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. κ. Μιλτιάδης Κωνσταντίνου καί ὁ Πρύτανης τοῦ Α.Π.Θ. κ. Περικλῆς Α. Μήτκας, καθώς ἐπίσης καί οἱ Πρόεδροι τῶν δύο Τμημάτων τῆς Σχολῆς, κ. Κωνσταντῖνος Χρήστου καί κ. Παναγιώτης Σκαλτσῆς, οἱ ὅποιοι καί ἀναφέρθηκαν στήν προσωπικότητα τοῦ Μακαριωτάτου, καθώς καί στό πλούσιο ἐκκλησιαστικό, κοινωνικό, φιλανθρωπικό καί συγγραφικό ἔργο του, τόσο ὡς Μητροπολίτη Θηβῶν καί Λεβαδείας, ὅσο καί ὡς Ἀρχιεπισκόπου. Ὁ κ. Μήτκας χαρακτήρισε τόν Ἀρχιεπίσκοπο παράδειγμα ἐνότητας, ἐνῶ ἔκανε λόγο γιά εὐεργετικά ἀποτελέσματα τῆς δράσης του, τά ὅποια, ὅπως εἶπε, «ἀναγνωρίζει ὀλόκληρη ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία».

Οί δύο ἔπαινοι τοῦ τιμωμένου ἀνεγνώσθησαν ἀπό τόν Μητροπολίτη Προύσης κ. Ἐλπιδοφόρο, Ἀναπληρωτή Καθηγητή τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καί Κοινωνικῆς Θεολογίας καί ἀπό τόν Μητροπολίτη Ἀρκαλοχωρίου, Καστελλίου καί Βιάννου κ. Ἀνδρέα, Καθηγητή τοῦ Τμήματος Θεολογίας.

Ἀμέσως μετά ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἰερώνυμος, ἐξέφρασε θερμές εὐχαριστίες καί τήν ἰδιαίτερη εὐγνωμοσύνη του, γιά τήν τιμητική αὐτή διάκριση χαρακτηρίζοντας τήν σημερινή ἡμέρα κομβικό σημεῖο στή ζωή του. Μίλησε γιά τά προβλήματα τῆς ἐποχῆς, τίς δυσκολίες πού ἀντιμετωπίζουμε, ὑπογραμμίζοντας πώς «ἡ οἰκονομική κρίση εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πνευματικῆς κρίσης» καί ἀναφέρθηκε στήν ἀξία τῆς συνεργασίας καί τοῦ ἐθελοντισμοῦ. Ἀναφέρθηκε στό κοινωνικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας λέγοντας πώς στηρίζεται στούς ἀνθρώπους πού προσφέρουν καί αὐτούς χρειάζεται νά τιμήσουμε. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος σέ ἄλλο σημεῖο τοῦ χαιρετισμοῦ τοῦ ἀναφέρθηκε στό παράδειγμα τοῦ Κυρίου, ὅτι δέν ἦρθε γιά νά διακονηθεῖ, ἀλλά γιά νά διακονήσει καί ἐπισήμανε ὅτι μᾶς κατηγοροῦν ὅτι ἀνακατενόμαστε στά ἀλλότρια ἐπειδή ζητᾶμε ἐξουσία. «Δέν ζητᾶμε ἐξουσία. Ὑπάρχει διαφορά, ἄλλο νά ζητᾶς ἐξουσία, αὐτή πού δέν ἐπιτρέπεται, καί ἄλλο νά εἶσαι παιδαγωγός, πού ὀδηγεῖς τούς ἀνθρώπους καί νά μὴν ἔχεις λόγο γιά τίς καταχρήσεις, τήν ἀλαζονεία τήν ὑπερφύλαξη. Πρέπει νά ξεκαθαριστεῖ αὐτό. Ἄλλο ἡ διακονία, ἄλλο ἡ ἀγάπη καί ἄλλο ἡ ἐξουσία ἢ ἡ εἰλικρινῆς παρατήρηση».

Στή συνέχεια ἀνέπτυξε τήν ἄκρως τεκμηριωμένη ἐπιστημονική εἰσήγησή του μέ τίτλο «Ἡ Θήβα τῆς Βοιωτίας στόν 16^ο μ.Χ. αἰῶνα». Ἄλλωστε, τό ἀντικείμενο σπουδῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἶναι ἡ Ἀρχαιολογία, καί εἶναι γνωστές οἱ γνώσεις καί ἡ ἀγάπη του γιά αὐτήν τήν ἐπιστήμη, καθὼς καί γιά τήν βυζαντινολογία καί τήν ἀγιογραφία.

Στήν ἐπιστημονική του ἔρευνα μεταξύ ἄλλων ἀναφέρθηκε στήν ἱστορία τῆς Βοιωτίας, τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί στό ἐμπόριο τῆς περιοχῆς, ἀφοῦ «ἡ Βοιωτία ἦταν ἀπό τίς σημαντικές περιοχές παραγωγῆς δημητριακῶν καρπῶν, λόγω τῶν σημαντικῶν τῆς πεδινῶν περιοχῶν καλλιερ-

γούμενων ἐκτάσεων καί ἐπομένως ἐτύχχανε ἰδιαίτερης προσοχῆς.

Ἀναφέρθηκε ἐπίσης στή συγκριτικά μικρότερη ἀπόσταση πού ὑπῆρχε μεταξύ Ραγούζας καί Βοιωτίας σέ σχέση μέ ἄλλες πῶ ἀπομακρυσμένες σιτοπαραγωγικές περιοχές τῆς Ἑλλάδος καί ἀκόμη, καί στό ὅτι τά λιμάνια τῆς Βοιωτίας βρισκόνταν πολύ κοντά στά δρομολόγια τῶν ραγουζαϊκῶν πλοίων πρὸς καί ἀπὸ τήν Ἀνατολή, ἀποτελοῦσαν βασικές προϋποθέσεις γιά τήν ἀνάπτυξη τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων μεταξύ Ραγούζας καί Βοιωτίας».

Ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, στά μοναστήρια τῆς περιοχῆς πού κτίσθηκαν στό διάστημα 1540-1570. «Κατά τίς πληροφορίες ἓνα ἦταν τοῦ Παπαγιώργη, τό ἄλλο τοῦ Παπανικόδημου, πού βρισκόνταν στό χωριό Παναγία, τό τρίτο τοῦ Ἁγίου Νικολάου πού βρισκόταν στό Μουρίκι, τοῦ ὁποίου μάλιστα ἡ ἴδρυση συνδέεται μέ τόν Μητροπολίτη Θηβῶν Ἰωάσαφ τόν Α΄». Μίλησε γιά τήν ἱστορική μονή τοῦ Ὁσίου Λουκά, γιά τά προβλήματα πού ἀντιμετώπιζε, ἀλλά καί γιά τήν σημαντική συμβολή τῆς. «Τά βάσανα καί οἱ συμφορές τῆς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκά καί τῶν πατέρων αὐτῆς στά χρόνια τῆς σκλαβιάς δέν εἶχαν τελειωμό. Τό ἔτος 1568 ἀναγκάσθηκε γιά δεύτηρη φορά τό Μοναστήρι νά ἀγοράσει τά κτήματά του γιά νά ἔχει δῆθεν ἰδιοκτησία», ὑπογράμμισε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί ἀνέγνωσε ἱστορικό κείμενο πού ἀποδεικνύει τήν πολύτιμη συνεισφορά τῆς Μονῆς. Τό κείμενο αὐτό εἶναι μία μαρτυρία καί ἀπάντηση σέ ὄσους ἀβασάνιστα φλυαροῦν: πού βρῆκαν τά μοναστήρια τήν περιουσία τους.

Στή συνέχεια ἀναφέρθηκε στόν Μητροπολιτικό Ναό Ἁγίου Στεφάνου, ὅπου σύμφωνα μέ μαρτυρία «στό κέντρο τῶν Θηβῶν λειτουργεῖ ὡς Μητροπολιτικός Ναός ἐκεῖνος τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Φαίνεται ὅτι καί ἡ ἀνάγλυφη εἰκόνα τοῦ ἁγίου Στεφάνου πού διασώζεται σήμερα στό Ἀρχαιολογικό Μουσεῖο τῶν Θηβῶν προέρχεται ἀπό τόν ναόν αὐτόν».

Μιλώντας γιά τήν ἀγιογραφική σχολή τῶν Θηβῶν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος σημείωσε πώς «τρεῖς ἀγιογράφοι ἀπὸ τήν Θήβα, ὁ Φράγκος Κατελάνος, οἱ ἀδελφοί Γεώργιος ἱερεὺς καί ἐκκλησιαρχὴς Θηβῶν καί Φράγκος Κονταρῆς μέ τήν ἀγιο-

γραφική τους ἀριστοτεχνική τέχνη ἀνέδειξαν τό ἐργαστήρι τους ὡς «Σχολήν ἀγιογραφίας» τῶν Θηβῶν», ἐνῶ σέ ἄλλο σημεῖο συμπλήρωσε πῶς «ἔχει τεθεῖ πιστεύω μία ἀπορία. Ποιά εἶναι τά ἔργα τῆς «Σχολῆς τῶν Θηβῶν» στήν πόλιν τῶν Θηβῶν καί τήν εὐρύτερη περιοχή της. Ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό μας δίδει ἡ ἀρχαιολόγος Χαρίκλεια Κοιλιάκου. «Πρέπει νά ἐπισημάνουμε ὅτι ἡ Θήβα εἶναι δυστυχῶς ἀπό τίς ἐλάχιστες πόλεις τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου πού οἱ ἱστορικές της περιπέτειες καί οἱ φοβεροί σεισμοί, κυρίως τοῦ τέλους τοῦ 19ου καί τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰ., εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα τήν ὄλοσχερῆ καταστροφή τοῦ μνημειακοῦ της πλούτου, ὅπως τόν γνωρίζουμε ἀπό τίς πηγές καί ὅπως ἀποκαλύπεται ἀπό τά εὐρήματα τῶν ἀνασκαφῶν. Ἐνδεικτικά ἀναφέρουμε ὅτι τά τελευταῖα χρόνια ἔχουν ἔρθει στό φῶς τά ἐρείπια δεκαπέντε ναῶν μερικοί ἀπό τοὺς ὁποίους τοιχογραφημένοι». Ὡστόσο μέ βεβαιότητα μποροῦμε νά ὑποστηρίξουμε ὅτι ἔργα τῆς σχολῆς αὐτῆς εἶναι οἱ τοιχογραφίες τῆς Παλιόπαναγιᾶς Σιενῆς Εὐβοίας, τῆς Μονῆς Γαλατάκη Εὐβοίας, τῆς Μονῆς Ὁσίου Μελετίου Κιθαιρῶνος, τοῦ ἁγίου Γεωργίου Ἀκραϊφνίου, τοῦ ἁγίου Νικολάου καί Ἀγίου Ἀθανασίου Κόκκινου Βοιωτίας, τῆς Ἀγίας Μαρίνης Μουρικίου».

Ἡ Τελετή ἔκλεισε μέ τόν μουσικό ἐπίλογο, ἀπό τό Ἐργαστήρι Παραδοσιακῆς Μουσικῆς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου Θεσσαλονίκης.

Ἱερά Μητρόπολις Κερκύρας

Τό ΙΔ' Ἱερατικό Συνέδριο

Πραγματοποιήθηκε τό πρῶτό τῆς Παρασκευῆς 14 Ὀκτωβρίου 2016 στό Ἀμφιθέατρο τοῦ Ἰδρύματος Χρονίως Πασχόντων Ἡ Πλατυτέρα, τό ΙΔ' Ἱερατικό Συνέδριο τῆς Ἱ. Μ. Κερκύρας, μέ ὁμιλήτῃ τόν Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μεγίστης Μονῆς Βατοπεδίου Ἀγίου Ὁρους Ἀρχιμ. Ἐφραίμ.

Τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου προηγήθηκε ἡ τελεση τῆς Θείας Λειτουργίας, στό ναό τῆς Ἀγίας Τριάδος τοῦ Ἰδρύματος, ἀπό τό Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κερκύρας, Παξῶν καί Διαποντίων Νήσων κ. Νεκτάριο. Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας τελέστηκε Ἱερό Μνημόσυνο ὑπέρ ἀνα-

παύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀπ' αἰῶνος εὐαρεστησάντων Ἀρχιερέων, Ἱερέων, Ἱερομονάχων, Διακόνων, Μοναχῶν καί Μοναζουσῶν τῆς Ἱ. Μ. Κερκύρας.

Στό λόγο του ὁ κ. Νεκτάριος παίρνοντας ἀφορμή ἀπό τό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας, μέ τό θαῦμα τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἄρτων, σημείωσε ὅτι καί οἱ Ἱερεῖς ὡς συνεχιστές τῶν Ἀποστόλων καλοῦνται ἀπό τό Χριστό νά δώσουν τήν πνευματική τροφή στοὺς ἀνθρώπους, ἰδιαίτερος τήν ἐποχή πού διανύουμε, τήν ὁποία χαρακτηρίζει ἡ πνευματική πενία, κατέληξε ὁ Μητροπολίτης Κερκύρας.

Τίτλος τοῦ φεινοῦ Συνεδρίου ἦταν: Πνευματική Ζωή καί Ἐκκοσμηκευμένη Πραγματικότητα.

Στήν προσφώνησή του ὁ Σεβασμιώτατος ἐπισήμανε ὅτι τόσο οἱ Ἀρχιερεῖς ὅσο καί οἱ Ἱερεῖς μεριμνοῦν γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, ὅμως δέν πρέπει νά λησμονοῦν καί τή δική τους πνευματική καλλιέργεια, ὥστε νά μὴ χάσουν τή δική τους σωτηρία. Χωρίς τή βίωση τῆς πνευματικότητας ἀπό τόν καθένα, πῶς θά μπορέσουν νά νά βοηθήσουν τοὺς ἀνθρώπους νά κατανοήσουν τήν ἀξία τῆς πνευματικῆς ζωῆς γιά τή δική τους πορεία; Φωτισθῆναι καί εἶτα φωτίσαι, καθαρθῆναι καί εἶτα καθάραι, μᾶς προτρέπει ἡ πατερική μας παράδοση.

Ζοῦμε σέ μία πραγματικότητα μεταλλαγμένων ἀξιῶν. Οἱ ἄνθρωποι δέν γνωρίζουν ποιό εἶναι τό σωστό καί ποιό εἶναι τό λάθος. Βαπτίζονται ἀφύσικο, τό παρά φύσιν, φυσικό. Ὁ προσανατολισμός τῆς ζωῆς τους ἔχει νά κάνει μέ τόν ἐπιούσιο ἄρτο ἀπό τή μία καί ἀπό τήν ἄλλη μέ τήν ἐξασφάλιση μετοχῆς στά ἀγαθὰ τοῦ πολιτισμοῦ, ἐνῶ ἀλλότριες ἰδέες καί νοοτροπίες ἀπειλοῦν νά ξεριζώσουν καί τά τελευταῖα ἴχνη τῆς ταυτότητος καί τῆς ἰδιοπροσωπίας μας. Εἶναι χαρακτηριστικό τό παράδειγμα μέ τό μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Ἐκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις, οἱ ὁποῖες ἀποσκοποῦν στό νά καταστήσουν τή νέα γενιά ἔρμαιο ἑνός κόσμου στόν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος θά ἀσχολεῖται ἀποκλειστικά μέ τόν ἑαυτό του. Ἡ ἰδέα περὶ Θεοῦ καί μάλιστα σέ μία νεφελώδη καί συγκρητιστική ἀντίληψη, θά διαχέεται στοὺς πολλούς, ἐνῶ λίγοι θά θεωροῦν ὅτι χρειάζεται ἕνα

όραμα για την αιωνιότητα. Η Έκκλησία και η ζωή της δεν θα άφορούν στην πλειοψηφία του λαού μας, αλλά θα είναι μία ιδιωτική υπόθεση για κάποιους που θα επιμένουν. Αποκλειστικός στόχος όλων των μεταρρυθμίσεων και όχι μόνο των θρησκευτικών, αλλά και αυτής του περιορισμού της διδασκαλίας των Αρχαίων Ελληνικών και της γνώσεως της Ιστορίας, είναι να γίνει η Ελλάδα ένα άθροισμα πληθυσμών που θα μιλούνε μέν ελληνικά, αλλά δεν θα έχουν επίγνωση και συνείδηση ελληνικότητας.

Επιπλέον ο Μητροπολίτης Κερκύρας ανέφερε τη φράση του Αγίου Σεραφείμ του Σάροφ «Σκοπός της ζωής του Χριστιανού είναι η απόκτηση του Αγίου Πνεύματος». Χωρίς Άγιο Πνεύμα κανένας αγώνας, καμμία μαρτυρία δεν έχει νόημα. Η πίστη μας μετατρέπεται σε ιδεολογία, σε φιλοσοφική κίνηση, και παύει να είναι η σώζουσα Αλήθεια, η οποία δίδει νόημα σε όλη τη ζωή μας. Κάθε άλλη θέαση της πίστεως οδηγεί στην έκκοσμίκευση. Δεν είναι έκκοσμίκευση μόνο η χρήση κοσμικών στοιχείων ως προτεραιότητας στη ζωή μας, αλλά η και δι' αυτών αλλοίωση του φρονήματός μας. Έκκοσμίκευση είναι ο έθισμός μας στην άμαρτία, είναι η απουσία πίστεως στην Ανάσταση. Κοντολογίς έκκοσμίκευση είναι η άμετανοσία. Όλα αυτά είναι στοιχεία του πνεύματος της Δύσεως. Δεν οδηγούν στη σχέση με το Χριστό, η οποία μεταμορφώνει τον σύνολο άνθρωπο και τον οδηγεί στο καθ' όμοίωσιν. Η έκκοσμίκευση θεραπεύεται μόνο εντός της εκκλησιαστικής ζωής και εκεί αναπτύσσεται η αυθεντική πνευματικότητα.

Η πνευματικότητα δεν είναι κατάσταση της διάνοιας. Δεν είναι γνώση περί Θεού, αλλά η γνώση του Θεού. Και είναι δώρο του Αγίου Πνεύματος στη ζωή του ανθρώπου, ο οποίος έχει προσανατολίσει τον εαυτό του στο Θεό. Αγωνίζεται για την κάθαρση της καρδιάς του από τα πάθη. Επιλέγει την ασκητικότητα και την εγκράτεια, την έκούσια στέργηση δηλαδή και όχι την ικανοποίηση όλων των επιθυμιών, χάριν της αγάπης προς τον Θεό. Πνευματικότητα είναι η θέαση των περιστάσεων της ζωής και των δυσκολιών των ανθρώπινων σχέσεων μέσα από το θέλημα του Θεού, όπως αυτό αποτυπώνεται στο Εὐαγγέλιο και βιώνεται

στον τρόπο της Έκκλησίας και όχι μέ γνώμονα το ίδιο θέλημα. Η πνευματικότητα είναι στοιχείο τόσο του προσωπικού αγώνα στο πλαίσιο της Ίερωσύνης, αλλά και στοιχείο της ποιμαντικής διακονίας. Λειτουργική ζωή, προσευχή και μελέτη του λόγου του Θεού, άσκηση, αποτελούν το τρίπτυχο εκείνο, το οποίο μπορεί να βοηθήσει το λαό μας να κατανοήσει το περιεχόμενο και την αξία της πνευματικής ζωής έτι περισσότερο.

Καταλήγοντας ο κ. Νεκτάριος εὐχήθηκε η νέα ιεραποστολική χρονιά να αποτελέσει άφρητηρία άφρηνίσεως, αγιασμού και πνευματικής στροφής και έκλεισε την προσφώνησή του με τα τελευταία προφητικά λόγια του Μακαριστού Αρχιεπισκόπου Άθηνών και πάσης Ελλάδος και πνευματικού του πατρός Χριστοδούλου, τα όποια είναι περισσότερο επίκαιρα παρά ποτέ :

Ο κόσμος θα ήταν διαφορετικός αν κάθε άνθρωπος θυμόταν τη θεία καταγωγή του και εὐθυγράμμιζε τη ζωή του με τις αρχές που απορρέουν από αυτή. Δυστυχώς όμως αυτό δεν συμβαίνει. Κανείς ασφαλώς δεν θέλει να ζή σ' ένα κόσμο παρακμής, αντιφάσεων, αλληλοσυγκρουόμενων συμφερόντων, άδικίας και άμοραλισμού. Η κατάσταση δεν αλλάζει μαγικά και μηχανικά. Χρειάζονται να πολλαπλασιασθούν οι άνθρωποι που κάνουν Αντίσταση. Πού παραμένουν πιστοί στις παραδόσεις μας, στις αξίες μας, στην ιστορία μας και τους αγώνες μας. Οί αναθεωρητές πολύ κακή συγκυρία επέλεξαν για να γκρεμίσουν από τις καρδιές των Ελλήνων τα κάστρα των θυσιών.

Σταθῆτε ὅλοι ὄρθιοι στις ἐπάλλξεις σας και μὴν ξεπουλήσετε τὰ πρωτοτόκιά μας. Διδάξτε σὰ παιδιά σας τὴν ἀλήθεια, ὅπως τὴν ἐβίωσαν οἱ ἀείμνηστοι Πατέρες μας. Ὁ λαός μας ξέρει νὰ ὑπερασπίζεται τὰ ἱερά και τὰ ὄσια του. Τό ἔχει κατ' ἐπανάληψιν ἀποδείξει. Και θὰ τό ἀποδείξει και πάλι. Ἀντίσταση και Ἀνάκαμψη. Για νὰ ξαναβροῦμε ὅ,τι ἔχουμε χάσει, για νὰ ὑπερασπισθοῦμε ὅ,τι κινδυνεύει.

Στην εἰσήγησή του ὁ Γέροντας Ἐφραίμ ἀνέφερε ὅτι θὰ ὁμιλήσει στους Ἱερεῖς ὄχι ὡς καθηγητής, ἀλλά ὡς φοιτητής πού φοιτᾷ στό Πανεπιστήμιο τῆς ἐρήμου. Ὁ ἴδιος ὁ Θεός κάλεσε τους Ἱερεῖς στό λειτουργημα αὐτό. Ὁ Ἐπίσκοπος ἀποτελεῖ τό θεσμικό ὄργανο, διά του ὁποίου ὁμι-

λεῖ ὁ Θεός. Γι' αὐτό καί δέν πρέπει νά ἀποϊεροποιεῖται ἡ θέση τοῦ Ἐπισκόπου, διότι ἔτσι ἰσοπεδώνονται τά πάντα. Αὐτός πού σέβεται τοὺς θεσμούς ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει τὴν ἐσωτερικὴ ἡσυχία. Ὁ Ἱερεὺς ἐπιτελεῖ ἓνα ἀνερμήνευτο Μυστήριον. Βρίσκεται μεταξὺ οὐρανοῦ καί γῆς, δίδοντας πνευματικὴ τροφή στους ἀνθρώπους πού τοῦ ἐνεπιστεύθη ὁ Κύριος. Ἔτσι καλεῖται νά δίδει καθημερινῶς τὴν Σταυροαναστάσιμη μαρτυρία εἰς τὸν κόσμον. Αὐτό πού ἔχει βάση εἶναι ἡ ἐμπειρία τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Δέν πρόκειται περὶ διανοητικῆς ἐμπειρίας, ἀλλὰ καρδιακό βίωμα. Χρειάζεται πρωτίτως οἱ ἴδιοι οἱ Ἱερεῖς νά καθαρίζονται, ὥστε νά ὑπάρχει ἡ συνεχὴς πνευματικὴ τροφή στὴν καρδιά τους. Πρῶτα νά εἶναι ἐξομολογούμενοι καί ἔπειτα ἐξομολόγοι. Μὲ ἀνοικτὸ τὸ νοῦ καί τὴν καρδιά, γίνονται δεκτὲς οἱ ὁράσεις τοῦ Παρακλήτου, ἀποκτώντας ὁ Ἱερέας αἴσθησι τῶν τελουμένων Ἀκολουθιῶν. Ἡ ἔνωσι μὲ τὸν Χριστὸ μας ἐπιτυγχάνεται μὲ τὸν ἀδιάλειπτο ἀγῶνα, τὴν πνευματικὴ ἐγρήγορησι καί μὲ τὴν καθημερινὴ μετάνοια καί προσευχή.

Καταλήγοντας ὁ Γέροντας Ἐφραίμ τόνισε ὅτι ὅλα τὰ ἀνωτέρω δέν εἶναι εὐκόλα, ἀλλὰ δέν εἶναι καί ἀδύνατα. Ὁ Ἱερέας παραδίδεται μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στό θέλημα τοῦ καρδιογνώστη Θεοῦ, ὥστε τὴν παρακαταθήκη, πού ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο, κατὰ τὴ χειροτονία του, νά τὴν κρατήσει ἄσπιλη καί ἀμόλυντη ἕως τῆς Δευτέρας τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας.

Ἱερά Μητρόπολις Κορίνθου

Πραγματοποιήθηκε τὸ ΚΑ' Ἱερατικὸ Συνέδριον

Μὲ τὴν παρουσία ὄλων τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως μας πραγματοποιήθηκε τὴν Πέμπτη 10 Νοεμβρίου 2016, τὸ 24ο Ἱερατικὸ Συνέδριον, στὴν «Κροκίδειο Αἴθουσα» στὴν Κόρινθο, ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Διονυσίου,

Ὁμιλητὴς τοῦ Συνεδρίου ἦταν ὁ συνεργάτης στό Ποιμαντικὸ ἔργο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἐλλογιμώτατος Καθηγητὴς καί Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ.

Ἀπόστολος Νικολαΐδης μὲ θέμα: «Πόσο χρήσιμος εἶναι σήμερον ὁ Ὁρθόδοξος Ἱερέας».

Ἀμέσως μετὰ τὴν Θ. Λειτουργία, πού τελέστηκε στό Ἐπισκοπικὸ Παρεκκλήσιον τῆς Ἁγίας Φωτεινῆς ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη κ. Διονύσιον μὲ τὴν παρουσία ὄλων τῶν Κληρικῶν - Συνέδρων, πραγματοποιήθηκε ἡ ἔναρξι τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου. Τὸν λόγο ἔλαβε ὁ Σεβ. κ. Διονύσιος καί μὲ ἀναφορὰ στό Ἀποστολικὸ Ἀνάγνωσμα ἀπὸ τὴν Α' πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολή τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου (δ', 9-12), ἀφοῦ ὑπενθύμισε τὴν ἀποστολή καί τὸ ἔργο τῶν Ἱερέων δι' ὀλίγων, κάλεσε στό βῆμα τὸν ἐκλεκτὸ κ. Καθηγητὴ, ὁ ὁποῖος μὲ σαφήνεια ἀνέπτυξε τὸ θέμα τοῦ τονίζοντας ὅτι: Μέσα σὲ περίοδο γενικῆς κρίσεως ὁ Ἱερεὺς ὀφείλει νά κρίνει τὸν ἑαυτὸν τοῦ «πρωὶ καί βράδυ» καί τοῦτο εἶναι τὸ ζήτημα τῆς «κριτικῆς» καί τῆς «ἐαυτοταυτότητος»! Καί ὁ Ἱερεὺς εἶναι «ἐδῶ» ν' ἀποδείξει ὅτι ὅταν ἡ Πολιτικὴ, ἡ Δικαιοσύνη, ἡ Παιδεία, ἡ Οἰκογένεια, ὡς καί οἱ ἄλλοι θεσμοί, περνοῦν κρίσι ἡ Ἐκκλησία δέν περνᾷ κρίσι! Ὁ πρῶτος σκοπὸς τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ «Εὐαγγελισμὸς» καί ὁ δευτέρος ἡ «Θεραπευτικὴ». Ὡς ἐκ τούτου ὁ Ἱερεὺς Εὐαγγελίζεται τὴν ἀλήθεια καί ὑπηρετεῖ τὴν θεραπεία τῶν πιστῶν. Ἡ Κατήχησις εἶναι ἔργο τοῦ Ἱερέως καί τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ «Ἀλήθεια», πού κηρύττει, φωτίζει τὸν χῶρον τῆς ἀγνοίας μέσα καί ἔξω μας ἀκυρώνοντας τὸ σκότος, ἀσκεῖ κριτικὴ στὴν πολιτικὴ πράξι καί κινδυνεύει ἀπὸ τὴν οἰκειοποίηση, ἐκμετάλλευσιν καί ὑποκρισίαν.

Ὁ Ἱερεὺς εἶναι κυρίως ποιμὴν καί τὸ κηρυκτικὸ καί θεραπευτικὸ ἔργο τοῦ μοναδικὸ γι' αὐτὸ καί ὁ ἴδιος ἀναντικατάστατος, ἔχει μόνον ὑποχρεώσεις καί ὄχι δικαιώματα. Τὰ δικαιώματά του τὰ διεκδικεῖ Ἐκεῖνος πού τοῦ ἀνέθεσε τὸ διαχειριστικὸ ἔργο, ὡς Οἰκονόμου. Ἔτσι ἡ θέσις τοῦ Ἱερέως εἶναι θέσις εὐθύνης καί ὄχι ἐξουσίας. Ὁφείλει νά φροντίζει γιὰ τίς ἀνάγκαι τῶν ἀνθρώπων, πού εἶναι ὅλες πνευματικῆς, νά τοὺς προστατεύει ἀπὸ «λύκους βαρεῖς», νά βγαίνει πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ «ἀπολωλὸτος» ἐφαρμόζοντας τὴν ἀρχὴ τῆς «Οἰκονομίας». Εἶναι «μοναδικός» ὁ Ἱερεὺς στό νά προσφέρει αἰσιοδοξία διὰ τῆς πίστεως καί τῆς ἐλπίδος. Ἡ χρησιμότης ὁμῶς τοῦ Ἱερέ-

ως δέν εἶναι αὐτόνομη ἀλλά πάντα σέ σχέση μέ τόν Ἐπίσκοπο ὡς μέλος τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, γι' αὐτό καί ἡ συνεργασία του μέ τόν Ἐπίσκοπο ὑποχρεωτική καί ἀναντικατάστατη.

Ἀκολούθησε ἐποικοδομητικός διάλογος μέ ἐνδιαφέρουσες ἐρωτήσεις ἐκ μέρους τῶν Ἱερέων μας, στούς ὁποίους ἀπάντησε εὐστοχα ὁ ὁμιλητής, καλύπτοντας πλήρως τίς πνευματικές καί ποιμαντικές ἀνησυχίες τους.

Ἱερά Μητρόπολις Σύρου

*Παρουσία τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας
καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὁ ἑορτασμός
τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου στή Μύκονο*

«Ἡ Ἐκκλησία δέν κάνει λόγο γιά χωρισμό» τό- νισε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ἀπό τόν ἱερό ναό Ἁγίου Ἀρτεμίου, πολιούχου Μυκόνου στίς 20.10.2016.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τέλεσε τό μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας παρουσία τοῦ προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Προκόπη Παυλόπουλου, καί συλλειτουργήσεν ὁ Μητροπολίτης Σύρου κ. Δωρόθεος. Παρέστησαν ὑπουργοί, βουλευτές, τοπικοί ἄρχοντες, ἐκπρόσωποι τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας, τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος, τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας, κληρικοί καί λαϊκοί.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀναφέρθηκε στήν ζωή καί στό ἔργο τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου λέγοντας πῶς «Ὁ Ἅγιος ἔπεσε στή δυσμένεια τοῦ Παραβάτη καί μαρτύρησε. Ὄταν ὁ Ἰουλιανός ὁ Παραβάτης κήρυξε τόν πόλεμον ἐναντίον τῶν Περσῶν δέν εἶχε βασιλεύσει παρὰ μόνο δύο χρόνια καί κάτι, τότε πληγώθηκε θανάσιμα. Ὄταν εἶδε νά ἔρχεται τό τέλος του βούτηξε τά χέρια του στό αἷμα τό δικό του καί ἀναφώνησε «Χριστέ μου, νενίκηκάς με». Ἔτσι παρέδωσε τό πνεῦμα του. Αὐτό συνέβη τότε καί θά συμβαίνει πάντοτε ὅσο ὑπάρχουν ἄνθρωποι. Θά ὑπάρχουν ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι καί θά υπερασπίζονται, ἀλλά καί θά πολεμοῦν τόν Ἰησοῦ Χριστό. Εἶναι τραγικό γιά ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος παλεύει στή ζωή καί ἀγωνίζεται, στό τέλος νά παραδέχεται ὅτι νικήθηκε καί ὁ ἀγώνας του εἶναι χαμένος».

«Τιμοῦμε τόν Ἅγιο Ἀρτέμιο γιά ὅσα μᾶς δίδα-

ξε γιά ὅσα μᾶς προσέφερε καί γιά ὅσα μπορεῖ νά μᾶς προσφέρει» εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί κάλεσε τοὺς πιστοὺς νά παραδειγματιστοῦν ἀπό τή ζωή του.

Σημείωσε, ἐπίσης, ὅτι «ζώντας σέ ἐποχή περὶερ- γη καί δύσκολη, ὅλοι ἀναρωτιόμαστε πού πηγαί- νουμε καί τί θά φέρουν οἱ αὐριανές μέρες; Θά συνεχίσει ἡ ἀνασφάλεια καί ἡ φτώχεια; Ὅλοι μας ἀγωνιζόμαστε καί προσπαθοῦμε, ὁ καθένας μέ τόν δικό του τρόπο καί τήν δύναμιν πού διαθέ- τει. Ξεχνᾶμε ὅμως ἕναν χῶρον πού βοήθησε διά μέσου τῶν αἰώνων αὐτόν τόν τόπον. Τόν χῶρον τῆς πίστεως καί τῆς Ἐκκλησίας, μέ τίς δυσκολίες καί τίς ἀδυναμίες της, γιατί καί αὐτή ἀποτελεῖται ἀπό ἀνθρώπους, καί τήν βάζουμε στήν ἄκρην, γιά νά μὴν ποῦμε ὅτι τήν διώκουμε καί τήν ταλαι- πωροῦμε».

Ὑπογράμμισε πῶς «οἱ πολῖτες δημιουργοῦν τήν Πολιτεία, ἀλλά ἡ Ἐκκλησία «γεννάει» τοὺς πολῖτες. Εἶναι πολύ σπουδαῖο αὐτό. Διότι ἐδῶ ὑπάρχει μητρική σχέση. Δέ μποροῦμε νά βάλου- με ἀνώτερη σχέση ἀπό αὐτή μέσα στό ἀνθρώπινο γένος. Γι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία βροντοφωνάζει. Δέ συμμορφώνεται μέ τίς ἀνθρώπινες θεωρίες, ἀλλά ἔχει τόν δικό της τρόπο νά ἀπαντᾷ. Ἡ μητρική σχέση δέν διώχνει, δέν χωρίζει τόν ἄνθρωπον, ἀλλά τόν περιμένει. Ὅποιος θέλει ἀπό τήν Ἐκ- κλησία νά ἀποχωρήσει, νά χωριστεῖ, εἶναι ἐλεύθε- ρος. Δέν τόν ἐμποδίζει κανείς. Δέν χρειάζονται νόμοι. Μπορεῖ νά φύγει. Καί ὅταν θέλει νά ξανα- γυρίσει στή μάνα του εἶναι πάλι ἐλεύθερος. Διότι αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς μάνας. Κι ἂν φύγει τό παιδί ἀπό κοντά της δέν τό ξεχνᾷ. Τό περιμένει νά γυρίσει. Ἔτσι γιά ἐμᾶς τήν Ἐκκλησία, Ἐκκλησία, βέβαια, εἴμαστε ὅλοι, ἀλλά γιά ἐκείνους πού ἔχουν τό λειτουργημεν τῆς ἱερωσύνης, αὐτός εἶναι σκοπός ὁ ὁποῖος δέν ἀλλάζει. Δέν χωρίζει τά παι- διὰ της. Δέν κάνει λόγο γιά χωρισμό. Δέν εἶναι μέ- σα στήν ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας ὁ χωρισμός. Ποτέ ἡ μάνα δέν θά διώξει τό παιδί».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπισήμανε, ἐξ ἄλλου, πῶς «μέσα σέ τέτοια δύσκολη ἐποχή εἶναι τραγικό αὐτό τό μεγάλο κεφάλαιο νά παραμερίζεται καί νά ὑποβαθμίζεται. Ἠρθαμε, ὅλοι μαζί σήμερα, γιά νά ἀποτίσουμε φόρον τιμῆς πρὸς τόν ἅγιο Ἀρ- τέμιο. Εἶναι ὅμως καί εὐκαιρία νά προβληματι-

στοῦμε μήπως ἔχουμε πάρει στραβό δρόμο; Μήπως ἀλλιῶς τὰ ὑπολογίζουμε ἢ βάζουμε παραδείγματα τοῦ παρελθόντος πού ἔχουν ξοφληθεῖ καί ἔχουν παραγραφεῖ νά γίνουν παράδειγμα στήν ἐποχή μας; Εἶναι κάτι πού πρέπει νά μᾶς ἀπασχολήσει. Ἡ Ἐκκλησία ἀγωνιᾷ καί κάθε φορά πού εἴμαστε σέ τέτοιες ἐκδηλώσεις καί εἶναι τὰ παιδιά της κοντά, ἔχει ὑποχρέωση, ὄχι νά τὰ κατixeῖ, ἀλλά νά τὰ βοηθάει, νά τὰ ἀναπαύει, νά τούς πεῖ πώς καί αὐτό τό κακό θά περάσει καί πώς δέν χρειάζεται νά μᾶς πιάνει πανικός. Τό μυστικό εἶναι ἡ ἐνότητα ὄλων μας. Νά φύγουμε σήμερα ἀπό αὐτόν τόν εὐλογημένο χῶρο μέ τήν ἱκανοποίηση ὅτι ἀποδώσαμε τίς τιμές καί τίς εὐχαριστίες στόν Ἅγιο Ἀρτέμιο, ἀλλά καί μέ τόν προβληματισμό, μέσα σέ αὐτές τίς δυσκολίες μπορεῖ νά μᾶς βοηθήσει ὁ Ἅγιος Ἀρτέμιος καί ἡ Ἐκκλησία ἢ θά ἔρθει ὁ καιρός πού θά ποῦμε, μερικοί ἀπό ἐμᾶς πρωταγωνιστές ἢ καί ἄλλοι, «Χριστέ νενίκηκᾶς με»;

Ἀμέσως μετά ἀκολούθησε ἡ λιτάνευση τῆς ἁγίας Εἰκόνας καί τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου διά τῆς πόλεως καί τοῦ λιμένος Μυκόνου. Τίς ἐκδηλώσεις πλαισίωσε ἡ Φιλαρμονική τοῦ τιμημένου Λιμενικοῦ Σώματος, ὕστερα ἀπό σχετικό αἶτημα τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Δωροθέου, τό ὁποῖο ἀπεδέχθη ὁ Ἀρχηγός τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος Ἀντιναύαρχος κ. Σταμάτιος Ράπτης (ΛΣ).

Ἀξιοσημεῖωτο εἶναι τό γεγονός ὅτι εἶναι πρώτη φορά πού ἐπισκέπτονται τό νησί τῆς Μυκόνου Ἀρχιεπίσκοπος καί Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας.

Ἱερά Μητρόπολις Γρεβενῶν

*Ἐνθρόνιση Καθηγουμένου
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ζάβορδας*

Τό Σάββατο 22 Ὀκτωβρίου 2016 ἡ παλαίφατος Ἱερά Πατριαρχική Σταυροπηγιακή Μονή Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος - Ἁγίου Νικάνορος Ζάβορδας ἔζησε ἱστορικές στιγμές.

Πρὶν ἀπό τήν ἔναρξη τῆς Θείας Λειτουργίας, οἱ Καθηγούμενοι τῶν Μονῶν Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος καί Βαρλαάμ Μετεώρων, ὁ Καθηγούμενος Τιμίου Προδρόμου-Σκήτης Βεροῖας καί ὁ Καθηγούμενος Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ, μέ μοναστηριακή τάξη καί σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τῆς διαθήκης τοῦ Ὁσίου Νικάνορος, ἐνθρόνισαν τόν Νέο Καθηγούμενο τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδριτῆ κ. Σεραφεῖμ.

Τόσο ὁ μανδύας, τόν ὁποῖο κρατοῦσε ὁ καθηγούμενος τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὅσο καί ὁ ἐπιστήθιος σταυρός, πού κρατοῦσε ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαρλαάμ, ἦσαν προσωπικά δῶρα τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου πρὸς τόν ἐνθρονιζόμενο.

Στήν Θεία Λειτουργία πού ἀκολούθησε, λειτούργησε ὁ ἐπικώριος Μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Δαβίδ, οἱ τέσσερις Καθηγούμενοι καί ὁ ἐφημέριος τῆς Μονῆς, καθώς καί οἱ Ἱεροδιάκονοι Μακάριος Προδρομίτης καί Ἀγαθόνικος τῆς Μητροπόλεως Καστορίας.

Παρόντες ἦσαν καί οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίται Σταγῶν καί Μετεώρων κ. Σεραφεῖμ, Καστορίας κ. Σεραφεῖμ, Ἐλασσῶνος κ. Χαρίτων καθώς καί ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Τανάγρας κ. Πολύκαρπος.

ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον

*Ἡ 25η ἐπέτειος ἀπό τῆς ἐκλογῆς
τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ
Πατριάρχου εἰς τόν Οἰκουμενικόν Θρόνον
(Ἀπόσπασμα Ἀνακοινωθέντος)*

Τό Σάββατον, 22αν Ὀκτωβρίου, ἡμέραν καθ' ἣν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. κ. Βαρθολομαῖος, συνεπλήρωσεν 25 ἔτη ἀπό τῆς χάριτι Θεοῦ ἐκλογῆς Αὐτοῦ εἰς τόν πρῶτον Θρόνον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐώρτασε τήν ἐπέτειον ταύτην ἐν δοξολογία πρὸς τόν Θεόν κατά τήν τελεσθεῖσαν ἐν τῷ Π. Πατριαρχικῷ Ναῷ Θεῖαν Λειτουργίαν καθ' ἣν ἐχοροστάτησε.

Μετά τῆς Α. Θ. Παναγιότητος συνεχороστάτησαν οἱ Σεβ. Ἱεράρχαι Γέρον Νικαίας κ. Κωνσταντῖνος, Γέρον Χαλκηδόνος κ. Ἀθανάσιος, Γέρον Δέρκων κ. Ἀπόστολος, Ἑλβετίας κ. Ἱερεμίας, Κρήτης κ. Εἰρηναῖος, Σύμης κ. Χρυσόστομος, Καρπάθου καί Κάσου κ. Ἀμβρόσιος, Ἰμβρου καί Τενέδου κ. Κύριλλος, Μιλήτου κ. Ἀπόστολος, Πριγκιπωννήσων κ. Ἰάκωβος, Προικοννήσου κ. Ἰωσήφ, Φιλαδελφείας κ. Μελίτων, Σεβαστείας κ. Δημήτριος, Διδυμοτείχου, Ὁρρεσιάδος καί Σουφλίου κ. Δαμασκηνός, Ξάνθης κ. Παντελεήμων, Μυριοφύτου καί Περιστασέως κ. Εἰρηναῖος, Μύρων κ. Χρυσόστομος, Συνάδων κ. Διονύσιος, Γαλλίας κ. Ἐμμανουήλ, Σασίμων κ. Γεννάδιος, Ἰκονίου κ. Θεόληπτος, Γορτύνης καί Ἀρκαδίας κ. Μακάριος, Ἀρκαλοχωρίου, Καστελλίου καί Βιάννου κ. Ἀνδρέας, Ρόδου κ. Κύριλλος, Λέρου, Καλύμνου καί Ἀστυπάλαιας κ. Παῖσιος, Ρεθύμνης καί Αὐλοποτάμου κ. Εὐγένιος, Κισάμου καί Σελίνου κ. Ἀμφιλόχιος, Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου κ. Δαμασκηνός, Ἰσπανίας καί Πορτογαλίας κ. Πολύκαρπος, Κώου καί Νισύρου κ. Ναθαναήλ, Φωκίδος κ. Θεόκτιστος, Καλλιουπόλεως καί Μαδύτου κ. Στέφανος, Προύσης κ. Ἐλπιδοφόρος, Αὐστρίας κ. Ἀρσένιος, Κυδωνίων κ. Ἀθηναγόρας, Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς κ. Παντελεήμων, Σουπιδίας καί πάσης Σκανδιναβίας κ. Κλεόπας, Σπλυβρίας κ. Μάξιμος, Ἀδριανουπόλεως κ. Ἀμφιλόχιος, Πέτρος καί Χερρονήσου κ. Γεράσιμος, Σμύρνης κ. Βαρθολομαῖος, Ἱεραπότνης καί Σπείας κ. Κύριλλος καί ὁ Πανιερ. Τελμπεσσού κ. Ἰώβ.

Ἐκκλησιάσθησαν οἱ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοποι Ἀνθηδώνος κ. Νεκτάριος, Ἐπίτροπος τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν τῇ Πόλει, Μητροπολίται Κωνσταντίας - Ἀμμοχώστου κ. Βασίλειος, ἐκπροσωπῶν τήν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου, Πέργης κ. Εὐάγγελος καί Τρανουπόλεως κ. Γερμανός, οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Θεουπόλεως κ. Παντελεήμων, Λαμφάκου κ. Μακάριος, Ἀμορίου κ. Νικηφόρος, Χριστουπόλεως κ. Μακάριος, Ἀλικαρνασσοῦ κ. Ἀδριανός καί Ἐρυθρῶν κ. Κύριλλος, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος τῶν ἐν τῇ Πόλει ΡΚαθολικῶν κ. Ruben Tierrablanca, Κληρικοί τῆς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς, τῶν παρακειμένων αὐτῇ Ἱ. Μητροπόλεων καί ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, Μοναχοί καί Μοναχαί, Ἀρχοντες Ὀφφικιάλιοι, ὁ Ἐξοχ. κ. Ἰωάννης Ἀμανατίδης, Ὑφυπουργός Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐκ προσώπου τῆς Ἐντίμου Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, μετά τοῦ Ἐντιμ. κ. Εὐσταθίου Λιανοῦ - Λιάντη, Εἰδικοῦ Γραμματέως θρησκευτικῆς καί πολιτιστικῆς διπλωματίας τοῦ Ὑπουργείου, ὁ Ἐξοχ. κ. Ἀδωνις Γεωργιάδης, πρῶτον Ὑπουργός, Ἀντιπρόεδρος τοῦ Κόμματος τῆς Ἀξιωματικῆς Ἀντιπολιτεύσεως «Νέα Δημοκρατία», ἐκπροσωπῶν αὐτό, οἱ Ἐξοχ. κ. Κυριακός Λουκάκης, Πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος ἐν Ἀγκύρᾳ, καί κ. Εὐάγγελος Σέκερης, Πρόεδρος, Γεν. Πρόξενος ἐνταῦθα, μετά τῆς Εὐγεν. κ. Δανάνς Βασιλάκη καί τοῦ Ἐντιμ. κ. Γεωργίου Γαϊτάνη, Προξένων, ἡ Εὐγεν. κ. Παρασκευή Χαριτίδου, Πρόξενος ἐν Ἀδριανουπόλει, ὁ Σοφολ. κ. Hajj Dede Edmond Brahimaj, Ἀρχηγός τῆς Κοινότητος τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ Bektaşi, οἱ οἰκογενεῖς τοῦ Παναγιωτάτου, τά Διοικητικά Συμβούλια

τοῦ Συλλόγου Ἰμβρίων Ἀθηνῶν καί τῆς Ἰμβριακῆς Ἐνώσεως Μακεδονίας - Θράκης καί πλῆθος πιστῶν ἐκ τῆς Πόλεως καί ἐκ τοῦ ἔξωτερι-
κοῦ.

Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, τήν Α. Θ. Παναγιότητα προσεφώνησεν ὁ Σεβ. Μητροπολί-
της Γέρων Νικαίας κ. Κωνσταντῖνος, ἐκ μέρους
τῆς Σεβασμίας Ἱεραρχίας, καί ἀκολουθῶς ἀπῆν-
τησεν ὁ Παναγιώτατος, Ὅστις ἀνεφέρθη εἰς τινα
ἐκ τῶν μεγάλων γεγονότων τῆς ζωῆς τῆς Μητρος
Ἐκκλησίας κατά τήν ἕως σήμερον πρωθιεραρ-
χίαν Του, εὐχαριστήσας δέ καί τοὺς παρόντας
ἀδελφούς Ἱεράρχας καί λοιπούς ἐπισήμους διά
τήν συμπροσευχήν των καί τὰς πρὸς Αὐτόν τιμη-
τικές ἐκδηλώσεις των.

Ἐπί τῇ εὐσήμε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Α.Θ. Παναγιό-
της ἐδέχθη ἐν τῷ Ἐπισήμῳ Αὐτῆς Γραφείῳ τὰ
έορτια συχαρητήρια τῆς ἐνταῦθα Σεβασμίας Ἱε-
ραρχίας τοῦ Θρόνου, ἡ ὁποία καί προσέφερεν
Αὐτῇ ἱεράν εἰκόνα τῶν κατά τό διάστημα τῆς
25ετοῦς Πατριαρχίας Του καταταγέντων εἰς τό
Ἁγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίων. Ἐν συνεχείᾳ
ἐδέχθη καί τοὺς Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης
μέ ἐπικεφαλῆς τόν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπον Κρήτης
κ. Εἰρηναῖον καί ἀντιπλάγησαν μεταξύ αὐτῶν
προσφωνήσεις.

Τήν μεσημβριάν τῆς ἰδίας παρετέθη ὑπό τοῦ
Παναγιωτάτου ἐπίσημον γεῦμα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ
«Swiss» εὐλογηθέν ὑπ' Αὐτοῦ. Ἐν ἀρχῇ τοῦ γεύ-
ματος ὁ Ἐξοχ. Ὑφυπουργός κ. Ἰ. Ἀμανατίδης

ἀνέγνω συχαρητήριον γράμμα τοῦ Ἐξοχ. Πρω-
θυπουργοῦ κ. Ἀλεξίου Τσίπρα καί προσέφερε τῷ
Πατριάρχη ἀρχιερατικόν ἐγκόλπιον...

Πατριαρχεῖον Ἀλεξανδρείας

Ἐξελέγησαν

νέοι Μητροπολίτες καί Ἐπίσκοποι

Δύο νέους Μητροπολίτες καί δύο νέους Ἐπι-
σκόπους ἀνέδειξε στήν τρίτη ἡμέρα τῆς συνεδρία-
σῆς τῆς ἡ Ἱερά Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Ἀλε-
ξανδρείας καί πάσης Ἀφρικῆς, πού πραγματο-
ποιήθηκε ὑπό τήν προεδρία τοῦ Πατριάρχου
κ. Θεοδώρου.

Εἰδικότερα, στή θέση τοῦ Μητροπολίτη Μπο-
τσουάνας ἐξελέγη ὁ νῦν Μητροπολίτης Νειλου-
πόλεως Γεννάδιος, καί ὁ μέχρι σήμερα Ἐπίσκο-
πος Ναυκρατίδος Μελέτιος Μητροπολίτης Καρ-
θαγένης, μέ ἔδρα τήν Τύνιδα. Ἐπιπλέον, ὁ μέχρι
πρότινος ἐκκλησιάρχης τοῦ Πατριαρχείου Ἀλε-
ξανδρείας, π. Θεόδωρος Δριδάκης ἐξελέγη παμ-
ψηφεί Ἐπίσκοπος Βαβυλῶνος, καί παράλληλα
ἀνέλαβε καί τή διοικητική θέση τοῦ πατριαρχικοῦ
ἐπιτρόπου Καΐρου. Τέλος ὁ ἀρχιμ. π. Ἀγαθόνι-
κος Νικολαΐδης ἐξελέγη παμψηφεί Ἐπίσκοπος
Ἀρούσας καί Κεντρικῆς Τανζανίας.

Ἡ Ἱεραρχία συνῆλθε τήν Τρίτη 15 Νοεμβρίου.
Ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας
Θεόδωρος καλωσόρισε μέ θερμήν τούς συνοδι-
κοὺς Ἀρχιερεῖς καί ἰδιαίτερος αὐτούς πού γιά
πρώτη φορά συμμετεῖχαν στό Σῶμα.